

วารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา

The Journal of Development Administration Research

ปีที่ 5 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม – ธันวาคม 2558) Vol.5 No.2 (July–December 2015) ISSN 1905-2219

เจ้าของ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร.ฤาเดช เกิดวิชัย

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ดร. สุดาวรรณ สมใจ

ผู้อำนวยการหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารการพัฒนา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเผยแพร่ผลงานวิชาการที่มีคุณภาพของนักศึกษาและบุคลากรทั้งภายในภายนอกสถาบัน
2. เพื่อนำเสนอและพัฒนาศักยภาพและผลงานทางวิชาการ การค้นคว้าและบทความทางวิชาการ ของคณาจารย์ และนักวิชาการภายนอก
3. เพื่อให้บริการทางสังคมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางวิชาการ

บรรณาธิการประจำฉบับ

ดร.ชาญเดช เจริญวิริยะกุล

บรรณาธิการบริหาร

ดร.ณัฐณภรณ์ เอกนราจินดาวัฒน์

ที่ปรึกษابรรณาธิการ

ศาสตราจารย์ ดร.สมบุรณ์ สุขสำราญ

ศาสตราจารย์ ดร.จิรัช วัระสย

รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริวิทย์ กุลโรจนภัทร

รองศาสตราจารย์ ดร.เสรี วงษ์มณฑา

รองศาสตราจารย์ ดร.สุวัฒน์ วัฒนวงศ์

กองบรรณาธิการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

ศาสตราจารย์ ดร.วรเดช จันทรงค์

ศาสตราจารย์ ดร.สมบุรณ์ สุขสำราญ

ศาสตราจารย์ ดร.ติน ปรัชญพฤทธิ์

ศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ กาญจนกิจ

ศาสตราจารย์ ดร.ทินพันธุ์ นาคะตะ

ศาสตราจารย์ ดร.ศรีเรือน แก้วกังวาน

ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.สุเทพ เชาวลิตร

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.ไพบูลย์ ช่างเรียน

รองศาสตราจารย์ ดร.ฤาเดช เกิดวิชัย

รองศาสตราจารย์ ดร.พงศ์ หรดาล

กองบรรณาธิการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

รองศาสตราจารย์ ดร.โยธิน แสงวงศ์

รองศาสตราจารย์ ดร.มนตรี พิริยะกุล

รองศาสตราจารย์ ดร.บุญทัน ดอกไธสง

รองศาสตราจารย์ ดร.สุพิมพ์ ศรีพันธ์วรสกุล

รองศาสตราจารย์ ดร.จิตราภา กุณทลบุตร

รองศาสตราจารย์ ดร.วิภาวี พิจิตบันดาล

รองศาสตราจารย์ ดร.พยอม วงศ์สารศรี

รองศาสตราจารย์ ดร.วิเชียร วิทยอุดม

กองบรรณาธิการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ (ต่อ)

รองศาสตราจารย์ ดร.อรจรรย์ ณ ตะกั่วทุ่ง
รองศาสตราจารย์ ดร.สิทธิ์ ชีรสรณ์
รองศาสตราจารย์ ดร.วิทยา ชินบุตร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิษฐา ชัยรัตนาวรรณ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณมา ศิลปะอาษา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภคพนธ์ ศาลาทอง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.แมะชิกฤษณา รักษาโหม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ (พิเศษ) พล.ต.ท.ดร.ณรงค์ กุลนิเทศ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เยาวภา บัวเวช
พระมหา ดร.กฤษณ์ธินันต์ เดชจักรบดินทร์
พระมหา ดร.เผื่อน เกลิมจาน
ดร.ญาณกร ไท้ประยูร
ดร.สาธิต ทรัพย์รวงทอง
พ.อ.ดร.จารุพล พงษ์สุริยา
ดร.วราภรณ์ ทรัพย์รวงทอง
ดร.นารา กิตติเมธากุล
ดร.อานวย เถาตระกูล
ดร.กาญจน์ คุ่มทรัพย์
ดร.เศรษฐวิทย์ พรหมสิทธิ์
ดร.วินัย ชุ่มชื่น
ดร.พลศักดิ์ โกสิยวัฒน์

รองศาสตราจารย์ ดร.พนอเนือง สุทัศน์ ณ อยุธยา
รองศาสตราจารย์ ดร.ธนสุวิทย์ ทับทิมรักษ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา อนันตธนาชัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สารดา จารุพันธ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พร้อมภักดิ์ บึงบัว
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประจักษ์ ปฏิทัศน์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชรสร์ สมบุญมาก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บัณฑิต ผังนรินทร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทิชา หาสนทรี
พระมหา ดร.สรวินธุ์ ดวงชัย
พระมหาเสรีชน พันธุ์ประโคน
ดร.ปรารักษ์ทิพย์ ยวนานนท์
ดร.ถาวร ทิศทองคำ
ดร.สุรศักดิ์ จีระวัตรมงคล
ดร.กรเอก กาญจนนาโกคิน
ดร.สนชัย ใจเย็น
ดร.ณัฐพัชร มณีโรจน์
ดร.ธีรยุทธ อุดมพร
ดร.สิทธิพงศ์ บุญผดุง
ดร.ศิริชัย ศิริกุล
ดร.สุรมน ไทยเกษม

เลขานุการ

ดร.ณัฐณภรณ์ เอกนราจินดาวัดน์

ผู้ช่วยเลขานุการ

ดร.ชาญเดช เจริญวิริยะกุล

ติดต่อกองบรรณาธิการ

โครงการปรัชญาดุสิตบัณฑิตการ บริหารการพัฒนา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา อาคาร 31 ชั้น 3 ถนนอุทัยนอก เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300
โทรศัพท์: 0-2243-8066, 0-2241-7207, 0-2243-2246-7 ต่อ 453-460
โทรสาร: 0-2243-8066, 0-2241-7207
Website: www.phdindevadmin.org
E-mail: sunandhaphd@yahoo.com, phdprogram@hotmail.com

นโยบายการตีพิมพ์

วารสารการวิจัยที่มีการประเมินบทความก่อนตีพิมพ์ โดยผู้ประเมินไม่เห็นชื่อหรือข้อมูลของผู้เขียนบทความ และผู้เขียนบทความไม่ทราบผู้ประเมิน มีการเผยแพร่ผลงานวิชาการครอบคลุมเนื้อหาด้านรัฐประศาสนศาสตร์ บริหารการศึกษา บริหารธุรกิจ การจัดการ ศิลปะศาสตร์ สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา และสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของบทความที่จะนำลงตีพิมพ์ ได้แก่

1. บทความวิจัย (research article)
2. บทความปริทัศน์หรือบทวิจารณ์วรรณกรรม (review article)
3. บทวิจารณ์หนังสือ (book review)

เงื่อนไขการพิจารณาบทความ

โดยบทความที่ส่งมาเพื่อพิจารณาตีพิมพ์จะต้องไม่เป็นผลงานวิจัย/วิชาการที่เคยได้รับการ เผยแพร่ในวารสารใดมาก่อน หรือไม่อยู่ในระหว่างการพิจารณาตีพิมพ์ของวารสารอื่น บทความทุกบทความที่ตีพิมพ์ลงในวารสารฉบับนี้ จะต้องผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิไม่ต่ำกว่า 2 ท่านต่อหนึ่งบทความ กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการแก้ไขต้นฉบับและการพิจารณาตีพิมพ์ตามลำดับก่อนหลังของผลงานที่ส่งมา บทความที่ผู้ประสงคจะตีพิมพ์สามารถลงทะเบียนและดาวน์โหลดเอกสารได้ทางเว็บไซต์ที่ www.phdindevedadmin.org

กำหนดการตีพิมพ์

ปีละ 2 ฉบับ (มกราคม - มิถุนายน) และ (กรกฎาคม-ธันวาคม)

การเผยแพร่

จัดส่งให้ห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ผู้ที่สนใจสามารถค้นหาที่ <https://www.tci-thaijo.org/index.php/>

พิมพ์ที่

จัดส่งให้ห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ผู้ที่สนใจสามารถค้นหาที่ <https://www.tci-thaijo.org/index.php/>

หมายเหตุ:

1. บทความที่ส่งมาเพื่อพิจารณาตีพิมพ์จะต้องไม่เป็นผลงานวิจัย/วิชาการที่เคยได้รับการเผยแพร่ในวารสารใดมาก่อน หรือไม่อยู่ในระหว่างการพิจารณาตีพิมพ์ของวารสารอื่น บทความทุกบทความที่ตีพิมพ์ลงในวารสารฉบับนี้จะต้องผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิไม่ต่ำกว่า 2 ท่านต่อหนึ่งบทความ กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการแก้ไขต้นฉบับและการพิจารณาตีพิมพ์ตามลำดับก่อนหลังของผลงานที่ส่งมาทุกบทความที่ผู้ประสงคจะตีพิมพ์สามารถลงทะเบียน
2. ทศนะและข้อคิดเห็นใดๆ ที่ปรากฏในวารสารฉบับนี้ เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียนแต่ละท่าน ทางกองบรรณาธิการเปิดเสรีด้านความคิด และไม่ถือว่าเป็นความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการ

รูปแบบการเขียนและตีพิมพ์

การตั้งค่าหน้ากระดาษ

กระดาษ	ขนาดกระดาษ A4 (กำหนดเอง) ความกว้าง 19 ซม. ความสูง 27 ซม.
ระยะขอบ	ขอบบน (Top Margin) 2.5 ซม. ขอบล่าง (Bottom Margin) ขอบซ้าย (Left Margin) และ ขอบขวา (Right Margin) 2.00 ซม.
เค้าโครง	หัวกระดาษและท้ายกระดาษ เลือกรหัสและหน้าคี่ต่างกัน หน้าแรกต่างกัน จากขอบ หัวกระดาษ และท้ายกระดาษ ตั้ง 1.25
รูปแบบตัวอักษร	แบบตัวอักษรใช้ TH SarabunPSK เท่านั้น
หมายเลขหน้า	ตำแหน่ง ด้านบนตรงกลางขนาดตัวอักษร 14
การย่อหน้า	ส่วนปก ย่อ 8 ตัวอักษร พิมพ์ตัวที่ 9 ส่วนเนื้อหา ย่อ 4 ตัวอักษรพิมพ์ตัวที่ 5
จำนวนหน้าทั้งหมด	8-15 หน้า
การพิมพ์ส่วนปก	พิมพ์เต็มหน้ากระดาษ (พิมพ์ 1 คอลัมน์ จำนวนไม่เกิน 1 หน้า)
การพิมพ์ส่วนเนื้อหา	พิมพ์ 2 คอลัมน์ (พิมพ์รวมกันไม่เกิน 8-15 หน้า)
ชื่อวารสาร (ภาษาไทย)	อยู่ตำแหน่งข้างหัวกระดาษด้านขวา ทุกหน้า ขนาดตัวอักษร 14 (ตัวหนา)
ชื่อวารสาร (ภาษาอังกฤษ)	สามารถดาวน์โหลดได้ที่ www.phdindevedadmin.org
ชื่อบทความ ภาษาไทย	ขนาดอักษร 16 (ตัวหนา) ภาษาอังกฤษ ขนาดอักษร 16 (ตัวหนา) จัดกึ่งกลางหน้ากระดาษ
ชื่อผู้เขียน ภาษาไทย	ขนาดตัวอักษร 14 ระหว่างชื่อกับนามสกุล เว้น 2 เคาะ จัดกึ่งกลางหน้ากระดาษ
ตัวเลขยกบนนามสกุล	ขนาดตัวอักษร 12
ตำแหน่งทางวิชาการ	ภาษาไทย ขนาดตัวอักษร 14
ชื่อบทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ	ขนาดตัวอักษร 14 (ตัวหนา) จัดกึ่งกลางหน้ากระดาษ เนื้อหาบทคัดย่อภาษาไทยและ ภาษาอังกฤษ ขนาดตัวอักษร 14 ภาษาอังกฤษ รวมกันไม่เกิน 300 คำ หรือ 300 word
ชื่อคำสำคัญ	ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ขนาดตัวอักษร 14 (ตัวหนา)
คำสำคัญ	ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ขนาดตัวอักษร 14
ชื่อผู้สนับสนุนประสานงาน	ขนาดตัวอักษร 14 ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และประวัติ พร้อมรูป
ชื่อหัวเรื่องใหญ่	ประกอบด้วย (1) บทนำ (2) การทบทวนวรรณกรรม (3) วิธีการศึกษา (4) ผลการศึกษา (5) สรุปและอภิปรายผล และ (6) เอกสารอ้างอิง ขนาดตัวอักษร 14 (ตัวหนา) จัดชิดซ้าย ชื่อหัวเรื่องรอง ขนาดตัวอักษร 14 (ตัวหนา) จัดชิดซ้าย
ชื่อหัวเรื่องย่อย	ขนาดตัวอักษร 14 (ตัวหนา) ย่อ 4 ตัวอักษร พิมพ์ตัวที่ 5
เนื้อหาบทความ	ขนาดตัวอักษร 14 ชื่อตาราง, ชื่อรูป, ชื่อแผนภูมิ ขนาดตัวอักษร 14 (ตัวหนา)
เนื้อหาในตาราง / แผนภูมิ	ขนาดตัวอักษร 12 การอ้างอิงในเนื้อเรื่อง ใช้ระบบ APA
การอ้างอิงท้ายเรื่อง	ใช้ระบบ APA
การเขียนเอกสารอ้างอิง	สามารถศึกษารายละเอียดได้จาก www.phdindevedadmin.org

บทบรรณาธิการ

วารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา ปีที่ 5 เล่ม 2 พ.ศ. 2558 มีบทความที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 6 เรื่อง ดังชื่อปรากฏในสารบัญ ซึ่งบทความทั้งหมดที่ลงตีพิมพ์ในวารสารฉบับนี้ทางกองบรรณาธิการได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งภายในและภายนอกที่มีประสบการณ์และมีคุณวุฒิในสาขาวิชาที่ประเมิน เพื่อให้บทความที่จะลงตีพิมพ์มีคุณภาพและได้มาตรฐาน

บทความในวารสารฉบับนี้ นอกจากจะมีคุณภาพมีความถูกต้องทางด้านวิชาการที่สามารถนำไปใช้ศึกษา อ้างอิงเป็นแบบอย่างได้แล้ว ยังให้ข้อค้นพบที่มีคุณค่าในทางปฏิบัติแก่หน่วยงานต่างๆ ทั้งในภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาสาระของงานวิจัยนั้นทั้งทางตรงและทางอ้อม

ขอขอบคุณผู้เขียนบทความ และผู้ทรงคุณวุฒิที่พิจารณาบทความทุกท่าน ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง แก้ไขบทความให้มีความถูกต้อง สมบูรณ์ และขอขอบคุณผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่ให้การสนับสนุนในการจัดทำวารสารมาโดยตลอด

ดร.ชาญเดช เจริญวิริยะกุล
บรรณาธิการ

สารบัญ

	หน้า
วัตถุประสงค์	ก
กองบรรณาธิการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ	ก
นโยบายการตีพิมพ์	ค
เงื่อนไขการพิจารณาบทความ	ค
กำหนดการตีพิมพ์	ค
รูปแบบการเขียนและตีพิมพ์	ง
บทบรรณาธิการ	จ
สารบัญ	ฉ
พฤติกรรมทางสังคมกับสุขภาพจิตของวัยรุ่นชายรักชาย Social Behavior on the Mental Health of Homosexual Male Adolescents ไชโย นิธิอุบลิต	1-12
โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของแนวคิดทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง The Causal Relationship Model of the Self-discipline theory ชญารัตน์ อัมโสมนัสสกุล	13-23
ปัจจัยการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาของผู้บริโภคในจังหวัดสระบุรี The Factor of Decision Making to Sportswear by Customers in Saraburi Province ธนารักษ์ บุราณ	24-33
การพัฒนารูปแบบการองค์การที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม A model for developing High Performance Organization enables to enter Asian Economic Community: Samutsongkram Provincial Administration Organization วาณิช โกวิทานนท์	34-47
ความสำเร็จการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 โดย คณะกรรมการการเลือกตั้ง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา: คณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ The Affecting Factors of managing senator election Program Implementation 2557 B.E. Prachuap Khiri Khan Province ดาบตำรวจ วุฒิพงษ์ คงมณี	48-61

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาวะผู้นำของหัวหน้าสายตรวจสถานีตำรวจท่องเที่ยว 3 กองกำกับการ 1 กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว	62-79
Leadership of Head of Tourist Police Station Travel 3, Police Division 1, Tourist Police Division	
ร.ต.ท.วรกิจ วรรณสอน	
ภาคผนวก	80-88

พฤติกรรมทางสังคมกับสุขภาพจิตของวัยรุ่นชายรักชาย

Social Behavior on the Mental Health of Homosexual Male Adolescents

ไชโย นิธิอุบลี

นักศึกษาลัทธิปรัชญาสุโขทัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมทางสังคมกับสุขภาพจิตของวัยรุ่นชายรักชาย เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ได้จากแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 198 คน สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เส้นทาง ผลการวิจัยพบว่า (1) วัยรุ่นชายรักชาย มีพฤติกรรมทางสังคมด้วยการมีความสัมพันธ์กับเพื่อนที่เป็นชายรักชาย อีกทั้งวัยรุ่นชายรักชายมีพฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายชายรักชาย โดยมีพฤติกรรมทางสังคมด้วยการมีเพศสัมพันธ์แบบชายรักชายกับเพื่อนที่เป็นชายรักชาย เพื่อนผู้ชาย รุ่นพี่ รุ่นน้อง ครูบาอาจารย์ ผู้ใหญ่ที่นับถือ ชายแปลกหน้า และแฟนหรือคนรัก (2) พฤติกรรมทางสังคมส่งผลในเชิงบวกต่อสุขภาพจิตของวัยรุ่นชายรักชาย โดยหากว่าวัยรุ่นชายรักชายมีการเปิดตัวและกล้าแสดงออกทางสังคมมากขึ้น ก็จะส่งผลให้มีสุขภาพจิตที่ดีตามไปด้วย

คำสำคัญ: พฤติกรรมทางสังคม, สุขภาพจิต, วัยรุ่นชายรักชาย

Abstract

The object of this research were to study the relationships of these child social behavior of homosexual male adolescents. This study a quantitative. Regarding of the quantitative method, a questionnaire was employed for collecting quantitative data from 198 samples. The collected data was analyzed by statistical tools. The statistics used included frequency, percentage, mean, standard deviation and path analysis. The research findings revealed that: (1) homosexual male adolescents were sociable with homosexual male friends, female and male friends, junior and senior friends, teachers, respected persons, and people in general. In addition, homosexual male adolescents formed their social networks in terms of having sexual affairs with homosexual male friends, male friends, junior and senior friends, teachers, respected persons, strangers, and boyfriends. (2) Social behavior Positive effects on male mental health. By the way, if male adolescent boys are introduced and more courageous social expression. It will result in good mental health as well.

Keywords: social behavior, mental health, homosexual male adolescents

บทนำ

จากการศึกษาทฤษฎีการเกิดเป็นชายรักชายพบว่า ไม่มีทฤษฎีใดเพียงทฤษฎีเดียวที่เป็นสาเหตุ แต่การเป็นชายรักชายต่างมีที่มาหรือปัจจัยสาเหตุที่เป็นอิทธิพลร่วมกันต่อการกำหนดพฤติกรรมทางเพศของบุคคล ซึ่งในที่นี้ประกอบด้วยด้านชีวภาพ ซึ่งได้แก่ ปัจจัยทางพันธุกรรม โครงสร้างทางสมอง ฮอร์โมน หรืออาจจะเป็นปัจจัยทางจิตวิทยา การเรียนรู้ทางสังคม และวัฒนธรรม (รัจรี นพเกตุ, 2542)

สังคมไทยส่วนใหญ่ยังมีทัศนคติแง่ลบกับความเป็นชายรักชาย ซึ่งมีทั้งการไม่ยอมรับ รู้สึกรังเกียจ นอกจากนั้นยังเชื่อว่าชายรักชายเป็นคนไม่น่าคบ มีอารมณ์รุนแรง หากผิดหวังจะตัดสินใจด้วยการแลกด้วยชีวิต ยิ่งในช่วงวัยรุ่น การที่เติบโตมาในสังคมที่ผู้คนส่วนใหญ่รังเกียจ ความเป็นคนรักเพศเดียวกัน หรือ Homophobia ก็มีส่วนทำให้วัยรุ่นรู้สึกว่าตนเองแตกต่างจากผู้อื่น และกลัวว่าสังคมรอบข้างจะไม่ยอมรับจึงแสดงออกในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การมีคนรักเป็นผู้หญิง พยายามพัฒนาตนเองให้เป็นคนเก่ง ปล่อยตัว ทำตนเองให้ไร้ค่า ไม่สนใจการเรียน มีเพศสัมพันธ์อย่างเสรี มีชีวิตปิดกั้นจากผู้อื่น ทำตนลึกลับ ปิดบัง โดดเดี่ยวเฉียดตาย ฟังเพลงมึนเมาและสิ่งเสพติด อีกทั้งมีสุขภาพจิตย่ำแย่จนมีแนวโน้มฆ่าตัวตายมากกว่าคนทั่วไป (สุพร เกิดสว่าง, 2546) โดยเฉพาะความยุ่งยากใจกับการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว เพื่อน โรงเรียน และชุมชน เพราะกลัวผลที่เกิดขึ้นกับตนเอง และยังรู้สึกโดดเกี่ยวกับการเผชิญปัญหาตามลำพังทั้งความรุนแรงที่มาจากความเกลียดชัง การถูกล้อเลียน การอยู่ในสภาพคนไร้บ้าน หรือ

ตกอยู่ในความเครียดจนหันเหเข้าสู่การดื่มสุรา และเสพยาเสพติด การต้องออกจากโรงเรียนกลางคันเพื่อหลบเลี่ยงการเป็นเหยื่อ ถูกคุกคาม ความรุนแรง ความแปลกแยกในโรงเรียน อีกทั้งการพยายามฆ่าตัวตายและฆ่าตัวตายจนสำเร็จ

สังคมทุกสังคมจะสรรหาวิธีการที่จะทำให้สมาชิกได้เรียนรู้แบบแผนพฤติกรรมการประพฤติปฏิบัติ และการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยเฉพาะครอบครัวจะมีวิธีการเลี้ยงดูสมาชิก ซึ่งวิธีการต่าง ๆ จะมีผลต่อพฤติกรรมการพัฒนาทางสังคมและพัฒนาการของเด็ก (จุมพล หนิมพานิช, 2548) หากลูกมีแนวโน้มเป็นชายรักชายพ่อแม่จะคอยเฝ้าติดตามและระแวดระวังในด้านความเป็นอยู่รวมทั้งพฤติกรรมแสดงออกของลูกพยายามแสวงหาทางจัดการให้เป็นไปตามแบบแผนของสังคม ซึ่งพ่อแม่จะรู้สึกวิตกกังวล ไม่สบายใจ จนถึงกับเจ็บป่วยก็มี (ทศพร มณีศรีข้า, 2545) โดยส่วนใหญ่แล้วผู้ที่พ่อแม่ก็มักจะคาดหวังที่จะเห็นลูกเติบโตขึ้นมาด้วยการมีวุฒิภาวะสมบูรณ์ทางสังคม (Santrock, 1998)

ทั้งนี้ การมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันจะเกิดขึ้นบ่อยครั้งกับกระบวนการค้นหาทางเพศของวัยรุ่นที่มีวัยอยู่ระหว่าง 7-13 ปี การทดลองกับเพื่อนที่สนิทที่สุดซึ่งทำให้กล้าที่จะรลอง การผูกสมักรักใคร่จนเกิดเป็นความรู้สึกพิเศษ โดยเฉพาะช่วงที่มีอายุ 10-12 ปี และกำลังเข้าสู่การเจริญเติบโตทางเพศ ดังนั้น คนรักเพศเดียวกันหรือ Homosexual ก็หมายถึงบุคคลที่เลือกจะมีปฏิสัมพันธ์ทางเพศ มีความรักใคร่และความผูกพันกับผู้ที่เพศเพศเดียวกัน และมักจะแสดงออกอย่างเด่นชัดในช่วงวัยรุ่น (Dacey & Kenny, 1997)

ผู้ที่เป็นชายรักชายในขณะที่การมีความสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่มวัยรุ่นชายรักชายนั้นจะพบว่า วัยรุ่นชายรักชายเป็นผู้ที่โดดเดี่ยวที่สุด และได้รับการกระทำที่เลวร้ายจากกลุ่มเพื่อน อาทิ การคุกคามทางเพศ สูญเสียเพื่อน การล้อเลียนหยาบคาย ทุกข์ทรมานจากการทำร้าย ได้รับการต่อต้าน วิธีการที่ช่วยตนเองของกลุ่มวัยรุ่นชายรักชายก็คือ การนิ่งเงียบ วังหนีพยายามฆ่าตัวตายและแสดงออกทางเพศ การมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วยการขายบริการ หลายคนจึงต้องปกปิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันและเพื่อรักษาความเป็นเพื่อนกับกลุ่มเพื่อนต่างเพศและนำไปสู่การมีความสัมพันธ์กับต่างเพศและการแต่งงานในที่สุด (Savin-Williams, 1994) ซึ่งสภาพการณ์อย่างนี้เองที่วัยรุ่นชายรักชายจะต้องเผชิญ ก็คือ ต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่ได้รับความรังเกียจจากการเป็นคนรักเพศเดียวกัน หรือที่เรียกว่า Homophobia (Coleman & Hendry, 1999) ด้วยความรู้สึกรู้สึกว่ามีความแตกต่างจากกลุ่มเพื่อนนี้เอง พวกวัยรุ่นชายรักชายจึงรู้สึกที่ตนเองเหมือนเป็นคนผิดแปลกและรู้สึกอ้างว้าง

การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกกรอบครัวก็มีด้วยกันหลายรูปแบบทั้งในรูปของการรวมตัวเป็นชุมชนทำให้ได้รับข่าวสาร องค์กรทางสังคม คลับ บาร์ และเครือข่ายการสื่อสารต่าง ๆ ที่อำนวยความสะดวกแก่คนรักเพศเดียวกัน (Haag & Chang, 1997) ขณะเดียวกันการพบปะกับผู้อื่นนอกกรอบครัวนั้นจะพบว่า มีความสำคัญและเป็นสัญลักษณ์ที่ต้องการเลียนแบบจากผู้ที่ตนรู้สึกชอบและศรัทธา ซึ่งโดยมากจะเลียนแบบจากผู้ใหญ่ที่มองแล้วว่ามีความสามารถและมี

ความเหนือกว่าตนเอง (Darling, Hamilton & Niego, 1994)

จากปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นกับกลุ่มชายรักชายที่มีหลากหลายสถานภาพและวัยโดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นชายรักชายที่กำลังเติบโตและดำเนินชีวิตอยู่ในสังคม ทั้งสังคมครอบครัวและสังคมนอกครอบครัวเป็นกลุ่มที่น่าเห็นใจและต้องทำความเข้าใจกับพวกเขาให้มากที่สุด ทั้งจากปัญหาด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว เพื่อน บุคคลอื่น ๆ หรือสาธารณชน เพียงเพราะการมีอัตลักษณ์ที่แตกต่างและการมีความรู้สึกดึงดูดทางเพศกับเพศเดียวกัน จึงทำให้ยากที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม หลายคนหาทางออกไม่ได้ก็ประชดชีวิต ทำร้ายตนเอง ทอดทิ้งชีวิตและอนาคตอย่างน่าเสียดาย ซึ่งการวิจัยเรื่องนี้จะเป็นแนวทางดำเนินชีวิตของกลุ่มวัยรุ่นชายรักชาย ซึ่งถือว่าเป็นเยาวชนที่เป็นอนาคตของชาติ รวมทั้งเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับทุกคนที่พึงตระหนักและให้ความเข้าใจ ช่วยกันชี้แนะแนวทางให้กลุ่มวัยรุ่นชายรักชายสามารถดำเนินชีวิตตามวิถีทางเพศที่เขาเลือก โดยอยู่บนพื้นฐานของการยอมรับความแตกต่าง และยังสามารถทำประโยชน์และมีคุณค่าต่อสังคมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมทางสังคมกับสุขภาพจิตของวัยรุ่นชายรักชายเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ

ทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดและทฤษฎีชายรักชาย

ความรักของชายรักชายเป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้กับทุก ๆ คน ซึ่ง Kinsey, Pomeroy & Martin (1948) ได้อธิบายว่า ความรักเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่แอบซ่อนอยู่ในมนุษย์แต่ละคน เพียงแต่ว่าผู้ใดจะมีมากหรือน้อยกว่ากันทั้งในรูปแบบของสถานการณ์และสภาพแวดล้อมเอื้ออำนวยหรือแบบที่สามารถสลับสับเปลี่ยนไปมาได้ทั้งสองเพศ คือ ชายก็ได้หญิงก็ได้ และในรูปแบบของความรักเพศเดียวกันอย่างต่อเนื่องยาวนานตลอดชีวิตไม่อาจเปลี่ยนเป็นแบบรักต่างเพศได้ ที่เรียกว่าเป็นชายรักชาย หรือเกย์ถาวร

ขณะเดียวกัน ประเภทของชายรักชายมีหลายรูปแบบและมีความสลับซับซ้อนของพฤติกรรมทั้งที่ปรากฏและไม่ปรากฏ ชายรักชายนั้นมีความหลากหลาย และมีความยากมากต่อการแยกแยะออกเป็นประเภทต่าง ๆ เนื่องจากว่า ชายรักชายมีความหลากหลายของการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านบุคลิกภาพที่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน การแต่งกายและการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ (นที ธีระโรจนพงษ์, 2548)

ทั้งนี้ความเป็นชายรักชายมีที่มาอย่างหลากหลายไม่สามารถจำกัดได้ว่ามีสาเหตุมาจากการปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งเพียงอย่างเดียว ซึ่งสาเหตุของการเป็นชายรักชาย ได้แก่ (1) ปัจจัยทางชีวภาพ เกี่ยวข้องกับฮอร์โมนในร่างกายจนมีผลต่อสภาพร่างกายและจิตใจ และเป็นสาเหตุเบื้องต้นที่ทำให้ผู้ชายมีการเปลี่ยนแปลงรูปร่างและรสนิยมทางเพศแตกต่างจากผู้ชายทั่วไป (2) ปัจจัยจากการเลี้ยงดู เด็กจะซึมซับและพัฒนา

ความรู้สึกนึกคิดแบบชายรักชายตั้งแต่อายุ 6-8 ปี ซึ่งเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูจากแม่หรือผู้หญิงโดยไม่ได้รับความใกล้ชิดจากพ่อเท่าที่ควรจะทำให้พัฒนาความรู้สึกนึกคิดไปเป็นชายรักชายได้ (3) ปัจจัยที่มาจาก การได้รับประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน ซึ่งทำให้เกิดความพึงพอใจและมีส่วนในการปรับเปลี่ยนรสนิยมความชอบทางเพศกับผู้ชายด้วยกัน (นที ธีระโรจนพงษ์, 2548)

พฤติกรรมแบบชายรักชาย จะมีความเกี่ยวเนื่องทั้งในประเด็นของสุขภาพจิต การมีลักษณะเฉพาะทางด้านสรีระหรือบุคลิกภาพ การแบ่งแยกความเป็นชายรักชายเป็นประเภทต่าง ๆ รวมทั้งพฤติกรรมทางเพศ (สมภพ เรืองตระกูล, 2550)

แนวคิดและทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์

Freud (1930) อธิบายว่า กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม หรือ Socialization จะครอบคลุมกระบวนการเติบโตของเด็กในสังคม จนเกิดการเรียนรู้ภาษาในการสื่อสาร เรียนรู้บทบาทตามเพศ และเชื้อสี และอีกประการจะครอบคลุมเรื่องของค่านิยม ศาสนา วัฒนธรรม ทั้งกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม และเรื่องของค่านิยม ศาสนา และวัฒนธรรม จะมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เนื่องจากว่า ระบบของวัฒนธรรม ความเชื่อ ตลอดจนค่านิยมทางสังคมล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ทางสังคมของมนุษย์ทั้งสิ้น (ยศ สันติสมบัติ, 2542)

แนวคิดและทฤษฎีของซัลลิแวน

Sullivan (1953) ได้อธิบายว่าบุคลิกภาพของมนุษย์ เป็นผลมาจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยมนุษย์จะตกอยู่ภายใต้ความสัมพันธ์

กับผู้อื่นตั้งแต่แรกเกิดจนจนช่วงสุดท้ายของชีวิต เนื่องจากความเป็นสัตว์สังคมของมนุษย์ ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงจากการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ ซึ่งความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นนั้นเป็นได้ทั้งประสบการณ์ตรงที่กำลังเป็นอยู่ และเป็นไปได้ทั้งประสบการณ์ทางอ้อม ที่มาจากบุคคลในความนึกคิดจินตนาการ และบุคคลที่มีอยู่ในนิยายหรือบุคคลที่มีชื่อเสียง ซึ่งบุคลิกภาพของมนุษย์ เป็นสิ่งที่ถูกหล่อหลอมมาจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลทั้งนั้น โดยเฉพาะลักษณะของอารมณ์ ความต้องการและความปรารถนาต่าง ๆ ค่านิยม ทศนคติ เป็นต้น

พฤติกรรมทางสังคม (social behavior)

1. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายสัมพันธ์ คนเรานั้นจะไม่สามารถสร้างมิตรภาพหรือการยืนขึ้นเพื่อปะทะกับฝ่ายตรงข้ามได้เลย หากเราไม่สามารถสื่อสารกับอีกฝ่ายหนึ่งได้ และขั้นตอนในการสื่อสารนั้นประกอบด้วยการส่งสาร การส่งผ่านข้อมูลผ่านทางสื่อและการรับสาร โดยเฉพาะภาษาท่าทางจะมีความสำคัญกับการสื่อสารระหว่างบุคคลมาก (Dubrin, 1996) ทั้งนี้การสื่อสารระหว่างบุคคลทำให้เกิดการพูดคุยที่เป็นกันเอง มีความเป็นส่วนตัวและสร้างความคุ้นเคย ทั้งยังเชื่อมโยงผ่านการไตร่ตรองและมีการกำหนดกฎหมายขึ้นมาทำให้เราค้นพบตนเองค้นพบโลกภายนอก (กริดา โกเชก, 2548) ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล จึงมาจากสถานการณ์กำหนดและสามารถเลือกได้ โดยมีองค์ประกอบ ได้แก่ ความไว้วางใจ ความรักและอำนาจระหว่างกัน โดยเฉพาะความไว้วางใจเป็นพื้นฐานที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลส่วน

ตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ รวมทั้งการยอมรับในตัวตนที่แท้จริงและความยินยอมพร้อมใจที่จะมีปฏิสัมพันธ์ด้วย (มลินี สมภพเจริญ, 2549) ซึ่งความสัมพันธ์เป็นกุญแจไขสู่พัฒนาการรับรู้และสังคม สร้างเอกลักษณ์ ความสำเร็จในอาชีพ ค้นพบความหมายของชีวิต ดำรงรักษาสุขภาพกายและสุขภาพจิตใจ พร้อมกับเผชิญความเครียดและมีความเป็นมนุษย์ (Johnson, 1990) รวมถึงมิตรภาพซึ่งถือเป็นการสะท้อนความต้องการมีปฏิสัมพันธ์ของวัยรุ่น โดยกลุ่มสังคมจะวางรูปแบบจัดหาพื้นฐานของอำนาจและจัดสิ่งที่ไม่ต้องการออกจากโลกภายนอกบ่อยครั้งที่มิตรภาพของปัจเจกบุคคลกับการมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม นำความสำราญใจมาให้ แต่บางครั้งก็สามารถนำความเจ็บปวดมาให้ได้เช่นกัน (Knapp & Vangelisti, 2005)

2. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายชายรักชาย Queer Theory หรือทฤษฎีเพศแปลกแยกได้ระบุถึง เรื่องของการแสดงบทบาททางเพศ ว่าเป็นสิ่งที่ไม่สามารถจะจัดให้เป็นหมวดหมู่ได้ อีกทั้งยังเป็นเรื่องของกระบวนการ และยังชี้ให้เห็นว่าการแสดงออกทางเพศเป็นสิ่งที่ประกอบสร้าง และไม่ใช่ว่าสิ่งที่มีหรือเกิดขึ้นด้วยตัวเอง Queer Theory ให้ความสนใจเรื่องของบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตทางเพศ โดยใส่ใจว่าคนเรามีการแสวงหาตัวตนทางเพศได้ด้วยวิธีใด พฤติกรรมทางเพศมีลักษณะเป็นอย่างไร แม้แต่การแสดงอารมณ์และความรู้สึกทางเพศว่าต้องแสดงออกอย่างไร ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องของกาเบียงเบน แต่ถือเป็นกระบวนการเรียนรู้ของบุคคลที่มีความเปลี่ยนแปลง และพลิกผันในฐานะของผู้กระทำหรือผู้แสดง ซึ่งจะช่วยสร้างความเข้าใจ

ว่าเพศมีการแสดงออกด้วยวิธีใด (Butler, 1990) จากงานวิจัยในบางเรื่องมีข้อค้นพบว่า Homosexual หรือการมีแนวโน้มแบบรักเพศเดียวกันนั้น หมายถึง การที่บุคคลจะมีแรงดึงดูดทางเพศกับเพศเดียวกัน ซึ่งบางคนอาศัยเพียงแค่อินตนาการเท่านั้น ในทางปฏิบัติจริงอาจจะไม่มีการปฏิบัติกิจกรรมทางเพศก็ให้พบเห็นก็เป็นไปได้ ขณะเดียวกันการสร้างความสัมพันธ์ก็ไม่ได้แตกต่างจากคู่ของหนุ่มสาวทั่ว ๆ ไป แต่ก็มีรายละเอียดบางอย่างที่อาจจะแตกต่างจากคู่ความสัมพันธ์ชายหญิง (พจนา รูปแก้ว, 2547)

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) เนื่องด้วยกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ เป็นกลุ่มบุคคลที่มีคุณลักษณะพิเศษ การเก็บข้อมูลจึงเป็นไปด้วยความยากลำบาก ซึ่งการเก็บข้อมูลจากประชากรที่เป็นชายรักชาย ได้ตัวอย่างผู้ที่ยินดีให้ความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์จากแบบสอบถาม 198 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ วัยรุ่นชายรักชายที่สามารถพบได้ในทุกสถาบันการศึกษาทั้งระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและอุดมศึกษาในจังหวัดจันทบุรี เครือข่ายศิษย์เก่า ทั้งที่อยู่ใน จังหวัด จันทบุรี และ กรุงเทพมหานคร รวมทั้งสมาชิกของสมาคมฟ้าสีรุ้งในกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีวัยรุ่นชายรักชายที่มีสถานภาพเป็นนักเรียน นักศึกษา และพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล พ.ศ. 2550-2551 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างจะมีอายุอยู่ในช่วง 12-25 ปี เนื่องจากปัจจุบันช่วงของความเป็นวัยรุ่นมีการขยาย

ออกไปอย่างมากจากปัจจัยที่ต้องศึกษาเล่าเรียนในสถาบันการศึกษาที่ยาวนานขึ้นกว่าเดิม ยังไม่สามารถพึ่งตนเองทางด้านเศรษฐกิจ ประกอบกับบุคลิกภาพทางจิตใจที่ช้ากว่าเด็กในอดีต ดังนั้นช่วงเป็นวัยรุ่นจึงอยู่ที่อายุประมาณ 12-25 ปี (ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2549)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม แบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้ (1) ลักษณะด้านประชากรและสังคมวัยรุ่นชายรักชาย (2) ลักษณะพฤติกรรมทางสังคม และ (3) สุขภาพจิตของชายรักชาย

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้วยการหาค่าความเที่ยงตรง (validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) หลังจากนั้นนำมาหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยเลือกข้อที่มีค่า IOC มากกว่า 0.5 ส่วนข้อที่น้อยกว่า 0.5 ผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนั้นข้อคำถามทุกข้อจึงผ่านความเห็นชอบจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน ที่ได้ตรวจสอบและเห็นว่ามีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ครบคลุมในแต่ละด้านและครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัยแล้ว

การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาจำนวน 30 ชุด หลังจากนั้นมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ด้วยวิธีของ Cronbach's

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยใช้ (1) สถิติพรรณนา

(descriptive statistics) ได้แก่ ค่าร้อยละ (percentage) การแจกแจงความถี่ (frequencies) ค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) (2) สถิติอ้างอิง (inferential statistics) ด้วยการวิเคราะห์เส้นทาง (path analysis)

ผลการวิจัย

พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายสัมพันธ์ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายสัมพันธ์ กับเพื่อนที่เป็นชายรักชาย จะมีลักษณะของการคบหากันเป็นกลุ่ม และทำกิจกรรมด้วยกัน จะใส่ใจในความรู้สึกของกันและกัน ไม่คบหากับบุคคลอื่น ที่ไม่ได้เป็นแบบเดียวกัน มีการรวมกลุ่มแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวกับบุคคลอื่น คบหากับเพื่อนที่เป็นชายรักชายอย่างสนิทสนม และมีความจริงใจต่อกัน ปรับตัวเข้าหากันได้ในอีกด้านหนึ่งจะมีลักษณะเป็นศัตรู มีการนิทาว่าร้าย ชิงดีชิงเด่น ไม่มีความจริงใจ ไม่มีการคลุกคลี มีการดูหมิ่นดูแคลนด้วยวาจา

2. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายสัมพันธ์กับเพื่อนผู้หญิง จะมีลักษณะของการคบหากันอย่างสนิทสนม มีความสำคัญในกลุ่มเพื่อนหญิง มีการทำกิจกรรมที่เป็นแบบผู้หญิง สามารถพูดคุยต่อกัน และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหญิง คบหากันและไปไหนด้วยกัน อย่างจริงใจ ในอีกด้านหนึ่งวัยรุ่นชายรักชาย จะคบหาอย่างผิวเผินกับเพื่อนหญิง ไม่มีความจริงใจ คบหากันด้วยผลประโยชน์

3. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายสัมพันธ์กับเพื่อนผู้ชาย จะมีลักษณะของการทำ

กิจกรรมร่วมกันได้ ไม่มีความรังเกียจหรือมีการล้อเลียน สามารถสร้างความสัมพันธ์ฉันเพื่อนอย่างสนิทสนม โดยวัยรุ่นชายรักชายไม่รู้สึกรังเกียจแตกต่าง ในอีกด้านหนึ่งเพื่อนชายล้อเลียน มีการทะเลาะวิวาท ถูกกลั่นแกล้งจากเพื่อนผู้ชาย ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับกลุ่มผู้ชายได้

4. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายสัมพันธ์กับรุ่นพี่ จะมีลักษณะของความเคารพรุ่นพี่ ต้องการแบบอย่าง หากเข้ากันได้ก็จะสนิทสนมกัน ในอีกด้านหนึ่งจะมีความรู้สึกไม่ติดกับรุ่นพี่ เนื่องจากได้รับการกีดกันไม่ให้เข้าร่วมกิจกรรม หรือไม่ได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากรุ่นพี่ รุ่นพี่มีการแบ่งแยกกีดกันไม่ให้ผู้อื่นมาค้นหา

5. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายสัมพันธ์กับรุ่นน้อง จะมีลักษณะคบหาเป็นเพื่อนช่วยเหลือเอื้อเฟื้อ และมีการแนะนำในด้านต่าง ๆ ในอีกด้านหนึ่งจะมีความรู้สึกเกลียดชังต่อกัน มีการนิทาว่าร้าย ไม่ยอมรับให้เข้ากลุ่ม ได้รับการกีดกัน

6. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายสัมพันธ์กับครูบาอาจารย์ จะมีลักษณะของการเลียนแบบพฤติกรรมของครูอาจารย์ ขอบให้ความช่วยเหลือครูอาจารย์ เพราะต้องการความรักความเอ็นดูจากครูอาจารย์ ในอีกด้านหนึ่ง ครูจะไม่เข้าใจจึงทำร้ายจิตใจ ถูกครูด่า ตำหนิ และถูกครูทำโทษ และครูไม่เปิดโอกาสให้แสดงความสามารถ

7. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ที่นับถือ จะมีลักษณะของการแสดงความเอื้ออาทรจริงใจ มีการแนะนำ คอยให้ความช่วยเหลือ และมีความเข้าใจในความแตกต่าง

ทางเพศ ในอีกด้านหนึ่ง ผู้ใหญ่ที่นับถือ จะวิพากษ์วิจารณ์พฤติกรรมด้วยความรู้สึกไม่ชื่นชม

8. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายสัมพันธ์กับบุคคลทั่วไป จะมีลักษณะของการสร้างมนุษยสัมพันธ์กับบุคคลทั่วไปในชุมชนของตนเอง ซึ่งวัยรุ่นชายรักชายก็จะได้รับคำชื่นชมเอ็นดู เป็นการสนองตอบในอีกด้านหนึ่ง มักจะได้รับอคติทางเพศ และการดูถูกเหยียดหยามจากกลุ่มวัยรุ่นชายที่ไม่ได้คบหากัน

พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายชายรักชาย สามารถสรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายชายรักชายกับเพื่อนที่เป็นชายรักชาย จากการมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้เกิดความสนิทสนมคุ้นเคย และชอบพอบนอัธยาศัย จนสามารถพัฒนากลายเป็นความชอบพอรักใคร่ในลักษณะของชายรักชาย ขณะที่บางส่วนคบหากันอย่างสนิทสนม ในลักษณะของการเป็นเพื่อนสนิท โดยปราศจากความรู้สึกชอบพอบนทางเพศ

2. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายชายรักชายกับเพื่อนผู้ชาย จากการมีความสัมพันธ์ที่ดีมีการเอื้อเฟื้อช่วยเหลือกัน และร่วมกิจกรรมด้วยกัน ทำให้มีโอกาสศึกษาในสายใจคอ จนพัฒนาความสัมพันธ์แบบชายรักชาย ขณะที่บางส่วนมีการคบหากันในฐานะเพื่อนที่ร่วมกลุ่มด้วยกัน รักกันในฐานะเพื่อนที่ได้ทำกิจกรรมด้วยกัน นอกจากนี้ยังก็มีความรู้สึกเกลียดชังต่อกัน รักกันในฐานะเพื่อนที่ได้ทำกิจกรรมด้วยกัน นอกจากนี้บ้างก็มีความรู้สึกเกลียดชังต่อกัน และแสวงหาโอกาสแก้แค้นโดยการล่อลวงเมิดทางเพศ

3. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายชายรักชายกับรุ่นพี่ จากการที่รุ่นพี่มีความรู้สึกที่ดี

และให้ความช่วยเหลือจึงพัฒนาไปสู่การมีความสัมพันธ์แบบชายรักชาย โดยมีพื้นฐานมาจากความศรัทธา ขณะที่บางส่วนให้ความเคารพนับถือรุ่นพี่โดยไม่มีความรู้สึกทางเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง นอกจากนี้มีการเริ่มต้นจากความเกลียดชังของรุ่นพี่ แต่วัยรุ่นชายรักชายพยายามทำดีตอบ จนรุ่นพี่ยอมรับ และพัฒนาความสัมพันธ์แบบชายรักชาย

4. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายชายรักชายกับรุ่นน้อง จะพัฒนาจากการดูแลเอาใจใส่ และการให้โอกาส ทำให้รุ่นน้องยินยอมพร้อมใจรับไหวมตรี ขณะที่บางส่วนมีการคบหากันจากลักษณะนิสัยที่เข้ากันได้ และชอบกิจกรรมเหมือนกันโดยไม่มีเรื่องทางเพศมาเกี่ยวข้อง นอกจากนี้การมีความสัมพันธ์ ไม่ดีกับรุ่นน้อง ทำให้เกิดความรู้สึกต้องการเอาชนะจึงแสวงหาโอกาสที่รุ่นน้องครองสติไม่ได้จากความมีเมตตาสร้างความสัมพันธ์แบบชายรักชาย

5. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายชายรักชายกับครูอาจารย์ จะมีลักษณะที่ครูอาจารย์ให้ความช่วยเหลือ และความเห็นอกเห็นใจ จนก่อให้เกิดความสนิทสนม และการได้มาทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ จนพัฒนาความสัมพันธ์เป็นแบบชายรักชาย

6. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายชายรักชายกับผู้ใหญ่นับถือ จะมีลักษณะของการให้ความช่วยเหลือ จนวัยรุ่นชายรักชายเกิดความสำนึกในบุญคุณ มีการตอบแทนด้วยการมีความสัมพันธ์แบบชายรักชาย ขณะที่บางส่วนมีความสัมพันธ์ต่อกันแบบผู้ใหญ่ใจดีกับเด็ก ซึ่งเปรียบเสมือนพ่อกับลูก

7. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายชายรักชายกับบุคคลทั่วไป จากความรู้สึกชื่นชม และประทับใจของบุคคลอื่น ที่มีต่อวัยรุ่นชายรักชาย จึงมีโอกาสดำเนินความสัมพันธ์ต่อด้วยการพูดคุย และพัฒนาความสัมพันธ์ และคบหากันแบบชายรักชาย ขณะที่บางส่วนมาจากการที่บุคคลอื่นมีอคติ และรังเกียจจึงมีการกลั่นแกล้ง และสร้างความสัมพันธ์อย่างรุนแรงด้วยการฉุดไปข่มขืน

8. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายชายรักชายกับคนแปลกหน้า วัยรุ่นชายรักชายจะมีความสัมพันธ์แบบชายรักชายกับคนแปลกหน้าเพื่อตอบสนองอารมณ์ทางเพศ มีลักษณะของการสะสมแค้นเพื่อสร้างคุณค่าของตนเอง และเป็นการสร้างเครือข่ายหมุนเวียน ไม่มีการเลิกกับใครได้อย่างเด็ดขาด นอกจากนี้ยังมีลักษณะตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องเพศ ต้องการทดลอง และสร้างประสบการณ์ทางเพศ และมีลักษณะความสัมพันธ์แบบไม่เผชิญหน้า โดยอาศัยเสียงเป็นสื่อ สร้างจินตนาการทางเพศ จนสำเร็จความใคร่

9. พฤติกรรมทางสังคมแบบเครือข่ายชายรักชายกับแฟนหรือคนรัก วัยรุ่นชายรักชายจะมีความสัมพันธ์แบบชายรักชายในลักษณะรักฝ่ายเดียว นอกจากนี้ความสัมพันธ์แบบลึกซึ้ง ยังมีองค์ประกอบที่มาจากต้องการความเติมเต็มในความรู้สึก ที่วัยรุ่นชายรักชายขาดหายไป มาจากความประทับใจแรกพบ ความเห็นอกเห็นใจ ความชอบพอกันและกัน การล่อลวงล่อลวงทางเพศที่ก่อให้เกิดเป็นความสนิทแนบแน่นในภายหลัง และยังมาจากการดูแลทุกข์แล้ง

นอกจากนี้พบว่า พฤติกรรมทางสังคมของวัยรุ่นชายรักชาย มีผลต่อสุขภาพจิตทั้งในทางที่ดีและไม่ดี หากความสัมพันธ์กับผู้อื่นมีลักษณะเป็นมิตร วัยรุ่นชายรักชายก็จะมีสุขภาพจิตที่ดีในระดับที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับ การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะเป็นศัตรู ก็มีผลกระทบต่อสุขภาพจิตในลักษณะเลวร้ายในระดับต่าง ๆ

อภิปรายผล

พฤติกรรมทางสังคมของวัยรุ่นชายรักชาย จะครอบคลุมตั้งแต่เพื่อนที่เป็นชายรักชาย เพื่อนผู้ชาย รุ่นพี่ รุ่นน้อง ครูบาอาจารย์ ผู้ใหญ่ที่นับถือ บุคคลทั่วไป ชายแปลกหน้า และแฟนหรือคนรัก ซึ่งข้อค้นพบนี้อภิปรายผลได้ว่า การสร้างความสัมพันธ์แบบชายรักชายเป็นเรื่องธรรมชาติของคนรักเพศเดียวกัน ย่อมต้องการความรักและความปรารถนาทางเพศ อีกทั้งมีความรู้สึกรัก และต้องการความรักตอบสนองเช่นเดียวกัน ดังนั้นการคบหากันจึงมีทั้งความสัมพันธ์เพียงทางกายอย่างเดียว และหลายคนก็ต้องการทั้งความสัมพันธ์ทางกาย และทางจิตใจด้วย จึงทำให้ความสัมพันธ์แบบชายรักชายมีทั้งแบบการคบหากันในระยะสั้นและความสัมพันธ์ที่ยั่งยืนขึ้นอยู่กับความเข้าใจ ความเอาใจใส่ และความต้องการของกันและกันว่ามีอยู่มากน้อยเพียงใด อีกทั้งปัจจัยจากการสนับสนุนของครอบครัวและสังคม สภาพแวดล้อมที่จะเอื้อต่อการรักษาความสัมพันธ์ว่าเป็นอย่างไร นอกจากนี้แล้วความสัมพันธ์แบบชายรักชายและเครือข่ายทางเพศ หรืออย่างใดอย่างหนึ่ง

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ วิชา ด้านอารมณ์ และคณะ (2547) ที่อธิบายว่า ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่เป็นชายรักชาย สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ประเภทที่หนึ่ง คือ ความสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งจะมาจากความรู้สึกคุ้นเคย ความใกล้ชิดผูกพัน รวมเรียกว่า เครือข่ายทางสังคม ประเภทที่สอง คือ ความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งจะมาจากการที่บุคคลสองคนมีเพศสัมพันธ์จนสำเร็จความใคร่เรียกว่า เครือข่ายทางเพศ ลักษณะความสัมพันธ์ทั้งสองรูปแบบนี้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามปัจจัยของ เวลา พฤติกรรมที่สัมพันธ์กัน และความรู้สึกผูกพันทางใจ ความสัมพันธ์ทั้งสองรูปแบบนี้ จะเกิดควบคู่หรือเพียงอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ ซึ่งการมีความสัมพันธ์ทางสังคม เกิดขึ้นตั้งแต่รู้จักกัน และมีความสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าโดยไม่มี ความผูกพันทางใจ แต่ต้องการตอบสนองทาง เพศในลักษณะของคู่ขา

พฤติกรรมทางสังคมของวัยรุ่นชายรักชาย มีผลต่อสุขภาพจิตทั้งในทางที่ดี และไม่ดี หาก ความสัมพันธ์กับผู้อื่นมีลักษณะเป็นมิตร วัยรุ่น ชายรักชายก็จะมีสุขภาพจิตที่ดีในระดับที่ แตกต่างกันไป เช่นเดียวกับการมีความสัมพันธ์กับ ผู้อื่นในลักษณะเป็นศัตรู ก็มีผลกระทบต่อ สุขภาพจิตในลักษณะเลวร้ายในระดับต่าง ๆ

ข้อค้นพบดังกล่าวอภิปรายผลได้ว่า การมี พฤติกรรมทางสังคม นอกจากจะเป็นการสร้าง เครือข่ายทางสังคม ที่มีผลทำให้วัยรุ่นชายรักชาย ดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข มีความสบายใจแล้ว ในทางตรงข้าม อาจจะก่อผลกระทบต่อสุขภาพจิต จนเสื่อมโทรม ในระดับที่เลวร้ายแตกต่างกัน และ มีผลต่อเนื่องให้มีบุคลิกภาพที่แปรปรวน สภาพ

จิตใจที่สั่นไหวได้ในรูปแบบต่าง ๆ จนไม่อาจจะ ดำเนินชีวิตให้เป็นปกติสุขได้

จากการอภิปรายผลดังกล่าว สอดคล้อง กับแนวคิดของ Sullivan (1953) ที่อธิบายว่า ในขั้นตอนพัฒนาการของมนุษย์ขั้นที่ 4 ซึ่งเป็น ช่วงวัยรุ่นที่กำลังเริ่มต้น เด็กจะรู้สึกให้ ความ สนใจสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน โดยเฉพาะ เพื่อนที่เป็นเพศเดียวกัน ซึ่งจะเป็นรากฐานที่ สำคัญมากต่อการเป็นคนที่มีสุขภาพจิตดี และมีความ สุขในชีวิต และยังส่งผลต่อเนื่องกับการ สร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนต่างเพศและ บุคคลอื่น ๆ หากเด็กคนใดไม่สามารถพัฒนาใน ขั้นตอนนี้ได้จะกลายเป็นคนเหงา ไม่สามารถคบ หากับใคร ๆ อย่างสนิทใจและในขั้นที่ 5 เป็นช่วง วัยรุ่นตอนต้น ซึ่งบุคคลจะให้ความสนใจกับเรื่อง เพศ และความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม แต่การ ให้ความสนใจในเรื่องนี้จะสร้างความขัดแย้งกับ พ่อแม่เพื่อนในวัยเดียวกัน เพื่อนเพศเดียวกัน และเพื่อนต่างเพศ รวมทั้งบรรทัดฐานทางสังคม หากเด็กที่มีพัฒนาการในขั้นนี้สมบูรณ์ ก็จะมี ความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามได้อย่างดี มิฉะนั้นก็ จะทำให้วัยรุ่นรู้สึกวิตกกังวล กลุ้มใจ สับสน นอกจากนี้ Sullivan ยังอธิบายให้เห็นอีกว่า การ มีความสัมพันธ์ระหว่างกันของบุคคล จะพัฒนา ไปสู่บุคลิกภาพของความเป็นผู้ใหญ่ ในทางตรง ข้ามผู้ที่มีความบกพร่อง กับความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคลจะแสดงให้เห็นบุคลิกของการเป็น โรคจิต โรคประสาทได้

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. พ่อแม่/ผู้ปกครอง ที่เลี้ยงดูลูกที่มี พฤติกรรมชายรักชาย ต้องทำความเข้าใจและ

ศึกษาถึงพฤติกรรมของบุตรหลานอย่างมีเหตุมีผล ควรชี้แนะถึงหลักในการดำเนินชีวิตทางสายกลาง โดยเฉพาะช่วงที่บุตรหลานกำลังมีความรัก ต้องรู้จักสื่อสารพูดคุยให้ข้อคิดข้อแนะนำ สามารถให้คำปรึกษาจนบุตรหลานรู้สึกไว้วางใจ ดูแลบุตรหลานด้วยความรู้สึกยอมรับตัวตนที่แท้จริงที่บุตรหลานเป็น ให้ความเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอด้วยความรักความห่วงใยอย่างแท้จริง ไม่ควบบทบาทผู้ดุหรือตำหนิตีเยียนเหมือนเป็นการกระทำผิดอย่างร้ายแรง เพราะวัยรุ่นชายรักชายมีความรู้สึกที่ละเอียดอ่อน มีความอ่อนไหว มีความเปราะบางทางอารมณ์ ควรที่จะยกย่องชมเชยในส่วนที่บุตรหลานมีความโดดเด่น เป็นการทดแทนการเลี้ยงดูของพ่อแม่/ผู้ปกครอง ให้ทั้งความรัก ความเอาใจใส่ ความเข้าใจ และยอมรับในตัวตนที่แท้จริงที่เป็นชายรักชาย จะเป็นแรงเสริมให้วัยรุ่นชายรักชายมีความมั่นใจในการดำเนินชีวิต และสามารถสร้างสรรค์ประโยชน์และคุณค่าให้แก่ตนเองและสังคมได้

2. รัฐบาลควรบรรจุนโยบาย สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคเกี่ยวกับเพศที่สาม

เอกสารอ้างอิง

- จุมพล หนิมพานิช. (2548). *สังคมมนุษย์*. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.
- ทศพร มณีศรีขำ. (2545). *การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์*. ปริญญาานิพนธ์การศึกษาดุขภูบัณฑิต (พัฒนศึกษาศาสตร์), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นที ธีระโรจนพงษ์. (2548). *เกะกะล่องเกย์*. กรุงเทพฯ: พลอยสีรุ้ง.
- ภริดา โกเชก. (2548). *การสื่อสารต่างวัฒนธรรมที่มีผลต่อการปรับตัวของคนข้ามชาติ: กรณีศึกษาชาวพม่าในจังหวัดพรมแดนประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุขภูบัณฑิต (สื่อสารมวลชน), มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มลินี สมภพเจริญ. (2549). *ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างบุคคล*. กรุงเทพฯ: พี.เอส.

- ยศ สันติสมบัติ. (2542). *พรอยด์และพัฒนาการของจิตวิเคราะห์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รัจรี นพเกตุ. (2542). *มนุษย์: จิตวิทยาทางเพศ*. กรุงเทพฯ: ยงพล.
- วิภา ด้านธำรงกุล และคณะ. (2547). *เครือข่ายสังคมและเพศสัมพันธ์กลุ่มชายขอบชาย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2549). *จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมภพ เรื่องตระกูล. (2550). *พฤติกรรมรักร่วมเพศและสุขภาพจิต*. กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์.
- สุพร เกิดสว่าง. (2546). *ชายรักชาย*. กรุงเทพฯ: สามเจริญพาณิชย์ (กรุงเทพฯ).
- Butler, J. (1990). *Gender trouble: Feminism and the subversion of identity*. London and New York: Routledge.
- Coleman, J., & Hendry, L. B. (1999). *The nature of adolescence*. London: Routledge.
- Dacey, J., & Kenny, M. (1997). *Adolescent development*. Dubuque: Brown & Benchmark.
- Darling, N., Hamilton, S. F., & Niego, S. (1994). *Adolescents' relations with adults outside the family*. California: Sage.
- Dubrin, A. J. (1996). *Human relations for career and personal success*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Freud, S. (1930). *Civilization and its contents*. New York: Norton.
- Haag, A. M., & Chang, F. K. (1997). *The impact of electronic networking on the lesbian and gay community*. New York: The Harrington Park.
- Johnson, D. W. (1990). *Reaching out: Interpersonal effectiveness and self-Actualization*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Kinsey, A. C., Pomeroy, W. B., & Martin, C. E. (1948). *Sexual Behavior in Human Male*. Philadelphia, WB Saunders.
- Knapp, M. L., & Vangelisti, A. L. (2005). *Interpersonal communication and human relationship*. Boson: Allyn and Bacon.
- Santrock, J. W. (1998). *Adolescence*. New York: McGraw-Hill.
- Savin-Williams, R. C. (1994). *Dating those you can't love and loving those you can't date*. California: Sage.
- Sullivan, H. S. (1953). *The Interpersonal Theory of Psychiatry*. New York: w.w.w. Norton.

โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของแนวคิดทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง The Causal Relationship Model of the Self-discipline theory

ชญรัฐ อิมโสมนัสสกุล

นักศึกษาลัทธิปรัชญาศึกษาศาสตร์บัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของแนวคิดทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง ที่มีอิทธิพลต่อการสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 420 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วยสถิติบรรยาย การวิเคราะห์ปัจจัย และการวิเคราะห์เส้นทางด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL) ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยภายนอกบุคคลมีอิทธิพลทางตรงต่อวินัยในตนเองและมีอิทธิพลทางอ้อมต่อวินัยในตนเองโดยผ่านปัจจัยคุณลักษณะส่วนบุคคล ปัจจัยชีวสังคมมีอิทธิพลทางตรงต่อวินัยในตนเอง และมีอิทธิพลทางตรงต่อวินัยในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในทุกปัจจัย ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองทั้งสามทฤษฎีมีความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของตัวแบบ ซึ่งมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับสูง

คำสำคัญ: วินัยในตนเอง, การทดสอบทฤษฎี, โมเดลความสัมพันธ์

Abstract

The purposes of this research were to examine the consistency of correlation of casual relationship model of self-discipline theory that influence student's self-discipline. The quantitative data were collected from questionnaires given to 420 students in Bangkok. The statistical analysis included descriptive statistic, factor analysis and path analysis by use of LISREL program. Based on meta-analysis, it was found that it was shown that both external factors and biosocial factors directly influenced self-discipline and indirectly through individual factors; and individual factors directly influenced self-discipline at a statistical significance level of 0.05. It could be concluded that the three theories concerning self-discipline were highly related to the empirical evidence.

Keywords: self-discipline, Theory-testing, Causal Relationship Model

บทนำ

ประเทศไทยมีวัฒนธรรมทางสังคมอันยาวนาน โดยเป็นสังคมที่มีคุณธรรม มีความรัก ความสามัคคี มีความเมตตาให้อภัยซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลและแบ่งปัน ในขณะยุคปัจจุบัน สภาพสังคมไทยได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนา ด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมมากกว่า การพัฒนาด้านคุณธรรม จริยธรรมของสังคม (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2551)

จากสถิติจำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซึ่งถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จากการเปรียบเทียบจำนวนคดีที่ถูกดำเนินคดีทั้งหมดระหว่างปี พ.ศ. 2552-2553 พบว่า สถิติการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ มีแนวโน้มในการกระทำความผิดมากขึ้น ทั้งความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด และความผิดอื่น ๆ (กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2553) เช่นเดียวกับ วินัดดา ปิยะศิลป์ และพนม เกตุมาน (2550) กล่าวว่า นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายถือว่าเป็นระดับชั้นที่มีความสำคัญ และน่าจะเป็นระดับชั้นที่เหมาะสมที่จะต้องมีการเตรียมความพร้อมในหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะด้านการเสริมสร้างวินัยในตนเอง เพราะนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอน

ปลายจะต้องเผชิญกับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ และต้องมีการปรับตัวต่อความเปลี่ยนแปลงหลาย ๆ อย่างเนื่องจากว่าเป็นช่วงที่ร่างกายและอารมณ์กำลังจะผ่านจากวัยเด็กเป็นผู้ใหญ่ ต้องเผชิญกับความขัดแย้งของความคิด เป็นเด็กและความคิดที่เป็นผู้ใหญ่ อารมณ์จึงเปลี่ยนแปลงได้ง่าย อีกทั้งจะต้องพยายามปรับตัวให้เข้ากับการใช้ชีวิตในโรงเรียน เพื่อน และการเรียนหนังสือ ซึ่งนักเรียนในวัยนี้มีลักษณะเฉพาะด้านมีความคิดที่ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง ไม่ฟังผู้อื่น ชอบการเปรียบเทียบกับผู้ที่โตกว่า จึงทำให้มีแนวโน้มที่จะทำให้นักเรียนคิดหรือมองตัวเองในทางลบ เมื่อไม่สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับ คงสิริ อาจวิชัย (2552) กล่าวว่า นักเรียนชาตวินัยด้านความรับผิดชอบซึ่งเป็นวินัยที่ครอบคลุม พฤติกรรมวินัยด้านอื่น ๆ ด้วย เมื่อนักเรียนชาตวินัยด้านความรับผิดชอบส่งผลให้เกิดปัญหาในการจัดการเรียนรู้และปัญหาอื่น ๆ ตามมาอีกมากมาย เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนานักเรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่โรงเรียนกำหนดไว้

จากปัญหาการขาดวินัยของคนในสังคมไทยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงให้ความสำคัญกับการมีวินัยในตนเอง ซึ่งเป็นความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์หรือพฤติกรรมของตนให้เป็นไปตามความมุ่งหมายไว้ แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอก สอดคล้องกับ จุฑาเทพย์ จิตคติ (2552) กล่าวว่า วินัยนั้นเป็นสิ่งที่มีความจำเป็น มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม มีการอ้างอิงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเองอย่างหลากหลาย เช่น (1) ทฤษฎีการเกิด

วินัยในตนเองของ Mowrer (1960) อธิบายว่า การเกิดวินัยในตนเองของบุคคลนั้นต้องมีพื้นฐาน มาตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นอยู่กับระดับ การศึกษาของผู้ปกครองนักเรียน รายได้ของ ครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู การเป็นตัวอย่างที่ดี ทัศนคติของบิดามารดา สภาพแวดล้อมทาง ครอบครัว สัมพันธภาพภายในครอบครัว สอดคล้องกับ จงกรณ์ ชมพวงส์ (2552) กล่าวว่า สภาพของครอบครัวที่ต้องแยกกันอยู่ของพ่อ แม่ ผู้ปกครอง ส่งผลให้นักเรียนบางส่วนมีพฤติกรรม ไปในทางที่ไม่พึงประสงค์ในภาพรวม (2) ทฤษฎี แรงจูงใจทางจริยธรรมของ Peak and Havighurst (1972) อธิบายว่า อุปนิสัยส่วนบุคคล การควบคุมตนเอง ความรับผิดชอบ ความอดทน ความฉลาดทางอารมณ์ แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ พฤติกรรมก้าวร้าว มีผลต่อการควบคุม ของอีโก (Ego-control) ซึ่งควบคุมจิตเหนือสำนึก (Predominantly conscious) ควบคุม ของซูเปอร์อีโก้ (Super Ego-control) และ ควบคุมจิตใต้สำนึก ซึ่งเป็นกระบวนการที่คน นำมาใช้เพื่อจัดการหรือปรับแรงผลักดันภายใน หรือความต้องการของตนเองให้แสดงออก เหมาะสม และอยู่ในขอบเขตที่สังคมยอมรับ (3) กระบวนการขัดเกลาทางสังคม (Socialization) ของ Matza ซึ่งว่าด้วยกระบวนการบ่มเพาะ ปลูกฝังพื้นฐานของระเบียบวินัยให้แก่สมาชิกของ สังคมทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อที่จะให้ตนเอง ได้พัฒนาไปสู่การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ซึ่งจะ กระทำผ่านตัวแทนในการขัดเกลาทางสังคม (Agents of Socialization) กลุ่มบุคคลหรือ องค์กรที่ถ่ายทอดวัฒนธรรม ค่านิยม และ

บรรทัดฐานทางสังคมให้แก่สมาชิก เพื่อให้มี พฤติกรรมที่เหมาะสม (Conklin, 1987)

ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้ทราบถึง ปัจจัยหรือตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนาย พฤติกรรมวินัยในตนเองของนักเรียนได้ ซึ่งจะ เป็นผลดีต่อสถานศึกษาและบุคคลที่เกี่ยวข้องใน การปลูกฝังวินัยในตนเองของนักเรียน ที่ได้ทราบ ตัวแปรสำคัญดังกล่าว ซึ่งจะทำให้สถานศึกษา สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กิจกรรม เสริมเพิ่มเติม เพื่อปลูกฝัง พัฒนา และส่งเสริม ปัจจัยนั้น ๆ ให้มีมากยิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้ นักเรียนมีวินัยในตนเองมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดล ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของแนวคิดทฤษฎีการ เกิดวินัยในตนเอง ที่มีอิทธิพลต่อการสร้างวินัยใน ตนเองของนักเรียน

บททวนวรรณกรรม

แนวคิดการทดสอบทฤษฎี

ทฤษฎี หมายถึง แนวความคิดหรือความ เชื่อที่เกิดขึ้นอย่างมีหลักเกณฑ์ มีการทดสอบ และการสังเกตจนเป็นที่แน่ใจ ทฤษฎีเป็นเซต ของมโนทัศน์ที่เชื่อมโยงซึ่งกันและกัน เป็น ข้อสรุปอย่างกว้างที่พรรณนาและอธิบาย พฤติกรรมอย่างเป็นระบบ ถ้าทฤษฎีได้รับการ พิสูจน์บ่อย ๆ ก็จะกลายเป็นกฎเกณฑ์ ทฤษฎี เป็นแนวความคิดที่มีเหตุผลและสามารถนำไป ประยุกต์ และปฏิบัติได้ ทฤษฎีมีบทบาทในการ ให้คำอธิบายเกี่ยวกับปรากฏทั่วไปและชี้แนะการ วิจัย

การสร้างทฤษฎีมีวิธีการและขั้นตอนที่แตกต่างกันตามประเภทของทฤษฎี ดังนั้น คือ ทฤษฎีเชิงตรรกะ (rational theory) และทฤษฎีเชิงประจักษ์ (empirical theory) (อรุณี อ่อนสวัสดิ์, 2551) อธิบายดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีเชิงตรรก (rational theory) คือ ทฤษฎีที่สร้างขึ้นโดยกำหนดข้อความเป็นสัจพจน์ขึ้นมาก่อน ซึ่งถือเป็นข้อความเป็นจริงโดยไม่ต้องพิสูจน์ในเชิงประจักษ์ หลังจากนั้นก็ทำการนิรนัย ข้อความออกมาจากสัจพจน์ดังกล่าวหลาย ๆ ข้อความ แล้วสร้างข้อสรุปก็จะทำให้ได้เป็นความรู้ความจริง ทั้งนี้จะได้รับการยอมรับมาน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความสมเหตุสมผลในการสร้างข้อสรุปว่าสอดคล้องเป็นไปตามข้อเสนอสัจพจน์มากน้อยเพียงไร ดังนั้น ทฤษฎีเชิงตรรกะ จะทำการพิสูจน์ความถูกต้องของสัจพจน์โดยอาศัยเหตุผลเป็นหลัก ตัวอย่างของทฤษฎีเชิงตรรกะ ได้แก่ ทฤษฎีทางคณิตศาสตร์และเรขาคณิต

2. ทฤษฎีเชิงประจักษ์ (empirical theory) ทฤษฎีที่สร้างขึ้นโดยอาศัยข้อมูลเชิงประจักษ์เป็นพื้นฐานในการสร้าง ซึ่งทฤษฎีเชิงประจักษ์จะเป็นไปตามลำดับโดยการเริ่มจากการสังเกตปรากฏการณ์ที่เป็นรูปธรรมไปสู่การสร้างมโนทัศน์ ข้อเสนอ และสัจพจน์ที่มีความเป็นนามธรรมขึ้นเรื่อย ๆ

การทดสอบทฤษฎีต่าง ๆ ในเชิงประจักษ์ มี 2 แนวทางคือ (1) การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ เช่น การวิเคราะห์ห่อภิมาณ (meta-analysis) (2) โมเดลโครงสร้าง การวิเคราะห์ตามแนวทางนี้เป็นการตอบสนองความต้องการในการทดสอบทฤษฎีและโมเดลต่าง ๆ ซึ่งนับว่า

โมเดลโครงสร้างในปัจจุบันมีโปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ตามโมเดลโครงสร้างมากมาย เช่น LISREL

Turnbull (2002) ทำการศึกษาการสร้างและทดสอบโมเดลของทฤษฎีโปรแกรมจากความรู้ทางการประเมินที่สั่งสมกันมา โดยใช้กระบวนการสร้างและทดสอบ 3 ขั้นตอน คือ (1) ใช้ผลการวิจัยก่อนหน้านี้มาพัฒนา และพิสูจน์องค์ประกอบและความสัมพันธ์ของโมเดลหรือการสังเคราะห์งานวิจัยมาเป็นกรอบความคิดเชิงทฤษฎี (2) นำการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างมาใช้ยืนยันความมีเหตุผลของกลไกเชิงสาเหตุ (causal mechanism) ของเนื้อหาภายในโมเดลนั้น และ (3) นำการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงข้ามเนื้อหา (cross-validation analysis) มายืนยันความมีนัยทั่วไปของกลไกเชิงสาเหตุไปยังเนื้อหาอื่นที่ต่างออกไป

ดังนั้น การทดสอบทฤษฎี เป็นการประเมินความสมเหตุสมผลของทฤษฎี ซึ่งการทดสอบทฤษฎีจะช่วยให้ทราบว่า ความเหมาะสมตามสถานการณ์ ในการพัฒนาซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นนั้นอยู่ ณ จุดใด

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเอง

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์นั้น ประเด็นที่สำคัญประเด็นหนึ่งคือ เรื่องของวินัย ซึ่งวิจัยจะทำให้มนุษย์มีคุณภาพ การอยู่ร่วมกันมาก ๆ ในสังคม ต้องอาศัยวินัยช่วยให้สังคมเป็นระเบียบเรียบร้อยและสงบสุข วินัยจึงเป็นสิ่งสำคัญ และเป็นที่ต้องการของทุกสังคมทุกประเทศชาติในโลก ซึ่ง ปุณยบุญ วรรณโกวิท (2551) กล่าวว่า วินัยเป็นข้อบังคับของสังคมสำหรับควบคุมความ

ประพจน์ ส่วนรวมของคนในสังคมที่ต้องประพฤติปฏิบัติตามเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย เช่นเดียวกับ ธนาพร ศรีโสภณ (2553) อธิบายว่า วินัย หมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์และข้อบังคับที่กำหนดขึ้นโดยบุคคลในสังคม เพื่อให้สังคมนั้น ๆ มีระเบียบแบบแผน ขนบธรรมเนียม ประเพณีและข้อปฏิบัติตาม และใช้ควบคุมพฤติกรรมตนเอง บุคคลในสังคม เพื่อให้สังคมมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย

ทั้งนี้ วินัยเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุคคลที่อยู่ร่วมกันเป็นสังคมไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ และเป็นปัจจัยที่ส่งผลถึงความสำเร็จในการพัฒนาประเทศ ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานหรือองค์กรใดก็ตาม ถ้าปราศจากวินัย องค์กรนั้น ก็ตั้งอยู่ไม่ได้ นับว่าเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญยิ่งโดยเฉพาะคุณภาพของคนในส่วนที่เกี่ยวกับ “ความมีวินัย” ซึ่ง Hurlock (1984) มีความเห็นว่าการปลูกฝังระเบียบวินัยนั้น จะช่วยให้เด็กรู้สึกมั่นใจโดยบอกว่สิ่งใดควรทำและสิ่งใดไม่ควรทำ ช่วยให้เด็กหลีกเลี่ยงต่อความรู้สึกผิดหรืออับอายต่อสิ่งที่ผิด ควรรู้สึกที่หลีกเลี่ยงไม่ได้นี้จะทำให้ไม่มีความสุข และเกิดการปรับตัวที่ยาก วินัยจะช่วยให้เด็กอยู่ในมาตรฐานของสังคม ช่วยให้เด็กได้เรียนรู้การประพฤติตน ที่จะเป็นทางไปสู่การเป็นผู้ที่น่าายกย่อง นับถือเป็นข้อบ่งชี้ของความรักและการยอมรับที่สำคัญ คือการปรับตัวประสบความสำเร็จและมีความสุข ช่วยรักษาแรงจูงใจในการเสริมแรงของตน ซึ่งกระตุ้นให้เด็กได้รับสิ่งที่เป็นความต้องการของเขา และช่วยให้เกิดการพัฒนาจิตสำนึก ศีลธรรม ซึ่งเป็นแนวทางในการทำให้เด็กมีการตัดสินใจ และควบคุมพฤติกรรมด้วยตนเอง

ดังนั้น การมีวินัยในตนเองมีความจำเป็นและความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการอยู่ร่วมกันในสังคม เนื่องจากวินัยเป็นสิ่งที่ต้องปฏิบัติตาม กฎ ระเบียบ แบบแผน หรือข้อตกลงที่สังคมกำหนดให้ประพฤติตามเพื่อความสงบสุขเรียบร้อยของประชาชนส่วนรวมและสังคม ดังนั้น วินัยในตนเองเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมและปลูกฝังให้เด็กเป็นผู้มีความรับผิดชอบสูงสามารถควบคุมตนเองได้และยังช่วยเป็นกรอบของการแสดงพฤติกรรมให้มีความเหมาะสม นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือที่ทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในทุก ๆ ด้าน ทำให้การดำเนินงานด้านต่าง ๆ ในสังคมเป็นไปด้วยความเรียบร้อยส่งผลให้การอยู่ร่วมกันในสังคมมีความสงบสุข

การควบคุมตนเอง

ไชยงค์ วรรณาม (2549) กล่าวว่า การควบคุมตนเองเป็นความสามารถของบุคคลที่จะกระทำพฤติกรรมด้วยเหตุผล และความอดทน เพื่อให้เกิดผลที่ดีต่อพฤติกรรมตามที่ตนปรารถนา แม้บุคคลนั้นต้องเผชิญกับปัญหาอุปสรรค หรืออยู่ในภาวะที่เกิดความขัดแย้งในจิตใจโดยบุคคลนั้นเป็นผู้กำหนดเป้าหมายและกระบวนการที่จะไปสู่เป้าหมายของตนเอง เช่นเดียวกับ ปอแก้ว ศิริจันทร์ (2546) นิยามการควบคุมตนเอง ว่าหมายถึงความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมด้วยเหตุผลและความอดทน เพื่อให้เกิดผลดีตามที่ต้องการ หรือหลีกเลี่ยงที่ไม่ดีที่อาจเกิดขึ้นได้ด้วยตนเองในปริมาณ และคุณภาพที่เหมาะสมเป็นเวลานานพอที่จะไปสู่ผลที่ต้องการในอนาคตได้ ซึ่งเป็นการลดความสำคัญของอิทธิพลภายนอก และทำให้บุคคลมีอิสระที่จะกำหนดพฤติกรรมของตนเองได้มากขึ้น

การควบคุมตนเองประกอบด้วยลักษณะทางจิตใจหลายประการคือ การมองเห็นความสำคัญของประโยชน์ที่จะมีในอนาคตมากกว่าประโยชน์ในปัจจุบัน เลือกระทำพฤติกรรมที่แสดงถึงการอดได้รอได้ เพราะเชื่อว่าการกระทำของตนจะส่งผลให้เกิดตามที่ต้องการได้ นอกจากนี้ การควบคุมตนเองยังมีความสำคัญต่อพฤติกรรมหลายประเภท เช่น การคงอยู่ของพฤติกรรมที่เหมาะสมในชั้นเรียน การลดพฤติกรรมก้าวร้าว การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน การพัฒนาความสามารถในการเรียน (ปอแก้ว ศิริจันทร์, 2546) ดังนั้น บุคคลที่มีการควบคุมตนเองมาก จึงมีความสามารถในการเลือกระทำพฤติกรรมด้วยความคิดอย่างมีเหตุผล มีการวางแผนการกระทำและในทางตรงข้ามบุคคลที่มีการควบคุมตนเองน้อยจะขาดความสามารถในการประเมิน และเลือกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยเหตุผล มักกระทำสิ่งต่าง ๆ ตามใจตนเองโดยไม่คิดถึงผลของการกระทำ ขาดทักษะในการแก้ปัญหาไม่สามารถยับยั้งการกระทำ หรือควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์เมื่ออยู่ในสภาวะที่ต้องเผชิญปัญหาหรือเกิดความขัดแย้งในจิตใจ (แสงทิพ อัครวิริยะกิจ, 2547)

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้การวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2554 ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบด้วย (1) โรงเรียนสังกัดโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพใน

สังกัดอาชีวศึกษาเอกชน (2) โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ (3) โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (ขยายโอกาส) ในสังกัดกรุงเทพมหานคร (4) โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานส่งเสริมการศึกษาเอกชน (มหาดเล็กหลวง) ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร จำนวน 420 คน โดยใช้โรงเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม (Sampling Unit)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม เพื่อใช้ยืนยันองค์ประกอบของทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของ Mowrer ทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมของ Peak and Havighurst และกระบวนการขัดเกลาทางสังคมของ Matza ที่มีอิทธิพลต่อการมีวินัยในตนเองของนักเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งได้ดังนี้

1. เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของรายงานการวิจัย ศึกษาการกระจายของรายงานตามตัวแปรต่าง ๆ โดยใช้ความถี่และค่าร้อยละ ส่วนตัวแปรที่มีมาตรวัดเป็นแบบมาตราช่วง ใช้วิธีการคำนวณค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. เป็นการวิเคราะห์ห่อภิมาณโดยการประมาณค่าดัชนีมาตรฐานสำหรับงานวิจัยในแต่ละเรื่องในรูปของค่าขนาดอิทธิพล การวิเคราะห์สถิติเชิงบรรยาย (descriptive statistics) เพื่อให้ทราบลักษณะการแจกแจงของค่าดัชนีมาตรฐาน เพื่อให้ทราบค่าเฉลี่ย การกระจายความเบ้ ความโด่ง

3. เป็นการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าขนาดอิทธิพล โดยใช้ t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA)

4. เป็นการวิเคราะห์เพื่ออธิบายความแปรปรวนของค่าขนาดอิทธิพล โดยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (multiple regression)

5. วิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปร ที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองโดยใช้การวิเคราะห์ด้วยโมเดล LISREL

ผลการวิจัย

ปัจจัยภายนอกบุคคล (OUTSIDE) มีอิทธิพลทางตรงต่อวินัยในตนเอง (DISCIPLI) ด้วยขนาดอิทธิพล 0.374 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน 0.035 เป็นอิทธิพลทางตรงด้านบวก และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อวินัยในตนเองโดยผ่านปัจจัยคุณลักษณะส่วนบุคคล (QUALIFI) ด้วยขนาดอิทธิพล 0.377 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน 0.031 โดยเป็นอิทธิพลทางอ้อมด้านบวก

ปัจจัยชีวสังคม (SOCIAL) มีอิทธิพลทางตรงต่อวินัยในตนเอง (DISCIPLI) ด้วยขนาดอิทธิพล 0.069 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน 0.031 เป็นอิทธิพลทางตรงด้านบวก และมีอิทธิพลทางตรงต่อวินัยในตนเองโดยผ่านปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล (QUALIFI) ด้วยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.370 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน 0.035 โดยเป็นอิทธิพลทางอ้อมด้านบวก

ปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล (QUALIFI) มีอิทธิพลทางตรงต่อวินัยในตนเอง (DISCIPLI) ด้วยขนาดอิทธิพล 0.377 อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .01 มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน 0.031 ซึ่งเป็นอิทธิพลทางตรงด้านบวก

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรเชิงสาเหตุกับวินัยในตนเอง (R) พบว่า มีค่า 0.92 และค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) พบว่า ตัวแปรเชิงสาเหตุสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรวินัยในตนเองได้ร้อยละ 85

ในทุกปัจจัย ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองทั้งสามทฤษฎีมีความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของตัวแบบ ซึ่งมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับสูง

อภิปรายผล

มิติด้านสังคมและวัฒนธรรมที่พบในงานวิจัยเชิงปริมาณ และนำมาสังเคราะห์ด้วยวิธีการอภิปรายนั้นมีขนาดอิทธิพลเล็กน้อย ทั้ง ๆ ที่มีทฤษฎีและแนวคิดมากมายที่อธิบายถึงความสำคัญของมิติทางด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลส่งผลต่อวินัยในตนเองของมนุษย์ในแต่ละสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ทั้งนี้มีมิติทางด้านสังคมและวัฒนธรรมมีความละเอียดอ่อน มีความสลับซับซ้อนจนไม่สามารถหอนมิติทางด้านสังคมและวัฒนธรรมออกมาเป็นตัวแปรที่นำมาศึกษาในบริบทของการวิจัยเชิงปริมาณได้ รวมทั้งในการวิเคราะห์จะรวมคนเข้าเป็นกลุ่ม ๆ ตามลักษณะที่กำหนดกลายเป็นกลุ่มลักษณะหรือกลุ่มตัวแปรในภาพรวม ความเป็นบุคคลของปัจเจกชนแต่ละคนไม่มีโอกาสแสดงออกมา นักวิจัยมุ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรซึ่ง

ได้ให้ความรู้ในระดับหนึ่งแต่ความเป็นบุคคลในฐานะผู้กระทำ ที่มีความสลับซับซ้อนแตกต่างกันไปยากที่จะอธิบายออกมา (ชาย โพลิตา, 2547) จึงให้การสังเคราะห์งานวิจัยในมิติด้านสังคมและวัฒนธรรมมีจำนวนของค่าขนาดอิทธิพลเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเมื่อเปรียบเทียบกับด้านอื่น ๆ ที่มีจำนวนของค่าขนาดอิทธิพลจำนวนมาก

การทดสอบทฤษฎีความรู้การเกิดวินัยในตนเองของทฤษฎีเมาเรอร์ Mowrer ทฤษฎีของ Peak and Havighurst และทฤษฎีกระบวนการขัดเกลาทางสังคม 9socialization ของ David Matza พบว่า ทฤษฎีความรู้การเกิดวินัยในตนเองทั้งสามทฤษฎีมีความสัมพันธ์กับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับสูงและมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ใกล้เคียงกัน คือ (1) ตัวแปรแฝงภายนอกปัจจัยภายนอกบุคคล (ทฤษฎีของเมาเรอร์) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 5 ตัวแปร มีความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง เท่ากับ 0.86 และมีความแปรปรวนที่สกัดได้เท่ากับ 0.76 โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้มีค่าตั้งแต่ 0.19-0.90 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า (2) ตัวแปรแฝงภายในปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล (ทฤษฎีของ Peak and Havighurst) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 7 ตัวแปรมีความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง เท่ากับ 0.78 และมีความแปรปรวนที่สกัดได้เท่ากับ 0.13 โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้มีค่าตั้งแต่ 0.76-0.97 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า (3) ตัวแปรแฝงภายนอกปัจจัยชีวสังคม (ทฤษฎีกระบวนการขัดเกลาทางสังคม

Socialization ของ David Matza) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 7 ตัวแปรมีความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝงเท่ากับ 0.87 และมีความแปรปรวนที่สกัดได้เท่ากับ 0.69 โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้มีค่าตั้งแต่ 0.75-0.93 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 ทุกค่าแสดงว่าทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์กับการมีวินัยในตนเอง ในระดับสูง สอดคล้องกับ จร แก้วช่วย (2552) เชื่อว่า การปลูกฝังความมีวินัยจะต้องมีการฝึกฝนตั้งแต่แรกเกิดจนเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่โดยอาศัยการฝึกปฏิบัติบ่อย ๆ อย่างต่อเนื่อง และอาศัยแรงจูงใจด้านต่าง ๆ มาช่วยเสริมสร้างในการฝึกเพื่อให้มีพัฒนาการเป็นไปตามที่สังคมต้องการ และพัฒนาไปสู่การมีวินัยในตนเอง อันเป็นยอดปรารถนาสูงสุดของการพัฒนา ด้านระเบียบวินัย และในกระบวนการขัดเกลาจะต้องอาศัยปัจจัยแวดล้อมจากหลาย ๆ ฝ่ายช่วยสนับสนุน เช่น บิดา มารดา ชุมชน สังคม จึงจะพัฒนามาเป็นลักษณะที่เด่นชัดในจิตสำนึกของบุคคลนั้นจนกลายเป็นพฤติกรรมที่ถูกต้องมีเหตุผลของบุคคลนั้น และ อติเรก เวียงสิงห์กอ (2552) กล่าวว่า วินัย หมายถึง ข้อบังคับ ข้อปฏิบัติ กฎ กติกา ที่วางไว้ให้คนในชุมชน สังคม กลุ่มคน ได้ปฏิบัติตาม เพื่อให้เกิดความมีระเบียบ เกิดความสงบของชุมชน ถ้าไม่ปฏิบัติตามก็ถูกสังคมลงโทษ เช่น ถูกตำหนิ ถูกว่ากล่าวตักเตือนเพื่อไม่ให้ละเมิดสิทธิของคนอื่นการมีวินัยในตนเองนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่คนทุกคนจะต้องสร้างให้เกิดขึ้นกับตนเองเป็นพื้นฐาน มิฉะนั้นแล้วการที่จะคบหาสมาคมหรือทำงานร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมย่อมจะเป็นไปไม่ได้ยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าไม่สามารถสร้างวินัยในตนเอง ให้เกิดขึ้นได้แล้ว การจะสร้างวินัย

เพื่อส่วนรวมย่อมเกิดขึ้นไม่ได้ ทั้งนี้เพราะวินัยในตนเองเปรียบเสมือนเครื่องปรุงแต่งขัดเกลานิสาสัยใจคอให้บุคคลเป็นคนที่มีความขยัน อดทน ซื่อสัตย์ สุจริต และรักสวย รักงาม รักความสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อยและเมื่อสามารถปฏิบัติตนให้มีวินัยได้แล้ว วินัยนั้นจะนำความสุขกายสบายใจมาสู่ตนเองซึ่งลักษณะที่กล่าวนี้แสดงถึงการบรรลุวุฒิภาวะทางจิตของบุคคลสอดคล้องกับ Ausubel (1968) ให้ความหมายว่า การมีวินัยในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมาตามจิตสำนึกของตนเองซึ่งจะมีหน้าที่ คือ (1) เป็นการอบรมนิสัยและฝึกคนให้มีพฤติกรรมที่เป็นมาตรฐาน (2) ทำให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับวุฒิภาวะของตน คือ สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม เชื่อมั่นในตนเอง พึ่งตนเองได้ รู้จักควบคุมและมีความอดทน (3) เกิดจากมโนธรรมภายในจิตใจที่มาจากการสะสมประสบการณ์และมีพัฒนาการมาเป็นลำดับ (4) สร้างความมั่นคงทางอารมณ์ให้แก่ผู้ปฏิบัติ เพราะกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่สังคมยอมรับจะเป็นกรอบแนวความคิดที่บุคคลนั้นใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติตนให้เหมาะสมและแนวความคิดนี้ก็จะพัฒนาจนกลายเป็นวินัยในตนเอง และ Mussen, John and Kagan (1969) ศึกษาพบว่า การฝึกวินัยให้แก่เด็ก โดยการใช้เหตุผลและให้ความรักเป็นการฝึกวินัยที่ให้เหตุผลดีที่สุดและช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสมองของเด็ก เพราะช่วยให้เด็กเข้าใจเหตุผลหรือมาตรฐานสังคมที่พ่อแม่ต้องการ วิธีนี้จะช่วยให้เด็กมีวินัยในตนเองสูงขึ้น

ดังนั้นการปลูกฝังวินัยให้กับเด็กไม่ใช่เรื่องง่าย จำเป็นต้องอาศัยบุคคลหลายฝ่ายและใช้

วิธีการที่หลากหลายจะใช้แนวคิดทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งไม่ได้แต่จะต้องใช้วิธีการบูรณาการให้เหมาะสมกับสภาพปัญหา วัฒนธรรม ประเพณี และการเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมที่จะเกิดขึ้นในสังคมไทยในปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

1. การผลิตและสร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับวินัยในตนเองต้องมีการกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีวิธีวิทยากระบวนการทัศน์ในการศึกษาวิจัยรวมทั้งวิธีวิทยาการวิจัย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นในสังคมไทย นักวิชาการและนักวิจัยต้องช่วยกันกำหนดทิศทางและความรู้เกี่ยวกับวินัยในตนเองในสังคมไทย เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่การผลิตองค์ความรู้อย่างเป็นระบบและมีเนื้อหาที่เหมาะสมในสังคมไทย

2. การวิจัยในระยะต่อไป ควรให้ความสำคัญกับแนวทางการเปลี่ยนแปลงของสังคม และการเป็นปัจเจกที่เป็นผู้กระทำ การเปลี่ยนแปลง โดยให้ครอบคลุมถึงประเด็นอื่น ๆ ที่ยังไม่มีการศึกษาหรือประเด็นที่มีการศึกษาน้อย ทั้งนี้เพื่อเติมเต็มช่องว่างขององค์ความรู้ที่จะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาและพัฒนาในเรื่องวินัยในตนเองของคนในสังคมไทย

3. ในรายงานการวิจัยควรมีการประมาณค่าของขนาดอิทธิพลไว้ด้วย เพื่อสะดวกในการสังเคราะห์งานวิจัยในเชิงปริมาณในลำดับต่อไป

4. การสังเคราะห์งานวิจัยในครั้งต่อไปในกรณีที่สังเคราะห์งานวิจัยที่มีปัญหาที่ค่อนข้างกว้างและเป็นปัญหาทางสังคมนั้น นักวิจัยควรต้องให้ความสำคัญและทำกรณิยามตัวแปรที่ใช้

ในการวิจัยอย่างรอบคอบ (โดยเฉพาะตัวแปรทางด้านจิตวิทยา-ด้านสังคมศาสตร์-ด้านพฤติกรรมศาสตร์ที่ค่อนข้างมีความเป็นนามธรรมสูง (subjective) และขึ้นอยู่กับทฤษฎีที่นำมาใช้) ต้องให้ครอบคลุมนิยามตัวแปรในงานวิจัยแต่ละเรื่อง ขณะเดียวกันนักวิจัยต้องมีความชัดเจนว่าตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยแต่ละเรื่องเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร การทำความเข้าใจนิยามของตัวแปรในแต่ละเรื่องจะช่วยให้ นักวิจัยมีความชัดเจนว่าผลการวิจัยที่ได้จาก

งานวิจัยในแต่ละเรื่องมีค่าแตกต่างกันของค่านิยามและการวัดตัวแปรในแต่ละเรื่องด้วย

6. เนื่องจากการศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อวินัยในตนเอง ผู้วิจัยได้ทำการศึกษากับนักเรียนในภาพรวม ดังนั้นจึงควรมีการตรวจสอบความถูกต้องของโมเดล (model cross-validation) กับประชากรต่างกลุ่ม เช่น เด็กเร่ร่อน หรือคนทำงาน เพื่อยืนยันความเป็นสากลของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุวินัยในตนเองต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2553). *สถิติเด็กทำผิด*. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.
- คงสิริ อาจิจัย. (2552). *การดำเนินงานเสริมสร้างวินัยด้านความรับผิดชอบของนักเรียน โรงเรียนนวนิพนธ์ราชูทิศอีสาน อำเภอมือง จังหวัดมุกดาหาร*. การศึกษาค้นคว้าอิสระ (กศ.ม. การบริหารการศึกษา), มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จงกรณ์ ชมพวงค์. (2552). *การดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนโรงเรียนบ้านกอกดอนพยอม จังหวัดบุรีรัมย์*. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา), มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จร แก้วช่วย. (2552). *การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนคูเมืองวิทยา อำเภอนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ*. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาการบริหารการศึกษา), มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จุฑาเทพย์ จิตคติ. (2552). *การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนด้านการตรงต่อเวลาโรงเรียนวัดบ้านปะเคียบ อำเภอกุเมือง จังหวัดบุรีรัมย์*. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา), มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชาย โพลิตา. (2547). *ศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยเชิงคุณภาพ สถาบันประชากรและสังคม*. กรุงเทพฯ: อัมรินทร์พรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ไชยงค์ วรรณม. (2549). *พัฒนาการการควบคุมตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่สามที่มีมีโนภาพแห่งคนต่างระดับกัน ในเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์เขต 2*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลทางการศึกษา), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ธนาพร ศรีโสภณ. (2553). การศึกษาพฤติกรรมการมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมการมีวินัย. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2551). “ความสัมพันธ์ระหว่างสถิติกับการวิจัย”. สักทอง: วารสารการวิจัย, 15(1/2552, มกราคม-มิถุนายน): 1-13.
- ปอแก้ว ศิริจันทร์. (2546). ผลของการฝึกมุ่งอนาคตและควบคุมตนเองที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนเองและทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการพัฒนาศาสตร์), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญยง วรณโกวิท. (2551). การพัฒนาการดำเนินงานเพื่อเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายโรงเรียนเทศบาลพลประชานุกูล อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา), มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- แสงทิพ อัครวิริยะกิจ. (2547). พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายที่ได้รับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศและมีจิตลักษณะควบคุมตนเองแตกต่างกัน: กรณีศึกษาของนักเรียนชายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อดิเรก เวียงสิงห์ก่อ. (2552). การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนบ้านท่าเสี้ยว อำเภอสร้างคอม จังหวัดอุดรธานี. ปรินญานิพนธ์การบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อรุณี อ่อนสวัสดิ์. (2551). ระเบียบวิธีวิจัย. พิษณุโลก: ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- Ausubel, D. P. (1968). *Educational psychology: A cognitive view*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Conklin, John E. (1987). *Sociology: An Introduction* (2nd ed.). New York: Macmillan.
- Hurlock, Elizabeth B. (1984). *Child Development*. New York: McGraw-Hill.
- Mowrer, Orval H. (1960). *Learning Theory and Behavior*. New York: Wiley.
- Mussen, P. H., John, J. Conger, & Jer Kagan. (1969). *Child Development and Personality* (3rd ed.). New York: Harper & Row.
- Peak & Havighurst, R. J. (1972). *Developmental Task and Education* (3rd ed.). New York: Longman.
- Turnbull. (2005). *Home School Relations* (2nd ed.). Boston: Allyn & Bacon.

ปัจจัยการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาของผู้บริโภคในจังหวัดสระบุรี

The Factor of Decision Making to Sportswear by Customers in Saraburi Province

ธนารักษ์ บุราณ

นักศึกษาลัทธิบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาของผู้บริโภคในร้านเสื้อผ้ากีฬาในจังหวัดสระบุรี และ (2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาของผู้บริโภคในร้านเสื้อผ้ากีฬาในจังหวัดสระบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้บริโภคที่เคยซื้อหรือซื้อเสื้อผ้ากีฬากร้านเสื้อผ้ากีฬาในจังหวัดสระบุรี จำนวน 100 คน โดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าความถี่ (frequency) ค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) การทดสอบด้วยสถิติทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง โดยการทดสอบค่าเอฟ (F-test) และการวิเคราะห์ความถดถอย (Regression Analysis) ผลการวิจัยพบว่า (1) ผู้บริโภคให้ความสำคัญกับปัจจัยส่วนประสมการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาในจังหวัดสระบุรี ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้บริโภคให้ความสำคัญกับปัจจัยส่วนประสมการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาในจังหวัดสระบุรี อยู่ในระดับมากทั้ง 4 ด้าน ดังนี้ ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย และด้านการส่งเสริมการตลาด ตามลำดับ (2) ผู้บริโภค มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาของผู้บริโภคในจังหวัดสระบุรี ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้บริโภค มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาของผู้บริโภคในจังหวัดสระบุรี อยู่ในระดับมากทั้ง 4 ด้าน ดังนี้การตัดสินใจในการใช้จ่ายในการซื้อ การตัดสินใจในช่องทางการซื้อ การเลือกซื้อตราสินค้า และการซื้อขั้นพื้นฐาน ตามลำดับ (3) ผู้บริโภคที่มีเพศ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ต่างกัน มีผลต่อมีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาในร้านเสื้อผ้ากีฬาในจังหวัดสระบุรี แตกต่างกัน ขณะที่ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส และอาชีพ ต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาของผู้บริโภคในร้านเสื้อผ้ากีฬาในจังหวัดสระบุรี ไม่แตกต่างกัน (4) ปัจจัยด้านราคา ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาด มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาของผู้บริโภคในจังหวัดสระบุรี ทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: การตัดสินใจซื้อ, เสื้อผ้ากีฬา, พฤติกรรมผู้บริโภค

Abstract

This research aims to (1) study demographic factors (2) to study the relationship between marketing mix and consumers' decision to purchase sports clothing in sports clothing stores in Saraburi province. The sample used in this study was Consumers who bought or purchased sportswear from the sportswear shop in Saraburi province were 100 people using the questionnaire. The statistics used in the research were frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, one-way ANOVA (One-way ANOVA. By testing the F-test and regression analysis. The research found that (1) The consumers focus on the marketing mix factors that affect the

decision to buy sports shirts in Saraburi province. When considering each aspect, it was found that consumers focus on the marketing mix factors that affect the decision to buy sports shirts in Saraburi. At the high level, the four aspects are as follows. And the promotion of marketing, respectively. (2) Consumers' opinions about the decision to buy sports shirts of consumers in Saraburi province were at a high level. When considering each aspect, it was found that consumers had opinions about the decision to buy sports shirts of consumers in Saraburi. The four levels are as follows: The decision to spend on the purchase. Decision to buy channels) brand buying And basic purchase, respectively. (3) consumers with sex And the average monthly income has a different effect on the decision to buy sports clothes in sports clothing stores in Saraburi differently, while age, education level, marital status and occupation have different effects on the decision to buy sports clothes. Consumers in sports clothes shops in Saraburi not different. (4) Price factor. Marketing Promotion Factor Have a positive relationship With the decision to buy sports shirts of consumers in Saraburi. Statistically significant at the 0.05 level.

Keywords: buying decisions, sports clothes, consumer behavior

บทนำ

เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ดังนั้นมนุษย์จึงปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเสื้อผ้ามีความสำคัญมากจำเป็นต้องสวมใส่ด้วยเหตุผลที่สำคัญ คือ (1) ใช้ปกปิดร่างกาย ป้องกันภัยอันตรายจากภายนอกเช่นสัตว์แมลง (2) ให้ความอบอุ่นกับร่างกาย มนุษย์เป็นสัตว์โลกที่อ่อนแอที่สุดในทางฟิสิกส์ (พวงผกา คุโรวาท, 2540, หน้า 2) เพราะผิวหนังของมนุษย์มีความบอบบาง จึงจำเป็นต้องมีสิ่งปกคลุมร่างกายเพื่อสามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ จากความจำเป็นนี้จึงเป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญในอันที่จะแต่งกาย เพื่อสนองความต้องการนั้น ๆ โดยมีสังคมและสิ่งอื่น ๆ ประกอบกันโดยเครื่องแต่งกายก็มีรูปแบบที่แตกต่างกันไปตามมูลเหตุต่าง ๆ เช่น (1) สภาพภูมิอากาศภูมิอากาศของประเทศเป็นเหตุใหญ่ที่ทำให้การแต่งกายของแต่ละประเทศมี

ความแตกต่างกัน (2) จากสภาพสภาพงานและอาชีพในการปฏิบัติงานของแต่ละอาชีพ ความต้องการเสื้อผ้าสวมใส่ในการทำงานจะมีลักษณะที่แตกต่างกันในแต่ละอาชีพ (3) ความต้องการดึงดูดเพศตรงข้ามมนุษย์เราเมื่อเริ่มเติบโตเข้าในวัยรุ่นหนุ่มสาว มีความสมบูรณ์ทางเพศเป็นธรรมชาติที่ต้องการมีความงดงามขึ้น เพื่อที่จะดึงดูดใจแก่เพศตรงข้าม ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่มนุษย์ต้องการการยอมรับจากบุคคลอื่นด้วย โดยเฉพาะด้านร่างกายเพื่อสนองความต้องการนี้จึงได้มีวิวัฒนาการของการออกแบบ เพื่อตอบสนองความต้องการของสังคมที่เปลี่ยนไปอยู่เสมอวิวัฒนาการนำมาใช้ก็มีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงให้เข้ากับความจริงด้านเทคโนโลยีและเศรษฐกิจ

ธุรกิจแต่ละประเภทมีการแข่งขันกันอย่างรุนแรง ผู้ที่มีความสามารถและองค์ประกอบที่พร้อมกว่าคู่แข่ง ย่อมสามารถสร้างความ

ได้เปรียบในการแข่งขันทางธุรกิจ และสามารถครองส่วนแบ่งทางการตลาดได้มากกว่าคู่แข่งรายอื่น เนื่องจากสินค้าแต่ละชนิดมีการผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก และมีความใกล้เคียงกันทั้งในแง่สรรพประโยชน์ในการใช้สอย รูปร่าง ขนาด และราคา ดังนั้น นักการตลาดจึงต้องพยายามที่จะนำสินค้าของบริษัทให้ไปสู่ผู้บริโภคได้มากที่สุด

ปัจจุบันการดำเนินธุรกิจกำลังเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสยุคโลกาภิวัตน์ ความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมได้เข้ามามีบทบาทในวิธีการดำเนินชีวิตอย่างกว้างขวางและรวดเร็ว ส่งผลให้พฤติกรรมการณ์การดำเนินชีวิต การบริโภคสินค้าและบริการ ระบบเศรษฐกิจและสังคมเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อม ทำให้การดำเนินธุรกิจจะต้องมีการปรับเปลี่ยนนโยบายและกระบวนการบริหารเพื่อให้มีศักยภาพในการแข่งขัน และสร้างความได้เปรียบทางคู่แข่ง

ธุรกิจเสื้อผ้ากีฬาเป็นธุรกิจอีกประเภทหนึ่งที่มีการแข่งขันกันอย่างรุนแรง มีสินค้าอยู่หลายชนิดให้ผู้บริโภคสามารถเลือกซื้อได้ตามความต้องการ ทั้งรูปแบบ ขนาด สี และราคา ที่แตกต่างกันไป จึงทำให้สินค้าแต่ละยี่ห้อมีการกระจายสินค้าออกไปยังร้านค้าหรือตัวแทนในแต่ละจังหวัด เพื่อให้ผลิตภัณฑ์ของตนไปสู่ผู้บริโภคได้ หรือทำให้ผู้บริโภคสามารถหาซื้อผลิตภัณฑ์ได้ง่ายเมื่อเกิดความต้องการผลิตภัณฑ์ ช่องทางการจัดจำหน่ายจึงมีส่วนสำคัญอย่างมาก เพราะช่องทางการจัดจำหน่ายเป็นกระบวนการในการนำผลิตภัณฑ์จากผู้ผลิตไปสู่ผู้บริโภค ซึ่งอาจจะมีหลายขั้นตอนและต้องอาศัยความ

ร่วมมือจากหลายบริษัท (Bovee, Houston and Thill, 1995, p. G-4)

เนื่องจากมีผู้ประกอบการจำนวนมาก ทั้งในแบบร้านค้าตัวแทนจำหน่าย ร้านผลิตเสื้อผ้ากีฬา หรือเป็นทั้งร้านผลิตและจำหน่ายเสื้อผ้ากีฬาด้วย จึงทำให้ผู้บริโภคมีทางเลือกอยู่หลายทาง การที่จะทำให้ผู้บริโภคมาใช้บริการซื้อผลิตภัณฑ์ที่ร้านและกลับมาใช้บริการซ้ำนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เนื่องจากร้านค้านี้มีจำนวนมาก จึงมีการแข่งขันในทุก ๆ ด้าน อีกทั้งตัวผลิตภัณฑ์ก็มีลักษณะใกล้เคียงกันมาก การบริการ การสื่อสาร ความประทับใจ และในด้านอื่น ๆ จึงมีความสำคัญมากที่จะส่งผลให้ผู้บริโภคกลับมาใช้บริการร้านค้านั้น

ธุรกิจร้านผลิตและจำหน่ายเสื้อผ้ากีฬาจึงต้องให้ความสำคัญในช่องทางการจัดจำหน่าย การสื่อสาร การตลาด คุณภาพของผลิตภัณฑ์ เพื่อให้ผู้บริโภคเกิดความพึงพอใจในตัวผลิตภัณฑ์และการบริการ ซึ่งจะทำให้ผู้บริโภครับรู้และมีการจดจำว่าผลิตภัณฑ์จากร้านค้าใดมีคุณภาพในตัวสินค้า อรรถประโยชน์ในการใช้สอยคุ้มค่ากับจำนวนเงินที่จ่ายชำระค่าสินค้านั้นไปหรือไม่ เพียงใด และเมื่อเป็นเช่นนี้จะทำให้ผู้บริโภคสามารถตัดสินใจได้ว่า เมื่อมีความต้องการสินค้าเกิดขึ้นเมื่อใด ก็จะสามารถหาซื้อผลิตภัณฑ์ที่ต้องการได้จากแหล่งใด ซึ่งเป็นการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันกับคู่แข่ง

จากสาเหตุดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาของผู้บริโภคในจังหวัดสระบุรี เพื่อนำผลจากการศึกษาวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อบริษัทผู้ผลิตเสื้อผ้ากีฬา รวมทั้งผู้ประกอบการ

ร้านค้าตลอดจนผู้ค้าส่งและค้าปลีกใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงพัฒนาคุณภาพของตัวสินค้าและเป็นแนวทางในการวางแผนการตลาดรวมถึงเป็นแนวทางในการเปิดร้านขายเสื้อผ้ากีฬาให้กับผู้ประกอบการที่สนใจเพื่อให้ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคมากที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาของผู้บริโภคในร้านเสื้อผ้ากีฬาในจังหวัดสระบุรี
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาของผู้บริโภคในร้านเสื้อผ้ากีฬาในจังหวัดสระบุรี

ทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภค

ธงชัย สันติวงษ์ (2540: 31) อธิบายว่าพฤติกรรมผู้บริโภคนั้น ไม่ใช่มีความหมายถึงการบริโภคเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการซื้อ (Buying) ของผู้บริโภค เน้นตัวผู้ซื้อเป็นสำคัญ และที่ถูกต้องแล้ว การซื้อเป็นเพียงหนึ่งของกระบวนการตัดสินใจ และไม่สามารถแยกออกได้จากการบริโภคสินค้าทั้งที่กระทำโดยตัวผู้ซื้อเองหรือการบริโภคโดยสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัว ซึ่งมีผู้ซื้อทำตัวเป็นผู้ซื้อแทนให้ การซื้อแทนนั้นผู้ซื้อแทนจะเป็นผู้ทำงานแทนความพอใจของผู้บริโภคอีกต่อหนึ่ง เช่นเดียวกับ Mowen and Minor (1998: 5) กล่าวว่า พฤติกรรมผู้บริโภค หมายถึงการศึกษาถึงหน่วยการซื้อ และกระบวนการแลกเปลี่ยนที่เกี่ยวข้อง

กับการได้มา การบริโภค และการกำจัด เกี่ยวกับสินค้า การบริการ ประสิทธิภาพและความคิดสอดคล้องกับ ศุภร เสรีรัตน์ (2540: 5-6) กล่าวว่า พฤติกรรมผู้บริโภค หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการซื้อ และการใช้สินค้าและบริการ (ผลิตภัณฑ์) โดยผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยนที่บุคคลต้องการตัดสินใจทั้งก่อนและหลังการกระทำดังกล่าว ซึ่งโดยรวมแล้วจะเห็นว่า พฤติกรรมผู้บริโภคนั้นหมายถึงกระบวนการตัดสินใจและการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการซื้อ การใช้สินค้าหรือบริการนั้น ๆ เพื่อสนองต่อความต้องการของผู้บริโภค ดังนั้นการวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้บริโภค (consumer behavior analysis) จึงหมายถึงการศึกษาวิเคราะห์ เพื่อให้ทราบถึงสาเหตุทั้งปวงที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อสินค้าหรือบริการของผู้บริโภค ซึ่งช่วยให้ผู้บริหารการตลาดสามารถวางแผนและปรับกลยุทธ์ทางการตลาดให้เข้ากับสภาพความจริงที่สุด

แนวคิดเกี่ยวกับการตัดสินใจ

ไซมอน (Simon, 1960: 1) ให้ความหมายของการตัดสินใจว่า เป็นกระบวนการที่ประกอบด้วยหลัก 3 ประการ คือ การหาโอกาสที่จะตัดสินใจ การหาหนทางเลือกที่จะเป็นไปได้ และการเลือกทางเลือกต่าง ๆ ที่มีอยู่ ซึ่ง ดัลตัน (Dalton, 1987, p 211) กล่าวว่า การตัดสินใจ หมายถึง การกระทำเกี่ยวกับการเลือกที่ผู้บริหารหรือองค์กรเลือกแนวทางปฏิบัติหนึ่งจากทางเลือกที่มีอยู่หลายทาง หรือ หมายถึง กระบวนการหาทางเลือกที่เหมาะสมที่สุด จากทางเลือกหลาย ๆ ทางที่ได้พิจารณาแล้วว่าเป็นทางเลือกที่สามารถทำให้องค์การบรรลุเป้าหมาย

ได้การตัดสินใจเป็นสิ่งสำคัญมากในการบริหารจัดการ เพราะจะต้องทำการตัดสินใจทุก ๆ ขั้นตอนในการปฏิบัติตามหน้าที่ทางการบริหาร (Management Function) เริ่มตั้งแต่การตัดสินใจในเรื่องการวางแผน การจัดองค์กร บริหารงานบุคคลการสั่งการ การประสานงาน และการควบคุม ขณะที่ วุฒิชัย จานงค์ (2541: 1-2) ได้ให้ความหมายการตัดสินใจ (Decision Making) ซึ่งโดยทั่วไปก็มีความรู้สึกว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ทุกคนจะต้องทำการตัดสินใจ จะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจัดการนั้น การตัดสินใจดูเหมือนจะเป็นหัวใจในการปฏิบัติงานทุก ๆ เรื่อง ทุก ๆ กรณีเริ่มตั้งแต่การกำหนดวัตถุประสงค์ หรือแม้แต่การที่จะจัดตั้งองค์กรธุรกิจขึ้นมาเพื่อดำเนินการใด ๆ ก็แล้วแต่ จำเป็นต้องมีการตัดสินใจว่าจะทำกิจการใดดี จะตั้งองค์กรในรูปใดดีหรือจะทำกิจการนั้นหรือไม่ เมื่อกำหนดตั้งเป็นองค์กรขึ้นมาแล้ว สิ่งสำคัญที่จะต้องปฏิบัติต่อไปก็คือการกำหนดวัตถุประสงค์ การวางแผน ตลอดจนการติดต่อสื่อสารและการควบคุมงานเพื่อที่จะให้ปฏิบัติการต่าง ๆ เป็นไปในลักษณะที่จะสอดคล้องกับการบรรลุถึงวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้นั้น ซึ่งจะเป็นได้ทุกขั้นตอนนั้นจำเป็นต้องมีการตัดสินใจเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเสมอ

แนวคิดเกี่ยวกับส่วนประสมทางการตลาด

ในการตัดสินใจของผู้บริโภคนั้น จะมีกระตุ้นภายนอกที่สำคัญต่อส่วนผสมทางการตลาด แรงกระตุ้นจะทำให้เกิดความต้องการ และเกิดกระบวนการของพฤติกรรมผู้บริโภคขึ้น ดังรายละเอียด ส่วนผสมทางการตลาด (Marketing Mix) เป็นกลยุทธ์ที่จะเลือกหาวิธี

สนองความต้องการของผู้บริโภคประกอบด้วย (ศิริวรรณ เสรีรัตน์, ปริญ ลักษิตานนท์, ศุภร เสรีรัตน์, และองอาจ ปทะวานิช, 2541: 53-54) คุณลักษณะของผลิตภัณฑ์ ราคา สถานที่ การส่งเสริมการขาย บุคคลหรือพนักงาน การสร้างและนำเสนอลักษณะทางกายภาพ และ กระบวนการ

ส่วนประสมทางการตลาด (marketing mix: 4Ps) ถือเป็นหัวใจสำคัญของการ-บริหาร การตลาดจะทำให้การดำเนินงานของกิจการประสบความสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับ การปรับปรุงความสัมพันธ์ที่เหมาะสมของส่วนประสมทางการตลาดนี้ เพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการของตลาดเป้าหมายให้ได้รับความพึงพอใจสูงสุดส่วนประสมทางการตลาด ประกอบด้วย ผลิตภัณฑ์ (product) ราคา (price) ช่องทางการจัดจำหน่าย (place) การส่งเสริมการตลาด (promotion) ซึ่งจะมีความแตกต่างจากส่วนประสมทางการตลาดของตลาดบริการ จะมีความแตกต่างจากส่วนประสมทางการตลาดของสินค้าทั่วไป กล่าวคือ จะต้องมีการเน้นถึงพนักงาน กระบวนการในการให้บริการ และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ โดยทั้งสามส่วนประสมเป็นปัจจัยหลักในการส่งมอบบริการ ดังนั้น ส่วนประสมทางการตลาดของการบริการจึงประกอบด้วย 7P's ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ ราคา ช่องทางการจัดจำหน่าย การส่งเสริมการตลาดพนักงาน กระบวนการให้บริการ และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์, 2550: 19-22)

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยใช้รูปแบบของการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ คือ ผู้บริโภคที่เคยซื้อหรือซื้อเสื้อกีฬาจากร้านเสื้อกีฬาในจังหวัดสระบุรี โดยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ทฤษฎีความน่าจะเป็น (Non-Probability Sampling) การสุ่มตัวอย่างโดยวิธี Convenience Sampling เนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากรที่แท้จริง และไม่สามารถเก็บตัวอย่างจากประชากรได้ทั้งหมด ผู้ศึกษาจึงทำการเลือกสุ่มตัวอย่างจากประชากรข้างต้นที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 จากกรคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาต้องมีจำนวน 385 ราย แต่เนื่องจากระยะเวลาที่จำกัดจึงกำหนดขนาดตัวอย่าง จำนวน 100 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้คือแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้ (1) ลักษณะทางประชากรศาสตร์ (2) ปัจจัยส่วนประสมการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อกีฬาของผู้บริโภคในจังหวัดสระบุรี (3) การตัดสินใจซื้อเสื้อกีฬาของผู้บริโภคในจังหวัดสระบุรี

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) วิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป มีขั้นตอนดำเนินการดังนี้ (1) หาค่าความถี่ (frequency) และร้อยละ (percentage) ของลักษณะทางประชากรศาสตร์ (2) หาค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ของคะแนนจากการตอบแบบสอบถามโดยแทนความหมาย

ของคะแนนเฉลี่ยระดับความสำคัญของปัจจัยส่วนประสมการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อกีฬาของผู้บริโภคในจังหวัดสระบุรี และระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการตัดสินใจซื้อเสื้อกีฬาของผู้บริโภคในจังหวัดสระบุรี

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ (1) ค่า t-test (Independent t-test) ใช้วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ที่มีระดับนัยสำคัญ .05 (2) ใช้สถิติวิเคราะห์ F-test (Independent sample F-test) แบบการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว One-way ANOVA (One-way Analysis of Variance) ใช้เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม (3) ใช้การวิเคราะห์ความถดถอย (Regression Analysis) ในการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ตัว ที่เป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัย

1. ผู้บริโภคให้ความสำคัญกับปัจจัยส่วนประสมการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อกีฬาในจังหวัดสระบุรี ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้บริโภคให้ความสำคัญกับปัจจัยส่วนประสมการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อกีฬาในจังหวัดสระบุรี อยู่ในระดับมากทั้ง 4 ด้าน ดังนี้ (1) ด้านผลิตภัณฑ์ (2) ด้านราคา (3) ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย และ (4) ด้านการส่งเสริมการตลาด ตามลำดับ

2. ผู้บริโภค มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการตัดสินใจซื้อเสื้อกีฬาของผู้บริโภคในจังหวัดสระบุรี ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้บริโภค มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าของผู้บริโภคในจังหวัดสระบุรี อยู่ในระดับมาก ทั้ง 4 ด้าน ดังนี้ (1) การตัดสินใจในการใช้จ่ายในการซื้อ (2) การตัดสินใจในช่องทางการซื้อ (3) การเลือกซื้อตราสินค้า และ (4) การซื้อขั้นพื้นฐาน ตามลำดับ

3. ผลการทดสอบสมมติฐาน (1) ผู้บริโภคที่มีเพศต่างกัน มีผลต่อมีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าในร้านเสื้อผ้าในจังหวัดสระบุรี ในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) ผู้บริโภคที่มีอายุต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าในร้านเสื้อผ้าในจังหวัดสระบุรี ในภาพรวม ไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) ผู้บริโภคที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าในร้านเสื้อผ้าในจังหวัดสระบุรี ในภาพรวม ไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (4) ผู้บริโภคที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าในร้านเสื้อผ้าในจังหวัดสระบุรี ในภาพรวม ไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (5) ผู้บริโภคที่มีอาชีพต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าของผู้บริโภคในร้านเสื้อผ้าในจังหวัดสระบุรี ในภาพรวม ไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (6) ผู้บริโภคที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้า ในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (7) ปัจจัยด้านราคา ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาด มีความสัมพันธ์ในเชิงบวก กับการตัดสินใจซื้อเสื้อ

กีฬาของผู้บริโภคในจังหวัดสระบุรี ทางสถิติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

ผู้บริโภคให้ความสำคัญกับปัจจัยส่วน ประสมการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าในจังหวัดสระบุรี ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ รัชานนท์ แยมศรี (2558) ศึกษาเรื่อง ส่วน ประสมทางการตลาดแนวคิดใหม่กับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าออนไลน์ของผู้บริโภคในเขต อำเภอมือง จังหวัดเชียงราย พบว่า ผู้บริโภค เสื้อผ้าออนไลน์ให้ความสำคัญกับส่วนประสมทางการตลาด แนวคิดใหม่ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จุฑามาศ ทองขาว (2550) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่เลือกซื้อและการตัดสินใจซื้อของลูกค้าที่มีต่อร้านขายเสื้อผ้าวัยรุ่นร้าน 2% (ทูเปอร์เซ็นต์) ตลาดเจ้าพระม พบว่า ลูกค้ามีระดับการตัดสินใจซื้อมากที่สุดในด้านผลิตภัณฑ์ รองลงมาเป็นการส่งเสริมการตลาด ด้านราคา ด้านบริการ และด้านอื่น ๆ มีระดับการตัดสินใจซื้ออยู่ในระดับมาก

ผู้บริโภคให้ความสำคัญกับปัจจัยส่วน ประสมการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าในจังหวัดสระบุรี ด้านผลิตภัณฑ์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กมลทิพย์ ศรีสุกใส (2556) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสตรี: กรณีศึกษา จังหวัดกระบี่ พบว่า ด้านผลิตภัณฑ์ ให้ความสำคัญกับรูปแบบเสื้อผ้าที่สามารถ

นำไปใช้ได้หลายโอกาสและให้ความสำคัญกับรูปทรงเสื้อผ้า

ผู้บริโภคให้ความสำคัญกับปัจจัยส่วนประสมการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าในจังหวัดสระบุรี ด้านราคา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กมลทิพย์ ศรีสุกใส (2556) ศึกษาเรื่อง *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสตรี: กรณีศึกษาจังหวัดกระบี่* พบว่า ด้านราคา ให้ความสำคัญกับราคาต้องไม่เกินงบประมาณที่วางไว้

ผู้บริโภคให้ความสำคัญกับปัจจัยส่วนประสมการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าในจังหวัดสระบุรี ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กมลทิพย์ ศรีสุกใส (2556) ศึกษาเรื่อง *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสตรี: กรณีศึกษา จังหวัดกระบี่* พบว่า ด้านลักษณะทางกายภาพให้ความสำคัญลักษณะของร้านที่สะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย มีสไตล์การแต่งร้านที่โดดเด่นสามารถดึงดูดลูกค้าได้

ผู้บริโภค มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าของผู้บริโภคในจังหวัดสระบุรี ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ธรายุทธ กลับริด (2555) ศึกษาเรื่อง *ปัจจัยการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของผู้บริโภคในตึกใบหยก 2 ตลาดประตูน้ำ กรุงเทพมหานคร* พบว่า ปัจจัยการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สาริณี ศรีจำรูญ (2559) ศึกษาเรื่อง *การตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของผู้บริโภคจาก*

ร้านค้า ในอำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี พบว่าระดับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของผู้บริโภคจากร้านค้า ในอำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ผู้บริโภคที่มีเพศต่างกัน มีผลต่อมีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาในร้านเสื้อผ้ากีฬาในจังหวัดสระบุรีแตกต่างกัน ในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อภิสิทธิ์ ศศิวิมล (2558) ศึกษาเรื่อง *พฤติกรรมและการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประชาชนในตลาดนัด จังหวัดกาญจนบุรี* พบว่า ประชาชนที่มีเพศ ต่างกันมีการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ธรายุทธ กลับริด (2555) ศึกษาเรื่อง *ปัจจัยการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของผู้บริโภคในตึกใบหยก 2 ตลาดประตูน้ำ กรุงเทพมหานคร* พบว่า ผู้บริโภคในตึกใบหยก 2 ตลาดประตูน้ำ กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศ ต่างกันมีปัจจัยการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้บริโภคที่มีอายุต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาในร้านเสื้อผ้ากีฬาในจังหวัดสระบุรี ในภาพรวม ไม่แตกต่างกันที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุมณ สุทธิวนาสันต์ (2548) ศึกษาเรื่อง *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อชุดกีฬาของผู้บริโภคในห้างสรรพสินค้าในเขตกรุงเทพมหานคร* พบว่าอายุที่แตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการ

ตัดสินใจซื้อชุดกีฬาในห้างสรรพสินค้าในเขต กรุงเทพมหานคร ไม่แตกต่างกัน

ผู้บริโภคที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬาในร้านเสื้อผ้ากีฬาในจังหวัดสระบุรี ในภาพรวม ไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สารทิณี ศรีจำรูญ (2559) ศึกษาเรื่อง การตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของผู้บริโภคจากร้านค้า ในอำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี พบว่า ผู้บริโภคที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีระดับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปไม่แตกต่างกัน

ผู้บริโภคที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ากีฬา ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สารทิณี ศรีจำรูญ (2559) ศึกษาเรื่อง การตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของผู้บริโภคจากร้านค้า ในอำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี พบว่า ผู้บริโภคที่มีอายุต่างกัน มีระดับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อภิลักษณ์

ศศิวิมล (2558) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประชาชนในตลาดนัด จังหวัดกาญจนบุรี พบว่า ประชาชนที่มีรายได้ ต่างกันมีการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

1. ควรนำแบบเสื้อผ้ากีฬาที่มีความหลากหลาย มีรูปแบบที่ทันสมัยตามแฟชั่น และมีคุณภาพที่ดี ซึ่งจะช่วยให้เกิดพฤติกรรมการซื้อมากขึ้น
2. ช่องทางเดินซื้อเสื้อผ้า การจัดวางเสื้อผ้าแยกประเภทอย่างชัดเจน เป็นการดึงดูดให้ผู้บริโภคเดินซื้อเสื้อผ้ามากขึ้น การจัดร้านให้เกิดความน่าสนใจ จะกระตุ้นให้ผู้บริโภคสนใจมากขึ้น
3. กำหนดราคาให้เหมาะสมกับคุณภาพของสินค้า และแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน
4. ผู้ประกอบการควรมีความรู้ความเข้าใจในสินค้าที่ตัวเองจัดจำหน่ายเพื่ออธิบายให้ผู้บริโภคเข้าใจในสินค้าที่ถูกนำเสนอ

เอกสารอ้างอิง

- กมลทิพย์ ศรีสุกใส. (2556). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสตรี: กรณีศึกษา จังหวัดกระบี่. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บริหารธุรกิจ), มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.
- จุฑาทาศ ทองขาว. (2550). ปัจจัยที่เลือกซื้อและการตัดสินใจซื้อของลูกค้าที่มีต่อร้านขายเสื้อผ้าวัยรุ่น ร้าน 2% (ทูเปอร์เซ็นต์) ตลาดเจ้าพรหม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ภาคนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การจัดการทั่วไป), มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

- ธราฤทธิ์ กลักรอด. (2555). ปัจจัยการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของผู้บริโภคในตึกใบหยก 2 ตลาดประตูน้ำ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การตลาด), มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- ธงชัย สันติวงษ์. (2540). พฤติกรรมผู้บริโภคทางการตลาด. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- พวงผกา โคโรวาท. (2540). คู่มือประวัติเครื่องแต่งกาย. กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น.
- รัชชานนท์ แยมศรี. (2558). ส่วนประสมทางการตลาดแนวคิดใหม่กับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าออนไลน์ของผู้บริโภคในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บริหารธุรกิจ), มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง.
- วุฒิชัย จำนง. (2541). พฤติกรรมการตัดสินใจ. กรุงเทพมหานคร: คู่แข่ง.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์, ปริญ ลักขิตานนท์, ศุภร เสรีรัตน์ และองอาจ ปทะวานิช. (2541). การวิจัยธุรกิจ. กรุงเทพมหานคร: เพชรจรัสแสงแห่งโลก.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2550). พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพฯ: อีระฟิล์มและไซเท็กซ์.
- ศุภร เสรีรัตน์. (2540). พฤติกรรมผู้บริโภค (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: ดอกหญ้า.
- สารทนี ศรีจำรูญ. (2559). การตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของผู้บริโภคจากร้านค้า ในอำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การจัดการทั่วไป), มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- สุมน สุทธิวนาสันต์. (2548). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อชุดกีฬาของผู้บริโภคในห้างสรรพสินค้าในเขตกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การตลาด), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อภิลักษณ์ ศศิวิมล. (2558). พฤติกรรมและการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประชาชนในตลาดนัดจังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การจัดการทั่วไป), มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- Bovee, C. L., Michael, J. H., & John, V. T. (1995). *Marketing* (2nd ed.). New York: McGraw-Hill.
- Dalton, Farland E. (1987). *Fundamentals of Marketing* (8th ed.). New York: McGraw-Hill.
- Mowen, J. C. & Minor, M. (1998). *Consumer behavior* (5th ed.). New Jersey: Prentice-Hall.
- Simon, H. A. (1965). *Administrative Behavior*. New York: The Free Press.

การพัฒนาแบบการองค์กรที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม

A model for developing High Performance Organization enables to enter Asian Economic Community: Samut Songkram Provincial Administration Organization

วาณิช โกวิทานนท์

นักศึกษาลัทธิรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยแห่งความสามารถ กับพัฒนาแบบการองค์กรที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ บุคลากร ที่ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน 166 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ค่า F-test และใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน ผลการศึกษาพบว่า (1) บุคลากรเห็นว่าปัจจัยแห่งความสามารถมีผลต่อการพัฒนาแบบการองค์กรที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีผลต่อการพัฒนาแบบการองค์กรฯ อยู่ในระดับมาก 3 ด้าน ดังนี้ ด้านการวัดการวิเคราะห์การจัดการความรู้ ด้านมุ่งเน้นทรัพยากรมนุษย์ และด้านการวางแผนเชิงยุทธศาสตร์ ตามลำดับ นอกจากนี้พบว่า มีผลต่อการพัฒนาแบบการองค์กรฯ อยู่ในระดับปานกลาง 3 ด้าน ดังนี้ ด้านการให้ความสำคัญกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านกระบวนการจัดการ และด้านการนำองค์การ ตามลำดับ (2) ปัจจัยแห่งความสามารถ โดยรวม และรายด้านได้แก่ ด้านการนำองค์การ ด้านการวัดการวิเคราะห์การจัดการความรู้ ด้านการวางแผนเชิงยุทธศาสตร์ และด้านมุ่งเน้นทรัพยากรมนุษย์ มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาแบบการองค์กรที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนด้านกระบวนการจัดการ มีความสัมพันธ์ในระดับสูง และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนด้านการให้ความสำคัญกับผู้มีส่วนได้เสีย ไม่มีความสัมพันธ์

คำสำคัญ: การพัฒนาแบบการองค์กร, สมรรถนะการทำงาน, ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

Abstract

The purpose of this research was aimed to explore the relationship between efficacy factors and the development of the high performance organization models to accommodate the entering the AEC by the Provincial Administration Organization. In present study, the population included 166 participants who have worked for Samut Songkram Provincial Administration Organization. The questionnaires were used as instrument to gather data. The statistics implemented included frequency, percentage, mean, and standard deviation, as well as t-test

(Independent t-test), F-test (Independent sample F-test, and the Pearson Product Moment Correlation Coefficient. The results showed as follows. (1) Personnel perceive that the factors of competence have an impact on the development of high-performance organizational models in order to support the integration into the ASEAN Economic Community by the Samut Songkhram Provincial Administrative Organization as a whole at a high level. When considered on a case-by-case basis, it has been found to affect the development of the organization model. There are 3 levels: measurement, analysis, knowledge management. Human resources focus and strategic planning respectively. Effect on the development of the organization model. There are three levels of significance: Stakeholders Management process and the organization of the organization. (2) Efficacy factors overall and in each respect of areas; organization leadership, measurement, analysis and knowledge management, strategic planning, and the focus on human resources, were correlated with development of the high performance organization models supporting the entering the AEC of the Samutsongkram Provincial Administration Organization as 0.01 statistically significant level; the moderate and in the same direction relationship was found. The high and in the same direction relationship was found on management process whereas no relationship was found on the importance to stakeholders.

Keywords: development of organizational model, competency, ASEAN Economic Community

บทนำ

การดำรงอยู่ขององค์กรจะต้องพึ่งพาขีดความสามารถในการแข่งขันขององค์กรและหมายรวมถึงความสามารถในการแข่งขันของประเทศด้วยซึ่งการดำเนินกิจกรรมทางด้านต่าง ๆ ของประเทศต้องพึ่งพาความสามารถการแข่งขันขององค์กรเป็นหลัก แม้ว่าหน่วยงานภาครัฐจะเป็นองค์กรภาครัฐที่รอบความคิดดั้งเดิมมีมุมมองว่าไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่จะต้องแข่งขันอะไร กับใคร นอกจากใช้เงินงบประมาณจากภาครัฐที่จ่ายให้ประจำเป็นต้นทุนในการดำเนินกิจกรรม แต่ปัจจุบันกระบวนทัศน์ทางรัฐประศาสนศาสตร์ได้เปลี่ยนแปลงไปหน่วยงานภาครัฐต้องมีความสามารถในการแข่งขันเพื่อให้

บริการประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล องค์กรภาครัฐไม่อาจดำรงอยู่ภายใต้กระแสการแข่งขันในยุคปัจจุบันที่เทคโนโลยีทางข่าวสารข้อมูลมีความทันสมัยและรวดเร็ว ข่าวสารข้อมูลไม่อาจถูกปิดกั้นได้อีกต่อไป องค์กรภาครัฐต้องปรับตัวเพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับองค์กรเอง และประเทศในฐานะองค์กร ขีดความสามารถการแข่งขันของประเทศมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ การวัดความสามารถในการแข่งขันของประเทศโดยมีหน่วยงาน International Institute for management Development (IMD) เป็นหน่วยงานที่

รับผิดชอบจัดอันดับความสามารถการแข่งขันของประเทศต่าง ๆ โดยมีปัจจัยหลักสำหรับการจัดอันดับได้แก่ (1) ปัจจัยด้านศักยภาพทางเศรษฐกิจ (2) ปัจจัยด้านประสิทธิภาพของภาครัฐ (3) ปัจจัยด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ และ (4) ปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะปัจจัยด้านประสิทธิภาพของภาครัฐมีปัจจัยที่เอื้อต่อความสามารถในการแข่งขันประกอบด้วย ฐานะการคลัง (Public Finance) นโยบายการคลัง (Fiscal Policy) โครงสร้างของสถาบันภาครัฐและกฎหมายธุรกิจ โครงสร้างของสังคม (Social Framework)

องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น มีความสำคัญต่อการปกครองประเทศและการพัฒนาประเทศในภาพรวมเนื่องจากเป็นหน่วยการปกครองที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด และเป็นหน่วยการปกครองที่ประชาชนมีส่วนร่วมด้วยอย่างสมบูรณ์ แม้ว่าประเทศไทยจะมีการปกครองท้องถิ่นมาเป็นระยะเวลายาวนานพอสมควร แต่ปัญหาที่ส่งผลให้การปฏิบัติหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังเช่น การขาดจิตสำนึกในการปกครองตนเอง การที่ประชาชนไม่ให้ความสนใจต่อการเลือกตั้งท้องถิ่น ปัญหาทางด้านคลังสาธารณะ ระบบบริหารงานบุคคลที่เหลื่อมล้ำระหว่างข้าราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาค และการขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นมีน้อย

เนื่องจากประเทศไทยกำลังก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็เป็นหน่วยงานหลักในการขับเคลื่อนการปกครอง

และเศรษฐกิจสังคมให้สามารถดำรงความสามารถแข่งขันเพื่อที่สามารถก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างสมบูรณ์ การพัฒนาการปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีสมรรถนะเพียงพอที่จะสามารถแข่งขันกับองค์การของประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เมื่อพิจารณาศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นนิติบุคคลที่ต้องมีขีดความสามารถในการเลี้ยงตัวเองทางด้านการคลังได้ สามารถจัดสรรงบประมาณที่จะใช้สอยทั้งในงานประจำและงานพัฒนา (วีระศักดิ์ เครือเทพ, 2551, หน้า 117) ปัญหาการถ่ายโอนภารกิจจากราชการส่วนกลางและภูมิภาคไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น บทบาทการปฏิบัติงานของนักบริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อาทิ การบริหารงานบุคคล ปัญหาด้านการคลัง การมีส่วนร่วมของประชาชน ปัญหาสาธารณสุขมูลฐาน ปัญหาโครงสร้างพื้นฐาน ตลอดจนปัญหาการจัดการความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรและภายในองค์กรที่มีปัญหากับโครงสร้างการปกครองส่วนท้องถิ่น

สรุป ภาครัฐและภาคเอกชนต่างมีความประสงค์จะพัฒนาองค์กรในส่วนของตนเองเพื่อให้เป็นองค์กรที่มีสมรรถนะสูงทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการส่งเสริมพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่น อีกประการหนึ่ง การได้รับการพัฒนาให้เป็นองค์กรที่มีสมรรถนะการปฏิบัติงานสูงจะเพิ่มพูนศักยภาพทางด้านความสามารถในการแข่งขันเพื่อสอดรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสามารถเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันเพื่อ

ก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการบริหาร
ราชการแผ่นดินส่วนท้องถิ่น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการ
พัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงาน
สูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจ
อาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัด
สมุทรสงคราม

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัย
แห่งความสามารถ กับพัฒนารูปแบบองค์การที่มี
สมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่
ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม

ทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับ องค์การที่มีสมรรถนะสูง

องค์การที่มีลักษณะขององค์การที่เป็น
ทางการ เป็นองค์การที่มีชั้นของการบังคับบัญชา
และมีการติดต่อสื่อสารไปตามระบบชั้นการ
บังคับบัญชา มีงานเอกสารและงานเอกสารที่
อาจเป็นเอกสารที่เป็นความลับ การกำหนด
ขอบเขต อำนาจหน้าที่อย่างชัดเจน โดยกฎ
ข้อบังคับต่าง ๆ และมีการแบ่งแยกเรื่องที่เป็น
ราชการออกจากเรื่องส่วนตัว โดยที่พนักงานใน
องค์การที่เป็นทางการ จะต้องถือว่าเป็นมือ
อาชีพ (Professional) ถูกแต่งตั้งโดยผู้บริหารที่
มีอำนาจหน้าที่ที่สูงขึ้นไป (มากกว่ามาจากการ
เลือกตั้ง) และจะมีตำแหน่งและวาระการทำงาน
ที่มั่นคงและเป็นที่ยอมรับ มีเงินเดือนประจำและมี
บำเหน็จบำนาญ และจะมีความรู้สึกในการสังกัด

กับหน่วยงานของตนเอง (Gerth and Mills,
1991, pp. 198-204 อ้างถึงใน เอก ตั้งทรัพย์
วัฒนา, 2551, หน้า 7)

จากคุณลักษณะดังกล่าว องค์การที่เป็น
ทางการ จะทำให้เกิดการบริหารที่มีประสิทธิภาพ
มีเหตุมีผล (Hague and Harrop, 2004, p. 291)
และมีความเหนือกว่าองค์กรอื่น ๆ ที่เคยมีมา
เนื่องจากกระบวนการบริหารจากองค์กรดังกล่าว มี
ความแม่นยำ รวดเร็ว ชัดเจน มีงานเอกสารที่ดี
ต่อเนื่อง รอบคอบ มีเอกภาพ การสั่งงานที่
เข้มงวด ลดความขัดแย้ง และลดความสับสน
ทางด้านบุคคลและวัตถุ (Gerth and Mills,
1961, p. 214) และเมื่อองค์การที่เป็นทางการ
เชื่อมโยงเข้ากับการใช้เหตุผลแบบองค์การที่เป็น
ทางการ (Rationality of bureaucracy) จะทำให้
เกิดประสิทธิภาพ ซึ่งการใช้เหตุผลดังกล่าว คือการ
เพิ่มขีดความสามารถด้านประสิทธิภาพเชิงเทคนิค
(Technical efficiency) ให้สูงสุด ซึ่งทำได้เพราะ
กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในองค์การที่เป็นทางการ จะบ่งชี้
ถึงวิธีการที่เหมาะสมที่จะไปสู่เป้าหมาย โดยมี
พื้นฐานอยู่บนความรู้ทางเทคนิคที่จะนำไปใน
ทิศทางที่จะทำให้พฤติกรรมของคนในองค์การมี
ประสิทธิภาพสูงสุด (Abercrombie, Hill and
Turner, 2000, p. 33)

แนวความคิดเรื่ององค์การขนาดใหญ่ ของ
แมกซ์ เวเบอร์ (Max Weber) ได้เกิดขึ้นจากการ
นำหลักการทางสังคมของนักยุทธศาสตร์ชาวปรี
สเซียน ที่นำมาบริหารจัดการ กองทัพปรัสเซียให้
มีความแข็งแกร่งที่สุดในทวีปยุโรป ขณะนั้น แมกซ์
เวเบอร์ ได้จัดประกายความคิดในเรื่องความเป็น
ทางการขององค์การขนาดใหญ่ ที่ควบคู่และ
เชื่อมโยงกับพัฒนาการของรัฐสมัยใหม่ (Hage

and Harrop, 2004, p. 291) ซึ่งเมื่อผสมผสานเข้ากับแนวความคิดการจัดการภาครัฐสมัยใหม่ (New Public Management) ที่มุ่งเน้นการบริหารแบบมุ่งเน้นผลงาน (Performance Based Management) พร้อมกับมีระบบติดตามบริหารผลงาน (Performance Management) รวมถึงการผสมผสานแนวคิดหลักการสงครามในเรื่องการกำหนดยุทธศาสตร์ ยุทธวิธีการวางแผน การข่าวสาร รวมถึงวิสัยทัศน์เข้าด้วยกัน จะทำให้องค์การขนาดใหญ่หรือองค์การภาครัฐสามารถพัฒนาตนเองเข้าสู่การเป็นองค์กรที่มีสมรรถนะสูง

ภาคราชการไทยมีแนวคิดที่จะปรับเปลี่ยนให้องค์การภาครัฐเป็นองค์กรที่มีสมรรถนะสูงมาโดยตลอด อาทิ แนวคิดของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร กับแนวคิดผู้ว่า ซีอีโอ (เอก ตั้งทรัพย์วัฒนา, 2547, หน้า 224-225) แม้ว่าจะได้รับการวิพากษ์ว่าเป็นการปรับเปลี่ยนจากกรงเหล็กของการใช้เหตุผลแบบองค์การ (Bureaucracy) ที่เป็นทางการไปสู่กฎเหล็กของคณาธิปไตย (Oligarchy) ก็ตาม

สรุป องค์การภาครัฐ มีรูปแบบการจัดองค์การในลักษณะองค์การขนาดใหญ่ที่อาจดูเหมือนมีความอึดอัด ไม่คล่องตัวในการบริหารจัดการ แต่ในด้านดี องค์การลักษณะที่มีความพร้อมในการพัฒนาให้ไปสู่ความเป็นองค์กรที่มีสมรรถนะสูงได้อย่างเหมาะสม 2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับองค์การที่มีสมรรถนะสูง

แนวคิดทฤษฎีการจัดการภาครัฐสมัยใหม่

การจัดการภาครัฐแนวใหม่ (New Public Management) มีรากฐานจากทฤษฎีทางด้าน

เศรษฐศาสตร์และสังคมศาสตร์แนวประจักษ์นิยม มองข้าราชการว่าเป็นนักเทคนิคที่มีเหตุผลเชิงเศรษฐกิจหรือเป็นผู้ตัดสินใจที่ยึดผลประโยชน์ส่วนตัว มองว่าผลประโยชน์สาธารณะเกิดจากผลประโยชน์ของปัจเจกชนหลายๆ คนรวมกัน มองประชาชนเป็นลูกค้า มองว่านักบริหารเป็นคนถือหางเสือเรือที่คอยกำหนดทิศทาง (steering) มองว่าต้องสร้างกลไกและการจูงใจในการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายโดยผ่านหน่วยงานภาคเอกชน และหน่วยงานอื่นที่ไม่หวังผลกำไรข้าราชการต้องรับผิดชอบต่อลูกค้า ซึ่งเรียกร้องให้ข้าราชการตอบสนองผลประโยชน์ของพวกตน ข้าราชการมีดุลยพินิจได้มากเพื่อให้จุดมุ่งหมายขององค์กร (enterprise) บรรลุผล มีการกระจายหน่วยงานออกไปโดยอำนาจในการควบคุมหน่วยงานเหล่านั้นยังอยู่ที่ต้นสังกัด แรงจูงใจของข้าราชการหรือนักบริหารอยู่ที่จิตวิญญาณของความเป็นเจ้าของกิจการ (entrepreneurial spirit) และการลดขนาดของระบบราชการ การบริหารภาครัฐแนวใหม่ (new public service) ให้ความสำคัญกับ“ประชาธิปไตย” ว่าเป็นคุณค่าหลักที่สำคัญ แนวทางนี้มีรากฐานจากทฤษฎีเกี่ยวกับประชาธิปไตยและแนวทางอื่น ๆ ในการแสวงหาความรู้ ซึ่งรวมถึงแนวทางแบบประจักษ์นิยม แนวทางการตีความแนวทางเชิงวิพากษ์วิจารณ์ และแนวทางแบบโพสต์โมเดิร์น มองข้าราชการว่าเป็นคนมีเหตุผลในเชิงยุทธศาสตร์ที่ใช้เหตุผล ทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และองค์การ มองผลประโยชน์สาธารณะว่าเป็นผลจากการพูดคุยเกี่ยวกับคุณค่าที่มีร่วมกัน มองประชาชนว่าเป็นพลเมืองซึ่งมีทั้ง

สิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบ นักบริหาร หรือข้าราชการมีบทบาทรับใช้ประชาชน (serving) เพราะประชาชนคือ เจ้าของประเทศตัวจริง ข้าราชการต้องมีบทบาทในการเจรจาไกล่เกลี่ย และเป็นตัวกลางที่จะทำให้เกิดค่านิยมร่วมกันในหมู่พลเมือง ชุมชน และกลุ่มต่าง ๆ กลไกที่จะทำให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของนโยบาย คือการสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เพื่อให้บรรลุผลที่ตกลงร่วมกัน มองว่ากลไกการตรวจสอบมีหลากหลาย ทั้งด้านกฎหมาย ค่านิยมของชุมชนบรรทัดฐานทางการเมือง มาตรฐานทางด้านวิชาชีพ และผลประโยชน์ของพลเมือง ข้าราชการควรมีดุลยพินิจแต่ต้องมีการควบคุมและตรวจสอบ โครงสร้างองค์การควรเป็นแบบร่วมมือกันโดยมีผู้นำร่วมทั้งจากภายในและภายนอกองค์การ ส่วนปัจจัยจูงใจข้าราชการและนักบริหารคือการได้รับใช้ประชาชนและการได้ทำประโยชน์ให้แก่สังคม (เสาวลักษณ์ สุขวิรัช, “ทางสองแพร่งของจริยธรรมการบริหาร (The Dilemma of Administrative Zeitgeists),” การประชุมวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์แห่งชาติครั้งที่ 7 (พ.ศ. 2549) ทศวรรษที่แปดสิบ (1980s) การศึกษาวิชาการบริหารรัฐกิจยิ่งเพิ่มความเข้มข้นในการค้นหาประสิทธิภาพด้วยเหตุผลจากปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเวลานั้น เช่น ความก้าวหน้าในเทคโนโลยีการบริหารแบบใหม่ ๆ ในภาคเอกชนที่เน้นการเพิ่มประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ และความประหยัดเพื่อการแข่งขันและเพื่อความเป็นเลิศ การปฏิบัติเทคโนโลยีสารสนเทศ เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีการสื่อสารและโทรคมนาคมปัญหาใน

การบริหารงานในภาครัฐเอง เช่น โครงสร้างระบบราชการที่ใหญ่โตเทอะทะ ความล่าช้าในการให้บริการ ค่าใช้จ่ายในการบริหารงานที่สูงมากแต่ไม่ได้ผลตามเป้าหมาย ในช่วงดังกล่าวได้มีการนำแนวคิดการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ เพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงจากการบริหารแบบดั้งเดิม ในด้านหลักการแนวคิดการบริหารจัดการ (management approach) มีชื่อต่าง ๆ กัน เช่น การบริหารรัฐกิจที่มีพื้นฐานอยู่ที่ระบบตลาด (market-base public administration) (Zhiyoung Land and David H. Rosenbloom, 1971, p. 6) หรือ การบริหารจัดการนิยม (managerialism) (Christopher Politt, 1990, p. 4) หรือ การบริหารการปกครองแบบผู้ประกอบการ (entrepreneurial government) (David Osborne and Ted Gaebler, 1992, p. 163.) และ การบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ (new public management) (Christopher Hood, 1991, pp. 3-15) ในแง่หลักการ การบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ ได้รับการนิยามว่าเป็นกระบวนการตัดสินใจ และเสนอแนวทางที่สามารถบริหารจัดการที่สอดคล้องกับสถานะความเป็นจริงมากขึ้น

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการคุณภาพแห่งชาติ

องค์การภาครัฐ ภาคเอกชน ทุกประเภททุกขนาด ที่นำเกณฑ์เพื่อการดำเนินการที่เป็นเลิศ ซึ่งเป็นกรอบการประเมินระดับมาตรฐานโลกไปเปรียบเทียบกับระบบการบริหารจัดการของตน จะได้รับประโยชน์ในทุกขั้นตอน เริ่มจากการตรวจประเมินตนเอง ผู้บริหารจะทราบถึงสภาพที่แท้จริงว่าระบบการบริหารจัดการของ

ตนยังขาดตกบกพร่องในเรื่องใด จึงสามารถกำหนดวิธีการและเป้าหมายที่ชัดเจนในการจัดทำแผนปฏิบัติการ และเมื่อองค์การปฏิบัติตามแผนจนบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ มีความพร้อม และตัดสินใจสมัครรับรางวัล องค์การจะได้รับการตรวจประเมินด้วยกระบวนการที่มีประสิทธิภาพ โดยผู้ทรงคุณวุฒิจากหลายสาขาอาชีพที่ได้รับการฝึกอบรมเพื่อเป็นผู้ตรวจประเมินโดยเฉพาะ และไม่ว่าองค์การจะผ่านเกณฑ์รับรางวัลหรือไม่ก็ตาม องค์การจะได้รับรายงานป้อนกลับซึ่งระบุจุดแข็งและจุดที่ต้องปรับปรุงซึ่งนับเป็นประโยชน์ต่อการนำไปวางแผนปรับปรุงองค์การให้สมบูรณ์มากขึ้น องค์การที่ได้รับรางวัลจะเป็นที่ยอมรับจากองค์การต่าง ๆ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ และมีสิทธิ์ใช้ตราสัญลักษณ์รางวัลคุณภาพแห่งชาติ ซึ่งสื่อถึงความเป็นเลิศในระบบการบริหารจัดการในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ องค์การ รวมทั้งมีโอกาสนส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยการนำเสนอวิธีปฏิบัติที่นำไปสู่ความสำเร็จและเปิดโอกาสให้มีการเข้าเยี่ยมชมสถานประกอบการ เพื่อเป็นแบบอย่างให้กับองค์การอื่น ๆ นำไปประยุกต์ เพื่อให้ประสบความสำเร็จเช่นเดียวกัน

การดำเนินงานรางวัลคุณภาพแห่งชาติ บริหารโดยคณะกรรมการรางวัลคุณภาพแห่งชาติที่ได้รับการแต่งตั้งโดย ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี คณะกรรมการฯ มีหน้าที่กำหนดนโยบายและแนวทางการดำเนินงานอนุมัติรางวัลคุณภาพแห่งชาติให้กับองค์กรที่ผ่านการประเมินแล้ว ว่ามีระบบการบริหารจัดการที่เป็น

เลิศในระดับมาตรฐานโลก อนุมัติเกณฑ์และกระบวนการตัดสินรางวัล และแต่งตั้งผู้ตรวจประเมินโดยมีคณะอนุกรรมการด้านเทคนิครับผิดชอบด้านการจัดทำ ทบทวนเกณฑ์และกระบวนการตัดสินรางวัล การจัดทำและทบทวนหลักสูตรการฝึกอบรมผู้ตรวจประเมิน การสรรหาและคัดเลือกผู้ตรวจประเมิน รวมทั้งการให้คำแนะนำที่เกี่ยวข้องทางด้านเทคนิคและวิชาการและมีคณะอนุกรรมการด้านส่งเสริมและสนับสนุนรางวัลคุณภาพแห่งชาติ รับผิดชอบด้านการสร้างการรับรู้ต่อสาธารณะ การให้ความรู้และกระตุ้นให้องค์การนำเกณฑ์ไปใช้ การจัดงานเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ การหางบประมาณสนับสนุน รวมทั้งการให้คำแนะนำที่เกี่ยวข้องทางด้านการตลาด ส่วนการตรวจประเมินเพื่อคัดเลือกองค์กรที่มีระบบการบริหารจัดการที่เป็นเลิศ และการเขียนรายงานป้อนกลับให้องค์การนำไปใช้ในการปรับปรุงการดำเนินงานเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้สูงขึ้นนั้น จะดำเนินการโดยคณะผู้ตรวจประเมิน ครอบคลุม 7 หมวดหลัก คือ (1) การนำองค์กร (2) การวางแผนเชิงกลยุทธ์ (3) การมุ่งเน้นลูกค้าและตลาด (4) การวัด วิเคราะห์ และการจัดการความรู้ (5) การมุ่งเน้นบุคลากร (6) การจัดการกระบวนการ และ (7) ผลลัพธ์ หลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น เป็นหลักเกณฑ์ที่คณะผู้ประเมินจะใช้ในการพิจารณาองค์การที่เข้าสมัครรับรางวัลเป็นหลักเกณฑ์ที่ใช้เหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นองค์กรภาครัฐ ธุรกิจบริการ จะใช้เกณฑ์ทั้งหมดเหมือนกัน ซึ่ง 6 หมวดแรกถือเป็นศาสตร์ในการบริหารจัดการเช่น ผู้นำ การวางแผนกลยุทธ์ในเรื่องของ การมุ่งเน้นที่ลูกค้า

ฯลฯ สิ่งที่น่าสนใจสำหรับองค์กรที่สมัครเข้ารับรางวัล TQA นั้น ประการสำคัญที่ส่งผลต่อการบริหารองค์กร นั้นก็คือ การที่องค์กรต่าง ๆ จะเห็นความสำคัญต่อการบริหารองค์กรในภาพรวม ส่วนเรื่องของกระบวนการจัดการ ทางสถาบันฯจะมีการอบรมผู้ตรวจประเมิน และผู้รับสมัคร ซึ่งการอบรมจะนำวิธีการปฏิบัติที่ดีที่สุด (best practices) เรื่องของการบริหารรางวัลในกลุ่มประเทศกว่า 10 ประเทศ ซึ่งการตรวจประเมินที่ตั้นนั้นคณะผู้ตรวจประเมินจะต้องมีความรู้ใหม่ในหัวข้อต่าง ๆ ทั้ง 7 หมวดเพื่อมาแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ดังนั้น ผู้ตรวจประเมินจึงเป็นคนที่มีความรู้ขณะเดียวกันก็จะมีการเรียกมาฝึกอบรมเป็นประจำทุกปี นอกจากนี้เกณฑ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการประเมินก็มีได้หยุดนิ่ง หลาย ๆ เรื่องที่สำคัญจะถูกนำไปเพิ่มเติมด้วย โดย เมื่อ 2-3 ปีก่อนทางสถาบันฯได้เพิ่มในเรื่องของระบบธรรมาภิบาล เข้าไปด้วย เนื่องจากยังเห็นว่า มีช่องโหว่ของเกณฑ์ที่มีอยู่ก่อนหน้านี้ และในขณะนี้ทางสถาบันได้มีการปรับในเรื่องของเกณฑ์ต่าง ๆ มากขึ้น ซึ่งหลักเกณฑ์ข้อหนึ่งที่เห็นเด่นชัดนั้นก็คือ องค์กรที่ขอรับรางวัลจะต้องมุ่งเน้นในเรื่องของการสร้างผู้บริหารคนไทย ดูในเรื่องของการวางแผน succession plan คือ องค์กรนั้น ๆ มีการวางแผนที่ตั้งผู้บริหารซึ่งเป็นคนในประเทศขึ้นไปเป็นผู้บริหารระดับสูงด้วย ซึ่งจากประสบการณ์ที่ผ่านมาเห็นว่า ผู้บริหารในระดับสูงส่วนใหญ่เป็นคนต่างชาติแทบทั้งสิ้น ดังนั้น ได้นำหลักเกณฑ์นี้ใส่เข้าไปในเกณฑ์ของรางวัลด้วย ความโปร่งใสในการคัดสรร ทางสถาบันได้ให้ความสำคัญอย่างมากในการตรวจประเมินที่จะเน้นความโปร่งใส และมีมาตรฐาน

ได้รับการฝึกอบรมโดยผู้เชี่ยวชาญตามมาตรฐานรางวัลคุณภาพแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา ผู้ตรวจประเมินจะเน้นคนไทยและอยู่ในแวดวงธุรกิจต่าง ๆ สำหรับหน่วยงานราชการผู้ตรวจประเมินจะต้องมีตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองและซี 8 ขึ้นไป ส่วนเอกชนจะต้องเป็นระดับผู้จัดการขึ้นไป ซึ่งจะต้องทำด้วยความสมัครใจ เพราะตำแหน่งนี้ไม่มีค่าจ้างหรือผลประโยชน์ให้ แต่สิ่งที่จะได้ก็คือ องค์ความรู้ที่เกิดจากการได้เห็น ว่า องค์กรที่มีการบริหารจัดการที่ดีนั้นเป็นอย่างไร ซึ่ง หากผู้ตรวจประเมินมีส่วนเกี่ยวข้องกับบริษัทที่สมัครเข้าร่วมโครงการ แม้เพียงถือหุ้นบริษัทนั้น ๆ ก็จะทำให้ลดตรวจประเมินบริษัทนั้นทันที โดยช่วง 4 ปีที่ผ่านมานี้มีผู้ประเมินทั่วประเทศแล้วกว่า 80 คน เฉลี่ยจะใช้ผู้ตรวจประเมินประมาณ 4 ผู้ตรวจประเมิน/ 1 บริษัท

สรุป แนวคิดในการหารูปแบบองค์กรเพื่อนำองค์กรไปสู่การเป็นองค์กรที่มีศักยภาพการทำงานสูงโดยใช้เกณฑ์รางวัลคุณภาพแห่งชาติประเทศไทย (Thailand Quality Award: TQA) เป็นเกณฑ์ที่ครอบคลุม 7 หมวดหลัก คือ (1) การนำองค์กร (2) การวางแผนเชิงกลยุทธ์ (3) การมุ่งเน้นลูกค้าและตลาด (4) การวัด วิเคราะห์ และการจัดการความรู้ (5) การมุ่งเน้นบุคลากร (6) การจัดการกระบวนการ และ (7) ผลลัพธ์ หลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นเป็นหลักเกณฑ์ที่คณะผู้ประเมินจะใช้ในการพิจารณาองค์กรที่เข้าสมัครรับรางวัลเป็นหลักเกณฑ์ที่ใช้เหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นองค์กรภาครัฐ ธุรกิจบริการ จะใช้เกณฑ์ทั้งหมดเหมือนกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยใช้รูปแบบของการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ บุคลากร ที่ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน 166 คน การกำหนดขนาดตัวอย่างจะใช้แนวคิดของ Taro Yamane โดยกำหนดบุคลากร ที่ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม ทั้งหมด 285 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามซึ่งมีลักษณะคำถามแบบปลายปิด (Close - ended question) และคำถามปลายเปิด (Open - ended question) เพื่อสอบถามบุคลากร ที่ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้ (1) ปัจจัยส่วนบุคคล (2) ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม (3) ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการพัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม

หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยคำนวณจากความสอดคล้องคือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence) หรือเรียกย่อ ๆ ว่า ค่า IOC โดยคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน จากนั้นนำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (try out)

กับบุคลากร ที่ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน 30 คน

การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจะใช้วิธีการเก็บโดยสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากบุคลากร ที่ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม ในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการนำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างกรอกข้อมูลและตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล หากข้อคำถามใดไม่สมบูรณ์จะทำการสัมภาษณ์เพิ่มเติม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป (1) สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (2) ค่า t-test (Independent t-test) ใช้วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ที่มีระดับนัยสำคัญ .05 ใช้สถิติวิเคราะห์ F-test (Independent sample F-test) แบบการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว One-way ANOVA (One-way Analysis of Variance) หรือ Brown Forsyth ใช้เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ในการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ตัว ที่เป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัย

1. บุคลากรเห็นว่าปัจจัยแห่งความสามารถมีผลต่อการพัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

สมุทรสงคราม ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า บุคลากรเห็นว่าปัจจัยแห่งความสามารถมีผลต่อการพัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม อยู่ในระดับมาก 3 ด้าน ดังนี้ (1) ด้านการวัดการวิเคราะห์การจัดการความรู้ (2) ด้านมุ่งเน้นทรัพยากรมนุษย์ และ (3) ด้านการวางแผนเชิงยุทธศาสตร์ตามลำดับ นอกจากนี้พบว่า บุคลากรเห็นว่าปัจจัยแห่งความสามารถมีผลต่อการพัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม อยู่ในระดับปานกลาง 3 ด้าน ดังนี้ (1) ด้านการให้ความสำคัญกับผู้มีส่วนได้เสีย (2) ด้านกระบวนการจัดการ และ (3) ด้านการนำองค์การ ตามลำดับ

2. บุคลากรเห็นว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงครามมีความสามารถในการพัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า บุคลากรเห็นว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงครามมีความสามารถในการพัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อยู่ในระดับมาก 4 ข้อ ดังนี้ (1) ความมุ่งมั่นในการพัฒนาองค์การ (2) ให้ความสำคัญการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (3) เปิดโอกาสให้ทรัพยากรมนุษย์ก้าวหน้าในอาชีพ และ (4) ความสามารถปรับตัวสอดคล้องภาวะเศรษฐกิจการเมืองสังคม ตามลำดับ

นอกจากนี้พบว่า บุคลากรเห็นว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงครามมีความสามารถในการพัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อยู่ในระดับปานกลาง 1 ข้อ ดังนี้ การทำงานอย่างบูรณาการเข้าทุกหน่วยงาน

3. ผลการทดสอบสมมติฐาน (1) บุคลากรที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อความสามารถในการพัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (2) บุคลากรที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อความสามารถในการพัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (3) บุคลากรที่มีการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อความสามารถในการพัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (4) บุคลากรที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อความสามารถในการพัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (5) ปัจจัยแห่งความสามารถ โดยรวม มีความสัมพันธ์กับการ

พัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงานสูง เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อภิปรายผล

บุคลากรเห็นว่าปัจจัยแห่งความสามารถมี ผลต่อการพัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะ การทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหารส่วน จังหวัดสมุทรสงคราม ด้านการนำองค์การ อยู่ใน ระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับ พิเชษฐ ชัน กล่าวว่ องค์การทุกแห่งมีแนวโน้มจะให้ความสนใจในการปรับเปลี่ยนองค์การให้เป็นองค์การ ที่มีผลการปฏิบัติงานสูง โดยปรับเปลี่ยนทั้ง โครงสร้างองค์การและโครงสร้างรูปแบบการ ทำงานในรูปแบบใหม่ ให้มีความสำคัญกับการ พัฒนาความสามารถของพนักงาน ด้วยการให้ พนักงานมีการเรียนรู้ด้วยตัวเองมากขึ้น มีการ สร้างความจงรักภักดีต่อองค์การ ด้วยการพัฒนา เส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพ และสอดคล้อง กับ เจมส์ ทาสทาด (James Tastard, 2012) ได้ทำการศึกษาองค์การที่แจ่งสมรรถนะ 100 แห่ง ณ เมือง Houston ในปี 2009 พบว่า มี เงื่อนไขสองกรณี ได้แก่ กลยุทธ์และสถานะการ นำสองโครงสร้างและขีดความสามารถของ องค์การ เช่นเดียวกับ ดักลาส ซี เองเกลบาร์ท (Douglas C. Engelbart) ศึกษาเรื่อง Toward High-Performance Organizations: A Strategic Role for Groupware พบว่า การ พัฒนาองค์การไปสู่ความสำเร็จของการเป็น องค์การที่มีสมรรถนะสูง จะขึ้นอยู่กับ

เปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ โดยผ่านสมรรถนะ โครงสร้างพื้นฐาน ความสำเร็จต้องพึ่งพา การใช้ แนวทางเชิงกลยุทธ์และการใช้กลุ่มจะช่วย สนับสนุนการเปลี่ยนแปลง ความสามารถในการ เรียนรู้ โครงสร้างพื้นฐานที่นำไปสู่บทบาทสำคัญ ของกลยุทธ์เพื่อการเปลี่ยนแปลง

บุคลากรเห็นว่าปัจจัยแห่งความสามารถมี ผลต่อการพัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการ ทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัด สมุทรสงคราม ด้านการวางแผนเชิงยุทธศาสตร์ อยู่ ในระดับมาก สอดคล้องกับ เจมส์ ทาสทาด (James Tastard, 2012) ได้ทำการศึกษาองค์การ ที่แจ่งสมรรถนะ 100 แห่ง ณ เมือง Houston ในปี 2009 พบว่า มีเงื่อนไขสองกรณี ได้แก่ การมีกล ยุทธ์ แผนงานและความมุ่งมั่นต่อความริเริ่มในการ เปลี่ยนแปลงวัฒนธรรม

บุคลากรเห็นว่าปัจจัยแห่งความสามารถมี ผลต่อการพัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการ ทำงานสูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัด สมุทรสงคราม ด้านมุ่งเน้นทรัพยากรมนุษย์ อยู่ใน ระดับมาก สอดคล้องกับ อองเดร เดอวาล (Andre'de Waal, 2557) ได้ทำวิจัย เรื่อง High Performance Organization Framework ได้ ข้อสรุปงานวิจัยว่า ปัจจัยห้าประการที่มีผลต่อ ความสำเร็จขององค์การที่มีสมรรถนะสูง ได้แก่ คุณภาพของพนักงาน และสอดคล้องกับ เจมส์ ทาสทาด (James Tastard, 2012) ได้ ทำการศึกษาองค์การที่แจ่งสมรรถนะ 100 แห่ง ณ เมือง Houston ในปี 2009 พบว่า มีเงื่อนไขสอง กรณี ได้แก่ มีกลยุทธ์การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

ของผู้บริหารระดับสูง และมีแผนที่ในการพัฒนา
ภาวะผู้นำขององค์กรอย่างกว้างขวาง และยัง
สอดคล้องกับ ปัทมพงศ์ ตั้งศรีวงศ์ (2546) ได้
กล่าวถึง การพัฒนาองค์การไปสู่องค์กรแห่งความ
เป็นเลิศ ของบริษัท ปตท จำกัด (มหาชน) ที่ใช้
องค์ประกอบสองประการ คือ การพัฒนา เรื่องของ
คนและเทคโนโลยีในการพัฒนาบุคลากร

บุคลากรเห็นว่าองค์การบริหารส่วน
จังหวัดสมุทรสงครามมีความสามารถในการ
พัฒนารูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงาน
สูงเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจ
อาเซียน ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก สอดคล้อง
กับ แฟรงค์ บาโบเทนดริค (Frank Buytendijk,
2006) ได้สรุปว่า องค์การที่มีสมรรถนะสูง คือ
องค์การที่สามารถเข้าใจ และเข้าถึงตลาดก่อน
องค์การอื่น สามารถรักษานักงานที่มี
ความสามารถสูง และสามารถรับมือกับแรง
กดดันต่าง ๆ ได้จากสภาพภายในและสภาพ
ภายนอกองค์กรได้ดี

ปัจจัยแห่งความสามารถ โดยรวม และ
รายด้านได้แก่ ด้านการนำองค์การ ด้านการวัด
การวิเคราะห์การจัดการความรู้ ด้านการ
วางแผนเชิงยุทธศาสตร์ และด้านมุ่งเน้น
ทรัพยากรมนุษย์ มีความสัมพันธ์กับการพัฒนา
รูปแบบองค์การที่มีสมรรถนะการทำงานสูงเพื่อ
รองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของ
องค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม อย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมี
ความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง และเป็นไปใน
ทิศทางเดียวกัน ส่วนด้านกระบวนการจัดการ มี
ความสัมพันธ์ในระดับสูง และเป็นไปใน
ทิศทางเดียวกัน สอดคล้องกับ เอ็ดเวิร์ด ลอร์

เลอร์ (Edward E. Lawler III, 2005, Vol 43
No 10) ได้นำเสนอข้อคิดในการเป็นองค์กรที่มี
สมรรถนะการทำงานสูงกว่า โดยให้เน้นว่า
ทรัพยากรมนุษย์เป็นปัจจัยเชิงกลยุทธ์ในการ
สร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน องค์กรต้อง
สร้างรูปแบบการมีปฏิสัมพันธ์ให้พนักงานผูกพัน
กับองค์กรและเมื่อองค์กรดีต่อพนักงาน จะ
ส่งผลให้พนักงานมุ่งมั่นทุ่มเทความสามารถให้กับ
องค์กร

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

1. ควรมีการส่งเสริมทรัพยากรมนุษย์ของ
องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นให้ได้รับการพัฒนา
ความรู้ และทักษะการปฏิบัติที่งานมากกว่าการ
นำไปฝึกอบรมถึงห้องเที่ยว โดยสนับสนุน
ทุนการศึกษา ทุนวิจัย และพัฒนาองค์การให้กับ
พนักงาน

2. การเสริมสร้าง ภาวะผู้นำให้กับ
ผู้บริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้
เพิ่มขีดความสามารถในการจัดการองค์การที่
สอดคล้องกับการบริหารภาครัฐสมัยใหม่

3. ควรพัฒนาการให้บริการแก่ประชาชน
ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงและการมีจิต
สาธารณะในการให้บริการประชาชนและพัฒนา
ให้ข้าราชการพนักงานค่านึงและตระหนักถึง
เกียรติยศและศักดิ์ศรีของข้าราชการ

4. ควรมีนโยบายให้นำเกณฑ์การพัฒนา
คุณภาพ ส่งเสริมการบริหารจัดการภาครัฐให้
นำไปใช้ในการทำงานอย่างจริงจัง และผู้นำ
องค์การต้องผลักดันและติดตามประเมินผลอย่าง
ต่อเนื่องเป็นระยะ ๆ

5. กำหนดเป็นยุทธศาสตร์ “การพัฒนาบุคลากร สร้างความรู้ความเข้าใจเรื่องความเป็นองค์การที่มีสมรรถนะสูง” ทั้งทางด้านการบริหารงาน การปฏิบัติงาน ตลอดจนเรื่องผลประโยชน์สวัสดิการต่าง ๆ จึงน่าที่จะมีการสื่อสารที่ชัดเจน เปิดโอกาสให้ข้าราชการทุกระดับร่วมแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมากขึ้น อาจจะเป็นในรูปแบบของการสื่อสารทางเดียว เช่น กล้องรับความคิดเห็น การสื่อสารทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เอกสารเผยแพร่ บอร์ด

ประชาสัมพันธ์ หรือรูปแบบการสื่อสารสองทาง เช่น การจัดเวทีผู้บริหารพบผู้ปฏิบัติงาน เพื่อให้บุคลากรได้รับทราบข้อมูลที่ถูกต้อง และได้รับคำชี้แจงอย่างชัดเจน ส่งเสริมจุดแข็งขององค์การ เช่น ด้านวิสัยทัศน์ การสนับสนุนขั้นตอนการทำงานที่มีประสิทธิภาพ การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่จำเป็น และการทำงานเป็นทีม ซึ่งบุคลากรมีการรับรู้ที่ดีให้มีการพัฒนาให้มีความโดดเด่นยิ่ง ๆ ขึ้นไป เพื่อให้เป็นองค์การที่มีสมรรถนะสูง

เอกสารอ้างอิง

- ปิ่นเทพ ตั้งศรีวงศ์. (2546). *การพัฒนาองค์การไปสู่องค์กรแห่งความเป็นเลิศ ของบริษัท ปตท จำกัด (มหาชน)*. กรุงเทพฯ: แมเนเจอร์ มีเดีย กรุ๊ป.
- วีระศักดิ์ เครือเทพ. (2551). *การวิเคราะห์ความเข้มแข็งทางการคลังของเทศบาล: รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์*. กรุงเทพฯ: ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวลักษณ์ สุขวิรัช. (2014). “ทางสองแพร่งของจริยธรรมการบริหาร (The Dilemma of Administrative Zeitgeists),” การประชุมวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ แห่งชาติครั้งที่ 7 (พ.ศ. 2549) [Online], Accessed 15 December 2014. Available from http://humannet.chandra.ac.th/pa/morals_politic/2way.doc
- เอก ตั้งทรัพย์วัฒนา. (2551). *องค์การที่เป็นทางการ: กรณีผู้ว่า CEO*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Abercrombie, N., Hill, S., & Turner, B. (2000). *The Penguin Dictionary of Sociology* (4th ed.). London: Penguin.
- Andre’de Waal. (2557). *High Performance Organization Framework*. New York: McGraw Hill.
- Chistopher Hood. (1991). “A Public Management for all seasons,” *Public Administration*, 65(1991): pp. 3-15.
- Chistopher Politt. (1990). *Managerialism and the Public Services: The Anglo American Experience*. Oxford: Masil Blackwell.

- David Osborne and Ted Gaebler. (1992). *Reinventing Government: How the Entrepreneurial Spirit is Transforming the Public Sector*. Reading MA: Addison-Wesley.
- Douglas C. Engelbart. (1995). *Toward High-Performance Organizations: A Strategic Role for Groupware*. New York: Macmillan.
- Frank Buytendijk. (2006). *The five Keys to Building A High-Performance Organization* [Online], Accessed 11 March 2009. Available from <http://www.businssandfinancedirectory.com/>
- Gerth, H.H. and Mills, C. (1961). *From Max Weber: Essays in sociology*. London: Routledge & Kegan Paul.
- Hague, R. and M. Harrop. (2004). *Comparative Government and Politics: An Introduction* (6th ed.). Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Jamie Peck, and Adam Tickell. (2002). "Neoliberal zing Space," *Antipode: A Radical Journal of Geography*, 34(3): p. 13.
- Lawler, Edward E. (2005). *Satisfaction and Behavior in Perspectives on Behavior in Organization* (2nd ed.). New York: McGraw-Hall Book Company.
- Zhiyoung Land and David H. Rosenbloom. (1971). "Editorial," *Public Administration Review*, 52(1971): p. 6.

ความสำเร็จการนำนโยบายการจัดการการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 โดยคณะกรรมการ
การเลือกตั้ง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา: คณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.)
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

The Affecting Factors of managing senator election Program Implementation
2557 B.E. Prachuap Khiri Khan Province

ดาบตำรวจ วุฒิพงษ์ คงมณี

นักศึกษาลัทธิรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยแห่งความสำเร็จ กับการสำเร็จของการ
นำนโยบายการจัดการการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัด
ประจวบคีรีขันธ์ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ประชากรที่อาศัยอยู่ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 400 คน
โดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ค่า
F-test และใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า (1) ประชาชนเห็นว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จมี
อิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติ ในภาพรวม อยู่ใน
ระดับมาก และปัจจัยแห่งความสำเร็จมีผลอิทธิพลต่อความสำเร็จต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติเรียงตามลำดับมากไป
น้อยดังนี้ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร ด้านงบประมาณและแรงจูงใจ ด้านสภาวะแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจ
สังคม ด้านลักษณะของหน่วยงาน กกต. ที่นำนโยบายการจัดการการเลือกตั้งวุฒิสมาชิกไปปฏิบัติ และด้านมาตรฐานและ
วัตถุประสงค์ของนโยบาย (2) ประชาชนเห็นว่าคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ประสบความสำเร็จ
ในการนำนโยบายการจัดการการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก (3) ปัจจัยแห่ง
ความสำเร็จ โดยรวม มีความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของ
คณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง และเป็นไปในทิศทาง
เดียวกัน ส่วนด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ด้านงบประมาณและแรงจูงใจ ด้านการสื่อสารระหว่าง
องค์กร และด้านลักษณะของหน่วยงาน กกต. ที่นำนโยบายการจัดการการเลือกตั้งวุฒิสมาชิกไปปฏิบัติ มีความสัมพันธ์
ในระดับปานกลาง และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนด้านสภาวะแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม มี
ความสัมพันธ์ในระดับสูง และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

คำสำคัญ: ความสำเร็จ, การนำนโยบายไปปฏิบัติ, การจัดการการเลือกตั้ง

Abstract

The primary objective of this research was aimed to explore the relationship between the
success factors and the practical implementation of Senator Election Management 2014 by the
Prachuapkhirikhan Election Commission. In present study, the population included 400
participants who have dwelled in Prachuapkhirikhan province. The questionnaires were used as
instrument to gather data. The statistics implemented included frequency, percentage, mean,

and standard deviation, as well as t-test, F-test, and the Pearson Product Moment Correlation Coefficient. The results showed as follows. (1) Overall, the respondents were of the opinion that success factors have strongly influenced the successful implementation the implementation of Senator Election Management 2014. The success factors influencing the successful implementation of Senator Election Management 2014 can be prioritized as from maximum to minimum as follows; inter-organizations communication, budget and motivation, political, economic, social and environmental condition, nature of Election Commission authorities that pursued on implementing the senator election management, as well as standards and objectives of the policies. (2) The respondents were of the opinion that Prachuapkhirikhan Election Commission was highly successful in adopting the policy on Senator Election Management 2014. (3) Overall, success factors for implementation of Senator Election Management 2014 by Prachuapkhirikhan Election Commission were correlated moderately and in the same direction. The standards and objective of the policies, budget and motivation, inter-organizations communication, natures of the Election Commission authorities that executed the implementation of Senator Election Management 2014 were correlated moderately and in the same direction. The political, economic and social, and environmental conditions were correlated highly and in the same direction.

Keywords: success, policy implementation, election management

บทนำ

คณะกรรมการการเลือกตั้งตามพระราชบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 จึงได้ถูกจัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2540 และเมื่อประกาศใช้บังคับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้งแล้ว ได้มีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งเป็นหน่วยงานธุรการและคณะกรรมการการเลือกตั้งขึ้น (รายงานผลการปฏิบัติงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2550, หน้า 1-2) ในปี พ.ศ. 2540 ได้มีการรณรงค์เพื่อให้มีการปฏิรูปทางการเมืองเกิดขึ้น

และเป็นสาเหตุนำไปสู่การจัดทำรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ในการนี้ได้คำนึงถึงการเลือกตั้งซึ่งเป็นเหตุหนึ่งที่จะให้การปฏิรูปทางการเมืองสัมฤทธิ์ผล หากการเลือกตั้งเป็นไปด้วยความบริสุทธิ์และยุติธรรม ดังนั้นจึงได้บัญญัติให้มีองค์กรหนึ่งขึ้นเรียกว่า “คณะกรรมการการเลือกตั้ง” เพื่อควบคุมและดำเนินการจัดหรือจัดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาท้องถิ่น และผู้บริหารท้องถิ่นรวมทั้งการออกประชามติ ให้เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม เป็นองค์กรที่มีความเป็นกลางและมี

อิสระอย่างแท้จริง (ศรชัย ท้าวมิตร, 2549, หน้า 121-122)

เมื่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. 2550 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. 2550 และพระราชบัญญัติประกอบด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2550 มีผลบังคับใช้ คณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) เป็นองค์กรที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัติรัฐธรรมนูญ เพื่อทำหน้าที่ ควบคุม กำกับ ดูแล การเลือกตั้งให้เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์และยุติธรรม ตามครรลองระบอบประชาธิปไตย และเป็นองค์กรที่มีการปฏิบัติงานที่รวดเร็ว มีประสิทธิภาพถูกต้อง โปร่งใส ตรวจสอบได้ ความเป็นกลางทางการเมือง มุ่งพัฒนาให้การเลือกตั้ง และการออกเสียงประชามติได้มาตรฐาน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีความพึงพอใจ และผลการปฏิบัติงานเป็นที่ยอมรับของสังคม การจัดการเลือกตั้งให้เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม เป็นการเลือกตั้งที่สามารถนำพาประเทศไปสู่ระบอบประชาธิปไตยที่แท้จริงได้ องค์กรอิสระหรือคณะกรรมการการเลือกตั้งเป็นองค์กรที่มีความโปร่งใส เที่ยงธรรม เค ริริก แพททริกซ์ (Jean J. Kirkpatrick) นักวิชาการสายอนุรักษ์นิยมอเมริกัน (American Conservation) อดีตเอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกา มีมุมมองเกี่ยวกับการเลือกตั้ง ซึ่งถือว่าเป็นกลไกในระบอบประชาธิปไตยการคัดสรรบุคคลจากการเลือกตั้งถือว่าเป็นธรรมเนียมหลักของรัฐเสรีประชาธิปไตย แบบตัวแทนเพราะการปกครอง

ในระบอบประชาธิปไตยผู้ที่ได้รับเลือกให้เข้ามาบริหารประเทศได้รับความยินยอม จากประชาชน การจัดการเลือกตั้งแต่ละครั้ง คณะกรรมการการเลือกตั้งต้องนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งไปปฏิบัติ ผลจากการเลือกตั้งมีความบริสุทธิ์ยุติธรรมและผ่านการคัดเลือกจากประชาชน ทำให้ได้นักการเมืองที่ดีมีคุณภาพมาทำงาน การทำงานด้วยความตั้งใจ จะได้รับการยอมรับของนักลงทุนทั้งภายในและภายนอกประเทศ ส่งผลต่อการพัฒนาระบบการเมืองไทย ระบบสังคม และเศรษฐกิจของประเทศไทย เพื่อให้การจัดการเลือกตั้งในประเทศไทยได้มีความบริสุทธิ์ยุติธรรมและสามารถส่งผลให้เกิดการพัฒนาการเมืองของประเทศไทยได้มีความบริสุทธิ์ยุติธรรมและสามารถส่งผลให้เกิดการพัฒนาการเมืองของประเทศไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะทำให้กระบวนการความเป็นประชาธิปไตยของประเทศไทยสามารถดำเนินการไปได้ อนึ่งในประเทศที่มีการพัฒนากระบวนการทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตย อาทิ สหพันธรัฐเยอรมันนี ประเทศกลุ่มสแกนดิเนเวีย ประเทศฟิลิปปินส์ ต่างก็มีการใช้คณะกรรมการการเลือกตั้ง เพื่อดำเนินการจัดการเลือกตั้งทั้งสิ้น ดังนั้นในรัฐธรรมนูญแห่งประเทศไทยตั้งแต่ฉบับ พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา จึงได้มีการกำหนดให้มีการกำหนดนโยบายการจัดการเลือกตั้ง ซึ่งนับตั้งแต่ พ.ศ. 2542 เป็นต้นมา การจัดการเลือกตั้งให้มีการพัฒนาขึ้นมาในด้านของกระบวนการแต่ยังคงเป็นที่มิข้องวลถึงประสิทธิภาพของการจัดการเลือกตั้งว่ามีอยู่ในระดับใด ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงนำนโยบายไปปฏิบัติ

ในลักษณะแนวดิ่ง และล่างสู่บนรวมถึงทฤษฎีแบบผสม (Aron Wildfsky อ้างถึงใน เรื่องวิทย์ เกษสุวรรณ, 2551, หน้า 57) และตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติของ Van Meter และ Van Horn นำไป ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยแห่งความสำเร็จที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2. เพื่อศึกษาระดับความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยแห่งความสำเร็จ กับความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

บททวนวรรณกรรม

แนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จ

นิตย์ สัมมาพันธ์ (2542, หน้า 10-21) ได้ให้แนวคิดในการวัดความสำเร็จขององค์กรไว้ดังนี้ (1) พิจารณาจากผลิตภาพ (Productivity) และ (2) พิจารณาจากกำไร (Profit)

เฟรเซอร์ส (Frese, 2000, p. 152) ได้กล่าวถึงความสำเร็จของผู้ประกอบการวัดได้ดังนี้ ตัวบุคคล ระดับความสำเร็จทางเศรษฐกิจ วัดจากผู้เกี่ยวข้องในธุรกิจ วัดจากการสังเกตของผู้สัมภาษณ์

Baldrige National Quality Program (2002, pp. 30-32) ได้ให้ความหมายความสำเร็จในการปฏิบัติงานว่า หมายถึง ระดับของผล (outcome) ที่องค์กรได้สูงขึ้นจากการปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบขององค์กร ซึ่งรวมทั้งการที่ได้ผลที่มีคุณภาพ ผลผลิต การสร้างสรรค์ และความรวดเร็วมากขึ้น

Julnes (2003, pp. 693-708) ได้ให้ความหมายของการปฏิบัติงาน (performance) ว่าหมายถึง งานสาธารณะ (public service) ที่องค์การภาครัฐจัดทำเกี่ยวกับกิจการทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม ดังนั้นความสำเร็จในการปฏิบัติงาน (performance achievement) จึงหมายถึง ระดับของความมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผลและก่อประโยชน์ให้แก่ประชาชน ทั้งนี้ ความสำเร็จในการปฏิบัติงาน สามารถวัดได้หลายมุมมอง ประกอบด้วย การวัด (1) ประสิทธิภาพ คือ วัดเปรียบเทียบระหว่างปัจจัยนำเข้า (input) กับ ปัจจัยนำออก (output) (2) ประสิทธิผล คือ วัดผลที่ได้จากการปฏิบัติงาน เมื่อเทียบกับเป้าหมายที่กำหนด (3) ความเท่าเทียม คือ มีการกระจายบริการสาธารณะได้อย่างเป็นธรรม (4) ความรับผิดชอบต่อประชาชน คือ การกำหนดนโยบาย และการจัดทำกิจกรรมสาธารณะที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน และ (5) ความชอบธรรม คือ การยอมรับและให้การสนับสนุนของประชาชนที่มีต่อการใช้อำนาจขององค์การภาครัฐ

Kaplan and Norton (1992, pp. 10-14) ให้ความหมายของความสำเร็จในการปฏิบัติงาน หมายถึง ผลรวมของการให้บริการทั้งในอดีตและปัจจุบันรวมทั้งการคาดการณ์งานที่จะต้องทำในอนาคต โดยความสำเร็จในการปฏิบัติงาน หมายถึง ผลรวมของการเพิ่มมูลค่าให้กับองค์กรใน 4 มุมมอง ได้แก่ ความมีประสิทธิภาพและสร้างความประหยัดในกระบวนการภายใน การเพิ่มมูลค่าทางการเงิน การเพิ่มคุณค่าสินค้าและบริการให้แก่ลูกค้า และการสร้างความสามารถในการแข่งขันให้สูงขึ้น

ดังนั้น ความสำเร็จในการปฏิบัติงาน จึงหมายถึง ผลโดยรวมของการจัดทำบริการสาธารณะขององค์กรภาครัฐตามอำนาจหน้าที่ที่มีอยู่อย่างเป็นระบบใน 4 มุมมอง คือ ความมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ ที่องค์กรภาครัฐรับผิดชอบความมีประสิทธิภาพในการดำเนินงานหลักของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องไปปฏิบัติให้ได้ผลตามเป้าหมายที่กำหนด การให้บริการสาธารณะที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนและการพัฒนาความรู้และองค์กรให้มีความสามารถในการแข่งขัน

การวัดความสำเร็จในการปฏิบัติงาน

ทศพร ศิริสัมพันธ์ (2549, หน้า 131-134) ให้ความหมายการวัดความสำเร็จของการปฏิบัติงานขององค์กรภาครัฐว่าเป็นการวัดผลสัมฤทธิ์ของการให้บริการสาธารณะขององค์กรภาครัฐที่จะต้องวัดจาก 4 มุมมอง คือ ความมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ ที่องค์กรภาครัฐรับผิดชอบ ความมีประสิทธิภาพในการดำเนินงานหลักของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องไปปฏิบัติให้ได้ผลตามเป้าหมายที่กำหนดการ

ให้บริการสาธารณะที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน และการพัฒนาองค์การและบุคลากรให้มีความสามารถในการแข่งขัน

Holzer and Kloby (2008, p. 257) ให้ความหมายของการวัดความสำเร็จในการปฏิบัติงานว่าเป็นเครื่องมือการบริหารที่ใช้ประเมินการให้บริการสาธารณะขององค์กรภาครัฐว่า เสียค่าใช้จ่ายเท่าใดและทำได้ดีเพียงใด และเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการตัดสินใจทางการบริหารและใช้วัดความสำเร็จในการปฏิบัติงานให้ครอบคลุม ทั้งนี้ ระบบการวัดความสำเร็จในการปฏิบัติงานจะมีตัวชี้วัดที่บ่งบอกถึงผลการปฏิบัติว่ามีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล มีคุณภาพ และเกิดผลสัมฤทธิ์เพียงใด

Yang and Hsieh (2007, p. 862) ให้ความหมายของการวัดความสำเร็จในการปฏิบัติงานว่าไม่ได้เป็นเพียงการพัฒนาการจัดทำตัวชี้วัด แต่เป็นการสร้างระบบของการวัดผลสัมฤทธิ์ ด้วยการใช้ตัวชี้วัดและใช้ข้อมูลข่าวสารของความสำเร็จในการปฏิบัติงาน เพื่อนำผลที่ได้มาใช้ในการปรับปรุงการบริหารและสร้างธรรมาภิบาลให้กับองค์กร

การวัดความสำเร็จในการปฏิบัติงาน จึงหมายถึง การวัดความสามารถขององค์กรให้ครอบคลุมใน 4 ด้าน คือ ความมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ที่องค์กรภาครัฐรับผิดชอบ ความมีประสิทธิภาพในการดำเนินงานหลักของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องไปปฏิบัติให้ได้ผลตามเป้าหมายที่กำหนด การให้บริการสาธารณะที่สอดคล้องกับความต้องการของ

ประชาชน และการพัฒนาความรู้และองค์การให้มีความสามารถ

แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การนำนโยบายไปปฏิบัติ เป็นกระบวนการที่มีความสำคัญกระบวนการหนึ่งในกระบวนการของนโยบายสาธารณะทั้ง 3 คือ การกำหนดนโยบาย การนำนโยบายไปปฏิบัติ และการประเมินผลนโยบาย ซึ่ง แวน มิเตอร์ และ คาร์ล แวน ฮอร์น (Van Meter and Van Horn, 1975, p. 447) ได้ให้คำนิยามว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติหมายความว่า การดำเนินการโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน โดยมุ่งที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์จากการตัดสินใจดำเนินนโยบายที่ได้กำหนดไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว เช่นเดียวกับ พอล ซาบาเตียร์ และแดเนียล แมสมาเนียน (Pual A.Sabatier and Daniel A.Mazmanian, 1980, pp. 538-560) ให้คำนิยามว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ การนำนโยบายพื้นฐานทั่วไป ได้แก่กฎหมาย คำสั่งของรัฐบาล มติคณะรัฐมนตรี หรือคำพิพากษาของศาลไปดำเนินการให้บรรลุผล

เพรสแมน และวูดฟล็ก (สมบัติ อารังธัญวงศ์, 2544, หน้า 399-400) ได้กล่าวถึงนิยามของการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างเข้าใจง่ายว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ การดำเนินงานให้ลุล่วง ให้ประสบความสำเร็จ ให้ครบถ้วน ให้เกิดผลผลิต และให้สมบูรณ์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ คือสิ่งที่รัฐบาลกำลังปฏิบัติอยู่ และเป็นธรรมชาติของนโยบาย อย่างไรก็ตาม เพรสแมน และวูดฟล็กได้ให้ความหมายเพิ่มเติม โดยพิจารณาจากทัศนะของตนว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ เป็น

กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกำหนดเป้าประสงค์และการปฏิบัติเพื่อการบรรลุเป้าประสงค์ การศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติยังเกี่ยวข้องกับปัญหาของการประเมินความสำเร็จของผู้ปฏิบัติ และการตีความข้อปฏิบัติที่มีลักษณะทั่วไปลงสู่การตัดสินใจเฉพาะด้าน ที่ต้องมีผู้เข้าร่วมมากมาย และมีมุมมองที่หลากหลายการบรรลุเป้าประสงค์ผ่านการตัดสินใจเฉพาะด้าน ณ ระดับใด ย่อมเป็นการวัดระดับของความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ปัญหาการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติได้เกิดขึ้นทั้งในระดับมหภาค (macro) และในระดับจุลภาค (micro) ในระดับมหภาค จะเห็นได้ว่า มีนโยบายเป็นจำนวนมากที่รัฐบาลส่วนกลาง ทั้งในประเทศที่พัฒนาแล้ว หรือแม้แต่ประเทศที่กำลังพัฒนา ก็ไม่สามารถทำให้หน่วยงานระดับท้องถิ่นนำนโยบายไปปฏิบัติได้ ในทิศทางที่ต้องการ ในระดับจุลภาค แม้ว่ารัฐบาลส่วนกลางจะสามารถทำให้หน่วยปฏิบัติที่อยู่ในระดับล่างหรือในระดับท้องถิ่นยอมรับ และจัดทำโครงการสนองนโยบายที่รัฐบาลส่วนกลางวางไว้ ปัญหาก็ยังเกิดขึ้น เพราะไม่มีอะไรที่จะประกันได้ว่า หน่วยงานในระดับท้องถิ่นมีสมรรถนะ (capacity) เพียงพอ ที่จะปฏิบัติตามได้หรือไม่ บุคคล องค์กร หรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่อาจจะเกี่ยวข้องหรือต้องประสานในการปฏิบัติงาน ให้ความสนับสนุนร่วมมือกันน้อยเพียงใด โครงการนั้นเป็นความต้องการอย่างแท้จริงของท้องถิ่นนั้นหรือไม่ การยึดเหนี่ยวนโยบายจากเบื้องบนมายังส่วนล่าง มักจะเป็นการสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นเสียตั้งแต่เบื้องแรก เพราะ

ความแตกต่างกันของสภาพท้องถิ่น ตลอดจนถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลกระทบต่อประสิทธิภาพของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ย่อมจะทำให้ผลการปฏิบัติและระดับความสำเร็จของโครงการมีความแตกต่างกันไป

แนวคิดเกี่ยวกับการเลือกตั้ง

ในแนวคิดเกี่ยวกับการเลือกตั้ง เป็นการอธิบายถึง วิธีการในการกำหนดขอบเขตและวิธีการในการเลือกตั้ง ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดวิธีในการคัดสรรคนเพื่อเข้ามาทำกิจกรรมทางการเมือง การเลือกตั้งเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการปกครองระบอบประชาธิปไตย เนื่องจากว่าการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ไม่สามารถที่จะนำประชาชนทุกคนเข้ามาทำหน้าที่ในการบริหารบ้านเมืองได้ทั้งหมดจึงต้องมีระบบในการคัดสรรบุคคลมาเป็นตัวแทนในการทำหน้าที่ทั้งฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าเป็นประชาธิปไตยแบบมีตัวแทน (representative democracy) เพราะเป็นกระบวนการคัดสรรตัวบุคคลที่จะไปทำหน้าที่แทนประชาชน

วิชรา ไชยสาร (2544, หน้า 10-25) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องแนวคิดในการเลือกตั้งโดยอธิบายถึงความหมายของการเลือกตั้งไว้ว่า การเลือกตั้งคือกิจกรรมทางการเมืองที่แสดงออกถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนผู้เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย ผ่านการไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งผู้แทนของตน เพื่อเข้าไปทำหน้าที่ทั้งในฝ่ายนิติบัญญัติหรือฝ่ายบริหาร ดังนั้นการเลือกตั้งจึงเป็นกลไกที่แสดงออกถึงเจตจำนงของประชาชน ที่เรียกร้องสนับสนุนให้มีการกระทำหรือละเว้นการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งในการเมือง เช่น การตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบาย

สาธารณะที่จะมีผลกระทบต่อประชาชน โดยที่ประชาชนจะเลือกพรรค เลือกผู้แทน กลุ่มการเมืองได้นั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าพรรค หรือกลุ่มการเมือง ผู้สมัครมีอุดมการณ์และนโยบายที่ตอบสนองกับความต้องการของตนหรือไม่

การเลือกตั้ง (election) เป็นเงื่อนไขที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งของการปกครอง ในระบอบประชาธิปไตยเพราะการเลือกตั้งเป็นการแสดงออกซึ่งเจตนารมณ์ของประชาชน ผู้เป็นเจ้าของประเทศ ในอันที่จะมอบความไว้วางใจในตัวแทนของปวงชนไปใช้อำนาจแทนตน การออกเสียงเลือกตั้งเป็นสิทธิขั้นมูลฐานของมนุษย์ โดยเฉพาะในสังคมประชาธิปไตยอันจะเห็นได้เด่นชัดจากบทบัญญัติข้อ 21 (1) แห่งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (universal declaration of human rights) สรุปใจความสำคัญได้ว่า “เจตจำนงของประชาชนย่อมเป็นมูลฐานแห่งอำนาจของรัฐบาลผู้ปกครองเจตจำนงดังกล่าวต้องแสดงออกโดยการเลือกตั้งอันสุจริต ซึ่งจัดขึ้นเป็นครั้งคราวตามกำหนดเวลาด้วยการลงคะแนนเสียงของชายหญิง โดยถือหลักคนละหนึ่งเสียงเท่ากันและกระทำเป็นการลับด้วยวิธีการอื่นใดที่จะรับประกันในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเป็นไปโดยเสรี” (กรมเล ทองธรรมนูญ, 2525, หน้า 201)

การเลือกตั้ง หมายถึง การที่ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยการออกเสียงลงคะแนนตามความเห็นของตนเองโดยอิสระว่าจะเลือกใครเป็นตัวแทนของตนเข้าไปใช้อำนาจอธิปไตยบริหารกิจการของประเทศ ผู้ที่จะได้รับเลือกตั้งนั้นจะเป็นผู้สมัครใจเสนอตัวเข้ามาให้ประชาชนเลือก และผู้ที่ได้รับเลือกด้วยคะแนน

เสียงส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้แทนของประเทศมีสิทธิตามที่ได้รับมอบหมายจากประชาชนให้เข้าร่วมเป็นคณะบุคคลดำเนินการบริหารและปกครอง (พินลจรรย์นามวัฒน์, 2534, หน้า 716)

โดยอาจกล่าวสรุปได้ว่า การเลือกตั้ง (election) มีนัยความหมายจำแนกออกได้เป็นสองส่วนคือ การเลือกตั้งในแง่ของกฎหมายและการเลือกตั้งแง่ของปรัชญา โดยในส่วนแรก การเลือกตั้งในแง่ของกฎหมายนั้นเป็นการพิจารณาจากกฎหมายการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะมีสภาพอยู่ 3 ประการคือ การเลือกตั้งที่เป็นสิทธิ (rights) เป็นการเลือกตั้งที่มีความสำคัญประการหนึ่งที่รัฐจะต้องให้ความคุ้มครอง การเลือกตั้งในฐานะที่เป็นอภิสิทธิ์ (privilege) เป็นการที่ผู้ลงคะแนนเสียงมีความเป็นอิสระที่จะเลือกกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ ที่ได้รับการยอมรับจากกฎหมาย ปราศจากการแทรกแซงหรือเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น เป็นต้น และการเลือกตั้งในฐานะที่เป็นหน้าที่ (duty) หมายถึง การที่บุคคลจำเป็นต้องกระทำการหรืองดเว้นการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การลงคะแนนเสียงเลือกตั้งที่มีสภาพเป็นหน้าที่จึงเป็นไปโดยที่กฎหมายได้ระบุหรือบังคับให้ผู้ลงคะแนนไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า กฎหมายได้ระบุหรือบังคับให้ผู้ออกเสียงลงคะแนนไปใช้สิทธิเลือกตั้งโดยถือเป็นหน้าที่อย่างหนึ่งที่ต้องกระทำการลงคะแนนเสียงที่กำหนดไว้หน้าที่ทางการเมืองของประชาชนโดยผลทางบังคับของกฎหมายเช่นนี้ตัวอย่างได้แก่ ประเทศไทย ซึ่งรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันได้กำหนดให้การเลือกตั้งเป็นหน้าที่ของ

ปวงชนชาวไทย หากเพิกเฉยจะต้องถูกลงโทษด้วยการเสียสิทธิทางการเมืองบางประการ เป็นต้น

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นอาจสรุปค่านิยมของการเลือกตั้งได้ว่า หมายถึง กระบวนการและกิจกรรมทางการเมืองที่แสดงออกถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนผู้เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย ทั้งบทบาทในแง่การกำหนดตัวผู้บริหารประเทศ และการแสดงบทบาทตามเจตนารมณ์ ในการส่งเสริมสนับสนุนการบริหารประเทศของผู้มีอำนาจปกครองด้วยการไปออกเสียงเลือกตั้งผู้แทนของตนเพื่อทำหน้าที่ในรัฐสภาและในรัฐบาล หรือเป็นการที่ประชาชนได้แสดงออกซึ่งมีส่วนร่วมทางการเมือง (political participation) โดยการออกเสียง (voting) ลงคะแนนเลือกตัวแทนของเขาตามความเห็นโดยอิสระว่า จะเลือกผู้ใดเป็นตัวแทนของตนไปใช้อำนาจอธิปไตย ทั้งในทางนิติบัญญัติ และการบริหารกิจการของประเทศผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งนั้นจะเป็นผู้ที่สมัครใจเสนอตัวเข้ามาให้ประชาชนเลือก และผู้ที่ได้รับการเลือกด้วยคะแนนเสียงส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้แทนของประชาชนทั้งหมดมีสิทธิตามที่ได้รับมอบหมายจากประชาชน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยใช้รูปแบบของการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire)

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างครั้งนี้ คือ ประชากรที่อาศัยอยู่ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์มีทั้งหมด 8 อำเภอ มีจำนวนประชากรทั้งหมด 519,542 คน กำหนดขนาดตัวอย่างจะใช้แนวคิด

ของ Taro Yamane ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชากรที่อาศัยอยู่ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือแบบสอบถาม โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้ (1) ปัจจัยส่วนบุคคล (2) ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยแห่งความสำเร็จที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (3) ข้อมูลเกี่ยวกับความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย (1) หาค่าความถี่ (frequency) และร้อยละ (percentage) ของข้อมูลทั่วไปของปัจจัยส่วนบุคคล (2) หาค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ของคะแนน จากการตอบแบบสอบถามโดยแทนความหมายของคะแนนเฉลี่ยระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยแห่งความสำเร็จที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (3) ค่า t-test (Independent t-test) ใช้วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ที่มีระดับนัยสำคัญ .05 (4) ใช้สถิติ

วิเคราะห์ F-test (Independent sample F-test) แบบการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว One-way ANOVA (One-way Analysis of Variance) หรือ Brown Forsyth ใช้เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม (5) ใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ในการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ตัว ที่เป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัย

1. ประชาชนเห็นว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติ ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ประชาชนเห็นว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก 2 ด้าน ดังนี้ (1) ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร และ (2) ด้านงบประมาณและแรงจูงใจ ตามลำดับ นอกจากนี้พบว่า ประชาชนเห็นว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติ อยู่ในระดับปานกลาง 3 ด้าน ดังนี้ (1) ด้านสภาวะแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม (2) ด้านลักษณะของหน่วยงาน กกต. ที่นำนโยบายการจัดการเลือกตั้งวุฒิสมาชิกไปปฏิบัติ และ (3) ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ตามลำดับ

2. ประชาชนเห็นว่าคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประสบ

ความสำเร็จในการนํานโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก 6 ข้อ ดังนี้ (1) การเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาจะทำให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาไปสู่ความเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ (2) ผลการเลือกตั้งจะก่อให้เกิดบรรยากาศทางการเมืองที่ดีขึ้น (3) การเลือกตั้งครั้งนี้ บรรลุเป้าหมายในการปฏิรูปการเมืองตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ (4) ประชาชนยอมรับผลการเลือกตั้ง (5) ภาพลักษณ์ของ กกต. จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และ (6) การจัดการเลือกตั้งเป็นไปอย่างมีคุณภาพ ตามลำดับ นอกจากนี้พบว่า ประชาชนเห็นว่าคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ประสบความสำเร็จในการนํานโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง 2 ข้อ ดังนี้ (1) ความคุ้มค่าของการจัดการเลือกตั้ง และ (2) การบริหารจัดการการเลือกตั้งมีประสิทธิภาพตามลำดับ

3. ผลการทดสอบสมมติฐาน (1) ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนํานโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน (2) ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนํานโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน (3) ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนํานโยบายการจัดการ

เลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน (4) ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนํานโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (5) ประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนํานโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน (6) ปัจจัยแห่งความสำเร็จโดยรวม มีความสำเร็จของการนํานโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. ประชาชนเห็นว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนํานโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย อยู่ในระดับปานกลาง ต่างกับผลงานวิจัยของ กานต์ เสกขุนทด (2552) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนํานโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยสาระนโยบาย อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

2. ประชาชนเห็นว่าคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ประสบความสำเร็จในการนํานโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับมาก 6 ข้อ ดังนี้ (1) การเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาจะทำให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาไปสู่ความเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ (2) ผลการเลือกตั้งจะก่อให้เกิดบรรยากาศทางการเมืองที่ดีขึ้น (3) การเลือกตั้งครั้งนี้ บรรลุเป้าหมายในการปฏิรูปการเมืองตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ (4) ประชาชนยอมรับผลการเลือกตั้ง (5) ภาพลักษณ์ของ กกต. จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และ (6) การจัดการเลือกตั้งเป็นไปอย่างมีคุณภาพ ตามลำดับ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นพรุจ ศักดิ์ศิริ (2550) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของการนํานโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการศึกษาไปปฏิบัติในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า ความสำเร็จในการนํานโยบายนี้ไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

3. ปัจจัยแห่งความสำเร็จ โดยรวม ความสำเร็จของการนํานโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน สามารถอธิบายได้ว่า ถ้าคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีการนำปัจจัยแห่งความสำเร็จทั้ง 5 ด้านมาปฏิบัติมากขึ้น จะส่งผลให้การจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาประสบผลสำเร็จ

มากขึ้น สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เทพศักดิ์ บุญรัตนพันธุ์ (2536) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างประสิทธิผลของการนํานโยบายการให้บริการแก่ประชาชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาสำนักงานเขตของกรุงเทพมหานคร พบว่า ตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัวแปร ได้แก่ความชัดเจนในเป้าหมายของนโยบาย ความซับซ้อนของโครงสร้าง ความพร้อมของทรัพยากร และการมีส่วนร่วมของผู้รับบริการ รวมกันสามารถอธิบายความมีประสิทธิผลของการนํานโยบายการให้บริการแก่ประชาชนไปปฏิบัติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเหนือระดับ 0.01 และ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ รุ่งเรือง สุขาภิรมย์ (2543) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการนํานโยบายการศึกษาไปปฏิบัติ: กรณีศึกษานโยบายการขยายการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า ปัจจัยสำคัญ 6 ประการที่มีความสัมพันธ์กับการนำการขยายการศึกษาขั้นพื้นฐานไปปฏิบัติ ได้แก่ ปัจจัยด้านการพัฒนาครู ความชัดเจนของนโยบาย ผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำ ความชัดเจนของแนวปฏิบัติ ความพร้อมของทรัพยากร และความร่วมมือจากชุมชน และยัง สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ รัฐกร กลิ่นอุบล (2551) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนํานโยบายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาของค์การบริหารส่วนตำบลในภาคกลาง พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนํานโยบายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีไปสู่การปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลในภาคกลาง ประกอบด้วย 5 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานของนโยบาย ปัจจัยด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรต่าง ๆ

ปัจจัยด้านคุณสมบัติของหน่วยงานที่รับผิดชอบ
ปัจจัยด้านเศรษฐกิจสังคมและการเมือง และ
ปัจจัยด้านคุณสมบัติของบุคลากรที่รับผิดชอบ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

1. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง
ควรคัดเลือกบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถมา
ปฏิบัติหน้าที่ในการดำเนินการจัดการเลือกตั้ง

2. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง
ควรกำกับดูแลให้บุคลากรที่ไม่มีความรับผิดชอบ
ในการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

3. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง
ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนสามารถ
รับรู้ข้อมูลข่าวสารเหตุการณ์ก่อนมีการเลือกตั้ง
จนเสร็จสิ้นการเลือกตั้งในการเลือกตั้งแต่ละครั้ง

4. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง
ควรส่งเสริม สนับสนุน และควรเปิดโอกาสให้
ประชาชนมีส่วนร่วมในการเลือกตั้ง

5. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง
ควรให้มีการตั้งงบประมาณและจัดสรร
งบประมาณไว้อย่างเพียงพอ และผู้ที่ไม่ผ่านการ
อบรมไม่ควรให้จัดการเลือกตั้ง และควรประสาน
กับผู้บังคับบัญชาโดยตรงเพื่อขออนุญาตและ
ประสานความร่วมมือให้บุคลากรเข้ารับการ
อบรม และควรมีการจัดทำแผนซีดีและเอกสาร
ขั้นตอน วิธีการจัดการเลือกตั้งแจกให้
คณะกรรมการจัดการเลือกตั้ง เพื่อให้การทำงาน
เป็นไปในทิศทางเดียว

6. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง
ควรมีการประสานความร่วมมือกับกรมการ
ปกครอง เพื่อทำการสำรวจและปรับปรุงฐานข

อมูลทะเบียนราษฎรใหม่ให้ตรงกับความเป็นจริง
ใหม่มากที่สุด เนื่องจากข้อมูลดังกล่าวส่งผลกระทบ
ต่อสถิติการเลือกตั้งทุกครั้ง โดยแนวทาง
ปฏิบัติอาจมอบหมายให้ผู้ใหญ่บ้านและผู้ช่วยผู้
ใหญ่บ้านซึ่งเป็นบุคคลในพื้นที่เป็นผู้ดำเนินการ
สำรวจ

7. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง
ควรแต่งตั้งอนุกรรมการที่ผ่านการอบรมจาก
สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งโดยมีการ
จัดทำทะเบียนประวัติไว้ ทั้งตำรวจและฝ่ายปก
ครองหรือข้าราชการอื่นที่เห็นสมควร และควร
สืบประวัติว่ามีความเป็นกลางและเป็นบุคคลที่
เกี่ยวข้องกับผู้สมัครหรือไม่ ไม่ควรแต่งตั้งผู้ที่
ปฏิบัติหน้าที่ในอำเภอหรือท้องถิ่นที่มีการ
เลือกตั้ง ควรแต่งตั้งจากท้องถิ่นอื่น เพื่อลดป
ัญหาอิทธิพลของนักการเมืองในท้องถิ่น

8. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง
ควรอบรมบุคลากรใหม่มีความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย
เลือกตั้ง ควรระบุเวลาในการทำงานให้ชัดเจน
และเพิ่มค่าตอบแทนให้เหมาะสม มีการ
สนับสนุนงบประมาณในส่วนของการหาเสียง เบี้ย
เลี้ยง และสวัสดิการอื่น

9. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง
ควรจัดให้มีสถานที่เก็บรักษาบัตรเลือกตั้งและ
เอกสารเกี่ยวกับการเลือกตั้งของคณะกรรมการ
เลือกตั้งเอง การประสานงานเพื่อเก็บรักษามีการ
จัดทำเอกสารการรับฝากที่ชัดเจน รัดกุม มีการ
จัดสรรงบประมาณสำหรับสนับสนุนเจ้าของ
สถานที่เก็บรักษา

เอกสารอ้างอิง

- กรมพล ท่องธรรมชาติ, สมบูรณ์ สุขสำราญ และปรีชา หงส์ไกรเลิศ. (2531). *การเลือกตั้ง พรรคการเมือง และเสถียรภาพของรัฐบาล*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กานต์ เสกขุนทด. (2552). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการประกันคุณภาพ การศึกษาไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยราชภัฏ*. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ทศพร ศิริสัมพันธ์. (2549). *ความรู้เบื้องต้นกับการบริหารราชการแนวใหม่*. กรุงเทพฯ: วิชั่น พรินท์ แอนด์ มีเดีย.
- เทพศักดิ์ บุณยรัตนพันธุ์. (2536). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างประสิทธิผลของการนำนโยบายการ ให้บริการแก่ประชาชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาสำนักงานเขตของกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ปริญญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพัฒนา สถาบันพัฒนบริหารศาสตร์.
- นพรุจ ศักดิ์ศิริ. (2550). *การวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายเทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการศึกษาไปปฏิบัติในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน*. วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการและ ความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตย์ สัมมาพันธ์. (2542). *ยุทธศาสตร์การบริหารในโลกธุรกิจสู่ความสำเร็จ*. กรุงเทพฯ: เอ็กสเปอร์ เน็ท.
- พิมลจรรย์ นามวัฒน์. (2534). *การเลือกตั้ง ในเอกสารการสอนชุดวิชาสถาบันและกระบวนการทางการเมือง*, หน้า 46. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- รัฐกร กลิ่นอุบล. (2551). *ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในภาคกลาง*. ปริญญาานิพนธ์รัฐ ประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (สาขานโยบายสาธารณะ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รุ่งเรือง สุขากิริมย์. (2543). *การวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติ: กรณีศึกษานโยบายการขยายการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎี บัณฑิต สาขาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เรืองวิทย์ เกษสุวรรณ. (2551). *การนำนโยบายไปปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: บพิธการพิมพ์.
- วิชรา ไชยสาร. (2544). *สิทธิรับรู้ข้อมูลข่าวสารของราชการ*. กรุงเทพฯ: นิติธรรม.
- ศรชัย ทำวมิตร. (2549). *ระบบรัฐสภาไทย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สมบัติ อารังธัญวงศ์. (2544). *นโยบายสาธารณะ: แนวคิด การวิเคราะห์และกระบวนการ*. กรุงเทพมหานคร: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- Baldrige National Quality Program. 2004. *Criteria for Performance Excellence 2004*.

- Frese, M. (2000). *Success and Failure of Mechlien Owners in Africa*. California: Greenwood Publishing.
- Holzer, C. and Kloby, V. (2008). *Understanding Attitudes and Predicting Social Behavior*. New Jersey: Prentice Hall.
- Julnes, Patricia. (2003). December-November. "Promoting the Utilization of Performance Measures in Public Organizations : An Empirical Study of Factors Affecting Adoption and Implementation." *Public Administration Review*, 61(6): 693-708.
- Kaplan, R. S. and Norton, D. P. (1992). The Balanced Scorecard-Measure that drive performance. *Harvard Business Review*, 69(1): 10-14.
- Mazmanian, Daniel A. & Sabatier, Paul A. (1980). *Implementation and public policy: With a new postscript*. New York : University Press of America (Lanham, MD).
- Yang, T. and Hsieh, C. (2007). Six-Sigma project selection using national quality award criteria and Delphi fuzzy multiple criteria decision-making method. *Expert Systems with Applications*, 36(4). 862.

ภาวะผู้นำของหัวหน้าสายตรวจสถานีตำรวจท่องเที่ยว 3 กองกำกับการ 1
กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว

Leadership of Head of Tourist Police Station Travel 3, Police Division 1, Tourist
Police Division

ร.ต.ท.วรภักดิ์ วรรณสอน

นักศึกษาลัทธิรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาภาวะผู้นำ (2) วิเคราะห์การจัดการเชิงกลยุทธ์ในการเป็นผู้นำ และ (3) ศึกษาแนวทางในการพัฒนาภาวะผู้นำเชิงกลยุทธ์ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ หัวหน้าสายตรวจสถานีตำรวจท่องเที่ยว 3 กองกำกับการ 1 กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว จำนวน 4 นาย ด้วยแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง หรือการสัมภาษณ์แบบเป็นทางการ ผลการวิจัยพบว่า (1) หัวหน้าสายตรวจสถานีตำรวจท่องเที่ยว มีลักษณะความเป็นผู้นำดังนี้ เร่งสร้างความเชื่อมั่นด้านความปลอดภัย ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ทหารร่วมกันปล่อยแถวสร้างความเชื่อมั่น จัดหาเอกสารด้านข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวให้เพียงพอ สร้างความร่วมมือที่ดีระหว่างองค์กร มีท่าทีเป็นมิตร มีมนุษยสัมพันธ์อันดี และมีความสุภาพอ่อนโยน ประหยัดรายจ่ายที่ไม่จำเป็น (2) การจัดการเชิงกลยุทธ์ในการเป็นผู้นำของหัวหน้าสายตรวจสถานีตำรวจท่องเที่ยว มีดังนี้ มีสายตรวจตำรวจท่องเที่ยว ออกดูแลรักษาความปลอดภัย จัดเจ้าหน้าที่สลับแปล อาสาสมัครช่วยเหลือ นำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ ประสานการปฏิบัติงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในลักษณะการบูรณาการ จัดทำแผนยุทธศาสตร์ จัดระบบรักษาความปลอดภัย เสริมสร้างความเชื่อมั่นด้านความปลอดภัย อบรมชี้แจงแนวทางปฏิบัติงาน ปรับปรุงโครงสร้างองค์กร พัฒนาตนเองให้มีศักยภาพ (3) แนวทางการพัฒนาภาวะผู้นำหัวหน้าสายตรวจสถานีตำรวจท่องเที่ยว มีดังนี้ ปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีทำงาน สร้างบรรยากาศในการทำงานมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน สร้างความมั่นใจ กำหนดโครงสร้างการบริหาร พัฒนาตำรวจท่องเที่ยวให้มีความรู้ความสามารถ พัฒนาระบบการสืบสวนให้มีความทันสมัย มีการออกตรวจตรารักษาความปลอดภัย

คำสำคัญ: ภาวะผู้นำ, ตำรวจท่องเที่ยว, การสร้างความเชื่อมั่น

Abstract

This research. It aims to: (1) study leadership; (2) analyze strategic management in leadership, and (3) study strategies for developing strategic leadership. This research is qualitative research. Interviews with key contributors include: Head of the Tourist Police Station Travel 3, Police Division 1, Tourist Police Division, Tourist Police, 4 with a structured interview. Or formal interview The results of the study revealed that (1) Leadership style: Speeding up confidence in security Collaborate with military officers to unleash a line of confidence. Provide sufficient tourist information. Create good cooperation between organizations. Have a friendly attitude Have good human relations And gentle gentleness Save unnecessary expenses (2) Strategic management of the leadership of the head of the police station is as follows. Take care of security Arrange translator Volunteer help Use information technology system.

Coordinate with relevant agencies in an integrated manner. Strategic Plan Arrange security system Enhance security confidence. Training Course Improve organizational structure Develop yourself to potential. (3) Leadership Development Guidelines for Police Station Tourist Inspectors are as follows: Act as a good role model. Create an atmosphere of work, trust each other. Make confident Define management structure Develop tourism police to be knowledgeable. Develop a modern investigation system. Security checks are issued.

Keywords: leadership, tourist police, confidence building

บทนำ

ปัจจุบันโลกได้ก้าวเข้าสู่ยุคเศรษฐกิจใหม่ที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม กล่าวได้คือ เป็นยุคของศตวรรษที่ 21 ที่ประเทศต่าง ๆ ต้องเผชิญกับความท้าทายจากกระแสโลกที่มีการแข่งขันกันอย่างรุนแรง รวมถึงการจัดการองค์การในยุคศตวรรษที่ 21 ได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากเมื่อเทียบกับศตวรรษที่ 20 ที่ผ่านมา โดยองค์กรจะต้องเผชิญกับกระแสโลกาภิวัตน์ (Globalization) ที่โลกนั้นอยู่ในสภาพไร้พรมแดนด้วยระบบเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารที่รวดเร็ว ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว ในยุคศตวรรษที่ 21 นั้นก็ได้แพร่กระจายไปสู่ทั่วทุกประเทศทั่วโลก (Global) ในทุกด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและสิ่งแวดล้อม จึงเป็นที่มาของการเกิดสังคมแบบใหม่ที่เรียกว่า “สังคมแห่งการเรียนรู้” (Knowledge Society) ที่ได้กลายเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่ง เพราะทำให้เกิดการพัฒนาความรู้ขึ้นใหม่และยังเป็นการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับองค์กร (พรธิดา วิเชียรปัญญา, 2547, หน้า 11-12)

ในการเปลี่ยนแปลงและการแข่งขันตามกระแสโลกยุคโลกาภิวัตน์ได้ทำให้ ในทุกองค์การต้องเร่งสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันกันมาก

ขึ้น โดยหากองค์กรใดมีทรัพยากรบุคคลที่มีความสามารถสูง มีคุณธรรม มีจริยธรรม ย่อมสามารถสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน และสามารถนำพาองค์การไปสู่ความสำเร็จได้ตามเป้าหมายที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ทั้งนี้ความสำเร็จขององค์การใด ๆ ย่อมขึ้นอยู่กับการวางแผนที่ดีด้วยเช่นเดียวกัน (ปรีชา หงษ์ไกรเลิศ, 2550) ดังเช่นการบริหารงานเพื่อให้ประสบความสำเร็จในอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรที่มีความสลับซับซ้อนและมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ผู้บริหารจะต้องบริหารงานให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง การบริหารงานที่ขาดการวางแผนและติดตามผลย่อมมีผลกระทบต่อประสิทธิผลและประสิทธิภาพของการดำเนินธุรกิจ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์, 2539, หน้า 10)

จากกระแสการเปลี่ยนแปลงในยุคเทคโนโลยีสารสนเทศที่ก้าวรุดหน้าอย่างรวดเร็ว นั้น มีผลให้องค์กรต้องมีการปรับเปลี่ยนหรือเปลี่ยนแปลงตัวเองให้สามารถอยู่รอด การเปลี่ยนแปลงองค์กรต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายด้วยเช่นกัน ตัวแปรหรือปัจจัยที่จะมีอิทธิพลต่อผล การปฏิบัติงานของพนักงาน แรงจูงใจและความพึงพอใจในการทำงานของ

พนักงาน หรือของกลุ่มทำงาน รวมถึงการพัฒนาสมรรถนะและศักยภาพของพนักงาน (Employee Potential) อีกปัจจัยหนึ่ง ที่สำคัญซึ่งได้รับการยอมรับว่ามีอิทธิพลมากต่อการบริหารจัดการองค์กร คือ ภาวะผู้นำ (Leadership) หรือความเป็นผู้นำ ทั้งภาวะผู้นำของผู้บริหาร หรือผู้บังคับบัญชาในทุก ๆ ระดับ และภาวะผู้นำของพนักงานทุกคนในองค์กรด้วย (รัตติกรณ์ จงวิศาล, 2545, หน้า 99) โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับผู้นำองค์กร (Leader Organization) จำเป็นต้องมีคุณสมบัติต่าง ๆ ที่พร้อมจะนำพาองค์กรให้เจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคง ไม่ว่าองค์กรนั้นจะเป็นภาครัฐหรือภาคเอกชน หรือแม้แต่กึ่งรัฐกึ่งเอกชนก็ตาม ต่างก็จำเป็นต้องมีผู้นำองค์กรที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับองค์กรนั้น ๆ ซึ่งคุณสมบัติข้อใดจะต้องเน้นหรือจำเป็นมากน้อยขึ้นอยู่กับลักษณะ หรือสถานะของแต่ละองค์กร เช่น องค์กรของรัฐ อาจต้องเน้นคุณสมบัติผู้นำบางข้อเป็นพิเศษ

ผู้นำองค์กรโดยทั่วไปนิยมแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ผู้นำหรือผู้บริหารระดับสูง ผู้นำหรือผู้บริหารระดับกลาง และผู้นำหรือผู้บริหารระดับต้น (เสนาะ ตีแยว, 2544, หน้า 183) ซึ่งในที่นี้จะขอเรียกว่า ผู้นำ และจากการพิจารณาตามบทบาทและหน้าที่แล้ว พบว่า ผู้นำระดับสูงจะเป็นตัวแทนขององค์กร ในการกำหนดและมอบหมายนโยบายให้กับผู้นำระดับกลาง ผู้นำระดับกลาง ก็จะเป็นผู้รับนโยบายไปแปลงเป็นการปฏิบัติงานและสั่งการ ตลอดจนควบคุมดูแลให้การปฏิบัติงานนั้น ๆ เป็นไปตามแนวนโยบายขององค์กร ส่วนผู้นำระดับต้นทำหน้าที่เป็นหัวหน้า และเป็นตัวแทนของฝ่ายบริหาร ในการลงมือ

ปฏิบัติงานร่วมกับพนักงานตลอดจนทำหน้าที่ประสานงาน แก้ไขปัญหาให้กับพนักงาน ผู้ปฏิบัติงาน และรายงานผลการปฏิบัติงานต่อผู้นำระดับกลางและระดับสูงตามลำดับ จากความสำคัญและความรับผิดชอบต่อองค์กร พบว่า ผู้นำระดับสูงนั้นมีความสำคัญมากที่สุด เพราะเป็นผู้กำหนดนโยบายและทิศทางในการปฏิบัติขององค์กร ส่วนผู้นำระดับกลางนั้นจะเป็นผู้ควบคุมการดำเนินงานมาสู่การปฏิบัติให้เป็นรูปธรรมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาภาวะผู้นำของหัวหน้าสายตรวจสถานีตำรวจท้องที่เยว 3 กองกำกับการ 1 กองบังคับการตำรวจท้องที่เยว ผลจากการศึกษาจะนำไปประยุกต์ใช้เป็นกรอบแนวทางการบริหารงานของหัวหน้าสายตรวจได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาภาวะผู้นำของหัวหน้าสายตรวจต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาภาวะผู้นำของหัวหน้าสายตรวจสถานีตำรวจท้องที่เยว 3 กองกำกับการ 1 กองบังคับการตำรวจท้องที่เยว
2. เพื่อวิเคราะห์การจัดการเชิงกลยุทธ์ในการเป็นผู้นำของหัวหน้าสายตรวจสถานีตำรวจท้องที่เยว 3 กองกำกับการ 1 กองบังคับการตำรวจท้องที่เยว
3. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาภาวะผู้นำเชิงกลยุทธ์ของหัวหน้าสายตรวจสถานีตำรวจท้องที่เยว 3 กองกำกับการ 1 กองบังคับการตำรวจท้องที่เยว

ทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดผู้นำ ทฤษฎีผู้นำและภาวะผู้นำ

ในสถานการณ์ปัจจุบันองค์กรทุกองค์กรต่างก็ต้องมีการปรับเปลี่ยนและพัฒนาองค์กรให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกข้อมูลข่าวสารภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจ และภาวะที่มีทรัพยากรจำกัด ทุกองค์กรต้องปรับยุทธศาสตร์การดำเนินงานโดยนำกระบวนการบริหารยุคใหม่รวมถึงเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาช่วยในการบริหารงานขององค์กร นอกจากกระบวนการบริหารและเทคโนโลยีแล้ว องค์ประกอบที่สำคัญที่จะนำองค์กรไปสู่ความสำเร็จก็คือผู้บริหารหรือผู้นำ ในการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพต้องอาศัยผู้นำที่มีคุณภาพ ที่มีภาวะความเป็นผู้นำ

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของผู้นำอยู่หลายความหมาย ซึ่งผู้วิจัยได้ประมวลความหมายต่าง ๆ ไว้ ดังนี้ พยอ ม วงศ์สารศรี (2545, หน้า 244) กล่าวว่า ผู้นำคือ บุคคลที่ทำหน้าที่บังคับบัญชา สั่งการ รวบรวมความต้องการ และประสานความคิดของสมาชิกด้วยกัน จึงมีส่วนช่วยให้องค์การกำหนดจุดมุ่งหมายในการทำงาน และดำเนินการจนบรรลุจุดมุ่งหมายนั้น โอเลียลี (O'Leary, 2000, p. 1 อ้างถึงใน ชัยเสฏฐ์ พรหมศรี, 2549, หน้า 9) ได้ให้ความหมาย ผู้นำ คือ บุคคลที่มีบารมีและสามารถตัดสินใจได้เป็นอย่างดีรวมทั้งสามารถกระตุ้นบุคคลอื่นให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ได้

กล่าวโดยสรุป ผู้นำ คือ ผู้ที่มีศิลปะหรือความสามารถที่จะจูงใจหรือใช้อิทธิพลต่อบุคคลอื่น เพื่อให้มีความเต็มใจ กระตือรือร้น ในการปฏิบัติงานให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้ ผู้นำเป็นเรื่องที่มี

ความสำคัญยิ่งต่อชีวิตบุคคล ต่อการบริหารองค์กร และการแข่งขันทางธุรกิจ

ทั้งนี้ ภาวะผู้นำ หรือ Leadership เป็นหน้าที่หลักของผู้จัดการในการจัดการองค์กรหน้าที่หนึ่ง ซึ่งเมื่อองค์กรมีผู้จัดการที่เป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้ ญัฐยา สันตระกูลผล (2549, หน้า 64) ให้ความหมายของภาวะผู้นำ หมายถึง การจูงใจให้ผู้อื่นให้คิดในเชิงสร้างสรรค์เพื่อร่วมกันสร้างผลสำเร็จที่ยั่งยืนให้แก่องค์กรและต่อปัจเจกบุคคล เช่นเดียวกับ Bass (1990, p. 48 อ้างถึงใน กอบศักดิ์ มูลมัย, 2554, หน้า 36) ภาวะผู้นำ ถือเป็นสิ่งสำคัญของนักบริหาร เพราะการเป็นผู้นำเป็นกุญแจหลักที่จะเข้าใจและปรับปรุงพัฒนาองค์กร การจะนำภาวะผู้นำแบบใดมาใช้กับองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้นำจะต้องคำนึงถึงสิ่งสำคัญ ๆ 2 ประการ ได้แก่ ลักษณะพฤติกรรมของผู้ใต้บังคับบัญชา หรือคนงาน สถานการณ์แวดล้อม

โดยสรุปกล่าวได้ว่า ภาวะผู้นำ (Leadership) จึงเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่มีหลักการ ทฤษฎี เนื้อหา กฎเกณฑ์ และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประสิทธิภาพ ตามบทบาทหน้าที่ของผู้นำแต่ละคนที่จะพึงมี ซึ่งสิ่งเหล่านี้ย่อมแล้วแต่สภาพแวดล้อมของแต่ละองค์กร ส่วนลักษณะประจำตัวของผู้นำแต่ละคนจะเป็นผู้ช่วยเหลือและสนับสนุนการทำงานเป็นทีม เป็นศูนย์รวมพลังของสมาชิก การแสดงออกของผู้นำ หรือพฤติกรรมการเป็นผู้นำ (Leadership Behavior) ย่อมจะมีผลต่อสมาชิกของทีม ผู้นำจะต้องมีพฤติกรรมไปในทิศทางที่ทำให้ทีมมีประสิทธิภาพมากที่สุดโดยที่สมาชิกมีความพึง

พอใจและทุ่มเทแรงกายแรงใจในการปฏิบัติงาน พฤติกรรมการเป็นผู้นำจะมีผลทั้งในด้านบวกและด้านลบต่อองค์กร ซึ่งหากพฤติกรรมการเป็นผู้นำที่ส่งผลในด้านลบต่อองค์กร องค์กรก็จะประสบปัญหาในด้านต่าง ๆ และในตรงกันข้ามพฤติกรรมการเป็นผู้นำที่ส่งผลด้านบวกต่อองค์กร องค์กรก็จะเจริญรุ่งเรืองดังนั้น ผู้นำและทีมงาน จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการบรรลุเป้าหมาย องค์กรใด มีผู้นำและทีมงานที่มีประสิทธิภาพองค์กรนั้นก็จะบรรลุผลสำเร็จ ไม่ว่าองค์กรใด ๆ ก็ตามย่อมมีเป้าหมายขององค์กรทั้งนั้นสิ่งสำคัญที่สุด คือการบรรลุเป้าหมายขององค์กรอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลด้วย

แนวคิดและทฤษฎีการบริหารทรัพยากรมนุษย์

ทรัพยากรมนุษย์ (Human Resources) หมายถึง ผลรวมของความรู้ ความชำนาญ ความถนัดของประชากรทั้งหมดในประเทศ ดังนั้น ทรัพยากรมนุษย์ คือ ผลรวมทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ ซึ่งด้านปริมาณ คือ จำนวนและการกระจายของประชากรและกำลังงาน ส่วนด้านคุณภาพ คือ ความรู้ ความชำนาญ ความถนัด คุณค่า แรงจูงใจ เป็นต้น (ชลิดา ศรมณี, 2558, หน้า 2) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Development) คือ กระบวนการเพิ่มความรู้ ความชำนาญ และความสามารถโดยรวมของประชากรในสังคม ซึ่งสามารถพิจารณาในด้านต่าง ๆ คือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง และด้านสังคมและวัฒนธรรม (ชลิดา ศรมณี, 2558, หน้า 3) การบริหารทรัพยากรมนุษย์ (The Human Resource Management (HRM)) เป็นกิจกรรมการออกแบบ เพื่อจัดหา

และร่วมมือกับทรัพยากรมนุษย์ขององค์กร ซึ่ง จะเกี่ยวข้องกับการจัดหาบุคคลเข้าทำงาน (Staffing) การฝึกอบรมและการพัฒนาบุคคล (Training and development) การจ่ายค่าตอบแทน (Compensating) สุขภาพและความปลอดภัย (Health and safety) ความสัมพันธ์อันดีระหว่างพนักงาน และการวิจัยทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งกระบวนการบริหารทรัพยากรมนุษย์ (The Human Resource Management Process) เป็นขั้นตอนของการจูงใจ (Attracting) การพัฒนา (Developing) และการธำรงรักษา (Maintaining) พนักงานให้มีไหวพริบปฏิภาณและมีพลังในการทำงาน หรือเป็นหน้าที่ในการบริหารงานหน้าที่หนึ่ง (พยอม วงศ์สารศรี, 2540, หน้า 64-69) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการจัดหา (Acquiring) การฝึกอบรม (Training) การประเมินผล (Appraising) และการจ่ายค่าตอบแทน (Compensating)

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในองค์กร แบ่งเป็น 2 ประเภท (เมธาวุธ พิธพรวิฑูร, 2557, หน้า 7-8) คือ (1) เบื้องต้นเพื่อการทำงานในหน้าที่ ต้องมีการปฐมนิเทศ (Orientation) การสอนงาน (Job Instruction) การสอนในงาน (On-the-job Training) การแนะนำงาน (Coaching) และการฝึกอบรม (Training) (2) การพัฒนาบุคคล ประกอบด้วย การหมุนเวียนงาน (Job Rotation) การขยายความรับผิดชอบ (Job Enrichment) การขยายขอบข่ายงาน (Job Enlargement) การมอบหมายพิเศษ (Special Assignment) การศึกษาต่อ (Education) การดูงานต่างหน่วยงาน การ

รักษาการในตำแหน่ง และการใช้ระบบพี่เลี้ยง (Mentoring)

ระบบการบริหารงานบุคคลของตนเอง ประกอบด้วย (1) การสรรหาและคัดเลือกบุคคล (Recruitment Selection) เป็นกระบวนการแรกที่จะให้องค์การให้บุคคลที่เหมาะสมกับงานเข้ามาทำงาน ซึ่งองค์การใช้ในการแสวงหาและดึงดูดบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ และเหมาะสมกับองค์การให้เข้ามาทำงาน (2) การรักษาและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรบุคคลในองค์การ เมื่อองค์การได้บุคคลเข้ามาทำงานแล้ว องค์การต้องรักษาให้บุคคลทุ่มเทความพยายามในการทำงานให้องค์การ เพื่อให้เกิดผลงานมากที่สุด การรักษามูลค่าบุคคลไว้ในองค์การ และการใช้ประโยชน์จากบุคคลที่องค์การมีอยู่นี้จะเป็นเรื่องของ การวางแผนระบบการจูงใจ การจ่ายค่าตอบแทน การจัดบรรยากาศในการทำงานให้เอื้ออำนวยต่อการ ทำงาน ตลอดจนรวมถึงระบบการประเมินผลการปฏิบัติงานอันเป็นการวัดและประเมินว่าบุคคลทำงานได้ดีเพียงไรและควรที่จะได้รับผลตอบแทนเท่าไร (3) การฝึกอบรมและพัฒนาบุคคลในองค์การ (Training and Development) การฝึกอบรมและพัฒนาเป็นแนวทางที่องค์การสามารถพัฒนาพนักงานที่มีอยู่ เพื่อให้พนักงานมีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น และเจริญเติบโต (mature) มากยิ่งขึ้น (วันชัย มีชาติ, 2557, หน้า 5-6)

แนวคิดและทฤษฎีการจัดการเชิงกลยุทธ์

ในโลกยุคใหม่แห่งศตวรรษที่ 21 องค์การธุรกิจหลายแห่งจำต้องเผชิญกับความไม่แน่นอนทางด้านสภาพแวดล้อมในการดำเนินกิจการในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านเศรษฐกิจ สังคม

การเมือง และกฎหมาย เทคโนโลยี และวัฒนธรรม ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก และมีแนวโน้มนับวันจะยิ่งทวีอัตราการเปลี่ยนแปลงรวดเร็วมากขึ้นทุกที การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมดังกล่าว เกิดจากปัจจัยตัวแปรอย่างน้อยที่สุด 3 อย่าง ได้แก่ กระแสโลกาภิวัตน์ (Globalization) ทำให้คนทั่วโลกสามารถติดต่อเข้าถึงกันได้หมด การเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยี (Technological Change) โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology) ได้เข้ามามีบทบาทเกี่ยวข้องกับทั้งทางด้านธุรกิจและชีวิตประจำวันของคนมากขึ้นทำให้เกิดพฤติกรรมของคนในสังคมเปลี่ยนไป และการผ่อนคลายกฎระเบียบด้านเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศ (Deregulation) ทำให้ประเทศต่างๆ เกิดเสรีทางการค้า ตลาดขยายตัวมีขอบเขตกว้างขึ้นกลายเป็นตลาดโลก นักลงทุนจากต่างแดนได้นำเงินไปลงทุนในประเทศต่างๆ มากขึ้นจนทำให้เกิดบริษัทข้ามชาติเกิดขึ้น

การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวส่งผลกระทบโดยตรงต่อการดำเนินธุรกิจเป็นอย่างมาก ที่บังคับให้ทุกผู้ประกอบการจะต้องปรับตัวเพื่อความอยู่รอด จึงก่อให้เกิดการแข่งขันที่เข้มข้นและรุนแรงมากยิ่งขึ้นทุกขณะ และทั้งรูปแบบการแข่งขันก็เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง เพราะการแข่งขันในปัจจุบันจะมุ่งเน้นกันที่ความเร็ว ความแม่นยำ และทันต่อเหตุการณ์ เพื่อสร้างความได้เปรียบเป็นสำคัญ คู่แข่งขันก็ไม่จำกัดเฉพาะคู่แข่งภายในประเทศเท่านั้น แต่คู่แข่งจากต่างชาติที่มีศักยภาพสูงทั้งด้านการเงินและ

เทคโนโลยีสมัยใหม่ ได้เข้ามาเป็นคู่แข่งที่ท้าทาย ในเกือบทุกอุตสาหกรรม ดังนั้นการบริหารหรือจัดการ (Management) จึงจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบใหม่หมด เพราะรูปแบบการบริหารแบบเดิมมุ่งให้ความสนใจเฉพาะการบริหารงานภายในองค์กร โดยมองข้ามไม่สนใจต่อสภาพแวดล้อมภายนอกที่เปลี่ยนไป จะไม่สามารถดำเนินธุรกิจอยู่ได้อีกต่อไป

ดังนั้น สมชัย ศรีสุทธิยากร (2557, หน้า 4) จึงกล่าวว่า กลยุทธ์ ไม่ใช่วิธีการธรรมดา มีการใช้ความคิดเป็นพิเศษ เพื่อกลั่นเอาแนวทางที่ดีที่สุด และสามารถแปรเปลี่ยนสถานการณ์ทุกประเภท ให้กลับกลายเป็นประโยชน์แก่หน่วยงาน ไม่ว่าขณะนั้นองค์กรจะอยู่ในสถานการณ์ใด ไม่ว่าจะเป็นช่วงได้เปรียบ หรือเสียเปรียบก็ตาม เพราะการมีกลยุทธ์ จะทำให้มีจุดมุ่งหมายในการไปสู่เป้าหมายที่ชัดเจน เป็นการเลือกวิธีการที่ดีที่สุดในสถานการณ์ที่เหมาะสม ทำให้เกิดความชัดเจนภารกิจ และบทบาทความเกี่ยวข้องของบุคคลฝ่ายต่าง ๆ และทำให้มีแนวทางที่ชัดเจนในการวัดและประเมินผลสำเร็จ เช่นเดียวกับ วิโรจน์ ก่อสกุล (2557, หน้า 2) กล่าวว่า กลยุทธ์ หมายถึง เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ต้องการจะบรรลุถึงหรือการกำหนด แนวทางหรือวิธีการในการปฏิบัติ ซึ่งจะ เป็นเครื่องมือ ที่จะช่วยให้สามารถบรรลุถึงซึ่งเป้าหมาย ที่กำหนดไว้ได้ (Porter) ดังนั้น กลยุทธ์ หมายถึง หนทาง วิธีการ มาตรการ ยุทธวิธี แนวทาง หลักเกณฑ์ หรือรูปแบบ ที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าความหมายของคำว่า กลยุทธ์ หรือยุทธศาสตร์ (Strategy) ไม่ว่า

จะนำมาใช้ทางด้านการทหาร การเศรษฐกิจ หรือธุรกิจ จะประกอบไปด้วยปัจจัยที่คล้ายคลึงกัน 2 ประการ ได้แก่ เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ (Objectives) ที่ต้องการจะบรรลุให้ถึงและการกำหนดแนวทางหรือวิธีการในทางปฏิบัติ ซึ่งจะ เป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้สามารถบรรลุถึงซึ่งเป้าหมายที่ถูกกำหนดไว้ได้เป็นอย่างดี

การบริหารเชิงกลยุทธ์ เป็นการวิเคราะห์ลูกค้า วิเคราะห์คู่แข่งและวิเคราะห์ตัวองค์กรในการบริหารให้สอดคล้องกับสถานการณ์เพื่อให้บรรลุ ตามเป้าหมาย นโยบายและตามลำดับความสำคัญ (Business Dictionary) และเป็นวิธีการปฏิบัติเพื่อให้บรรลุตามพันธกิจ ประชญา เป้าหมายขององค์การ การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและขีดความสามารถขององค์การ การกำหนดแผนระยะยาว การพัฒนาแผนปฏิบัติประจำปี การวิเคราะห์ทางเลือก นำกลยุทธ์ไปปฏิบัติและการประเมินกลยุทธ์องค์การ (Peared II and Robinson) ดังนั้น การบริหารกลยุทธ์ จึงเป็นการบริหารอย่างเป็นระบบ มีหลักเกณฑ์ มีวิสัยทัศน์ ใช้กลวิธีต่าง ๆ และมีการวิเคราะห์อย่างเป็นขั้นตอน เพื่อให้้องค์การบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ (วิโรจน์ ก่อสกุล, 2557, หน้า 3)

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative research)

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวิธีการวิจัยดังนี้ (1) การวิจัยเอกสาร (Documentary research) เป็นการรวบรวมข้อมูล จากเอกสารทางวิชาการ วารสาร สิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ รายงานการ

วิจัย วิทยานิพนธ์ คุชณินพนธ์ รายงานการประชุม คู่มือปฏิบัติงาน ระเบียบ ประกาศ คำสั่ง เอกสารทางราชการ ที่เกี่ยวข้องกับภาวะผู้นำ การจัดการเชิงกลยุทธ์ในการเป็นผู้นำ และแนวทางในการพัฒนาภาวะผู้นำเชิงกลยุทธ์ (2) การวิจัยสนาม (Field research) โดยผู้วิจัยลงพื้นที่เพื่อสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างด้วยการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง หรือการสัมภาษณ์แบบเป็นทางการ (Structured interview or formal interview)

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้แก่ หัวหน้าสายตรวจ สถานีตำรวจท้องที่ 3 กองกำกับการ 1 กองบังคับการตำรวจท้องที่ 3 จำนวน 4 นาย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยกรณีศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์ โดยสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง หรือการสัมภาษณ์แบบเป็นทางการ (Structured interview or formal interview) ลักษณะของการสัมภาษณ์เป็นการสัมภาษณ์ที่มีคำถามและข้อกำหนดแน่นอนตายตัว จะสัมภาษณ์ผู้ใดก็ได้ใช้คำถามเดียวกัน (สุรางค์ จันทวนิช, 2554, หน้า 75) และการสัมภาษณ์จะทำการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล ก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้ศึกษาได้กำหนดวันนัดหมายวันสัมภาษณ์ โดยได้แจ้งให้ผู้ให้สัมภาษณ์ทราบก่อนล่วงหน้า ในการสัมภาษณ์ผู้สัมภาษณ์จะใช้การจดบันทึกและบันทึกเสียง โดยก่อนสัมภาษณ์จะขออนุญาตผู้ถูกสัมภาษณ์ในการจดบันทึกการสนทนาก่อนทุกครั้ง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากภาคสนาม ผู้ศึกษาจะเก็บข้อมูลโดยวิธีการสัมภาษณ์ โดยที่ผู้ศึกษาเลือกวิธีการสัมภาษณ์ตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย ซึ่งใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบมี

โครงสร้าง (Structured interview) โดยที่ผู้ศึกษาต้องทำการสัมภาษณ์ไปตามคำถามที่กำหนดไว้ในแบบสัมภาษณ์ ซึ่งผู้ศึกษาจะสัมภาษณ์ตามข้อที่กำหนดไว้เท่านั้น และผู้ศึกษาจะใช้แบบสัมภาษณ์ซึ่งเป็นคำถามในการสัมภาษณ์และจดบันทึกข้อมูลและบันทึกเสียงตามคำบอกของผู้ถูกสัมภาษณ์

การวิเคราะห์ข้อมูลในการทำการศึกษาค้นนี้ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้ศึกษามีขั้นตอนในการวิเคราะห์ ดังนี้ (1) ผู้ศึกษาจะนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาแยกประเด็นตามแต่ละประเด็น (2) นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาแยกประเด็นคำถาม แล้วนำมาเปรียบเทียบความเหมือน หรือความแตกต่างของผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละคน ก่อนจะนำข้อมูลนั้นไปวิเคราะห์ (3) นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาแยกประเด็นคำถาม แล้วนำมาเปรียบเทียบกับข้อมูลเอกสารที่เกี่ยวข้องกัน อาทิเช่น แผนปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แผนกลยุทธ์การบริหารทรัพยากรบุคคลของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ก่อนจะนำข้อมูลนั้นไปวิเคราะห์ (4) นำข้อมูลที่ได้จากการเปรียบเทียบมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลร่วมกัน เพื่อสรุปผลการวิจัยสภาพปัญหาและข้อเสนอแนะของการพัฒนาภาวะผู้นำเชิงกลยุทธ์ของหัวหน้าสายตรวจสถานีตำรวจท้องที่ 3 กองกำกับการ 1 กองบังคับการตำรวจท้องที่ 3 โดยใช้การนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนา

ผลการวิจัย

หัวหน้าสายตรวจสถานีตำรวจท่องเที่ยว 3 กองกำกับการ 1 กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว มีลักษณะของความเป็นผู้นำดังนี้

1. เติบโตสร้างเชื่อมั่นด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ด้วยการประชาสัมพันธ์ข้อมูลเตือนภัยด้านการท่องเที่ยวและศูนย์แก้ไขปัญหาการหลอกลวงและช่วยเหลือนักท่องเที่ยว และจัดกิจกรรมเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจกับนักท่องเที่ยว โดยจะมีการดำเนินการประชาสัมพันธ์ข้อมูลต่าง ๆ ให้แก่นักท่องเที่ยวทราบ อาทิ การเตือนภัยด้านการท่องเที่ยว คำแนะนำในการป้องกันภัยจากการท่องเที่ยว หรือช่องทางการร้องเรียน ร้องทุกข์ และข้อมูลการเฝ้าระวังนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ทั้งนี้เพื่อให้แก่นักท่องเที่ยวได้มีความรู้ ความเข้าใจและข้อมูลด้านความปลอดภัยในแง่มุมต่าง ๆ เมื่อเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย อันจะช่วยให้นักท่องเที่ยวมีความปลอดภัยในการท่องเที่ยวมากขึ้น และหากนักท่องเที่ยวประสบภัยจากการท่องเที่ยว จะมีช่องทางในการร้องเรียนหรือร้องทุกข์ ทำให้สามารถดำเนินการแก้ไขและช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยวได้ทันทั่วถึง

2. ตำรวจท่องเที่ยว ได้ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ทหารร่วมกันปล่อยแถวสร้างความเชื่อมั่นแก่นักท่องเที่ยว พร้อมเดินประชาสัมพันธ์ให้ข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว ทั้งนี้เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร พร้อมทั้งสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยวในพื้นที่รับผิดชอบ โดยการออกตรวจตรา ประชาสัมพันธ์ เพิ่มความเข้มในการปฏิบัติ ตั้งจุดตรวจในบริเวณที่มี

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเป็นจำนวนมาก สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญ ซึ่งหากประชาชนหรือผู้ประกอบการในเขตพื้นที่พบเห็นความผิดปกติสามารถแจ้งได้ที่ตำรวจท่องเที่ยว ที่สายด่วน 1155 ได้ตลอด 24 ชม.

3. จัดหาเอกสารด้านข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวให้เพียงพอ และประสานไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริมให้บุคลากรในหน่วยงานได้อบรมทักษะด้านภาษาอังกฤษหรือภาษาสากลอย่างต่อเนื่อง การให้บริการสายด่วนฮอตไลน์ หมายเลข 1155 จะต้องได้รับการอบรมจากผู้เชี่ยวชาญในงานบริการด้านการรับโทรศัพท์อย่างสม่ำเสมอและจัดทำตราประทับสัญลักษณ์สายด่วนฮอตไลน์ 1155 บนหนังสือเดินทางของนักท่องเที่ยว ออกปฏิบัติหน้าที่ในเชิงรุกหรือนอกพื้นที่ เจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการต้องได้รับการอบรมความรู้ความสามารถในงานด้านป้องกันปราบปรามอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ประชาสัมพันธ์สถานีตำรวจท่องเที่ยวให้เป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลาย และจัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกไว้บริการแก่นักท่องเที่ยว ช่วยสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวผู้มาใช้บริการ

4. สร้างความร่วมมือที่ดีระหว่างองค์กรในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ทั้งภาครัฐและเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับองค์กรตำรวจหรือหน่วยบังคับใช้กฎหมายทั้งในและนอกประเทศ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการคุ้มครองผลประโยชน์ของนักท่องเที่ยว

5. มีท่าที่เป็นมิตร มีมนุษยสัมพันธ์อันดี และมีความสุภาพอ่อนโยนต่อนักท่องเที่ยว ผู้รับบริการ รวมทั้งให้บริการแก่นักท่องเที่ยวด้วยความเต็มใจ รวดเร็ว และไม่เลือกปฏิบัติ ปฏิบัติ

ตนให้เป็นที่เชื่อถือไว้วางใจของนักท่องเที่ยว ไม่
เบียดเบียน ไม่แสดงกริยาหรือท่าทางไม่สุภาพ
หรือไม่ให้เกียรติ รวมทั้งไม่ใช้ถ้อยคำ กริยา หรือ
ท่าทาง ที่มีลักษณะหยาบคาย ดูหมิ่น หรือ
เหยียดหยามนักท่องเที่ยว

6. มีการประหยัดรายจ่ายที่ไม่จำเป็น เช่น ปรับปรุงกระบวนการทำงานโดยนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ เพื่อลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน ทรัพยากร และงบประมาณ การตรวจการเฝ้าระวังให้มีการวางแผน คือใช้ทรัพยากรให้คุ้มค่าที่สุดให้ตรงวัตถุประสงค์มากที่สุดและให้มีประสิทธิภาพให้เกิดประโยชน์สูงสุด ปรับปรุงระบบการบริหารงบประมาณที่มีประสิทธิภาพและนำระบบศูนย์ต้นทุนมาใช้วัดประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน

จากการวิเคราะห์การจัดการเชิงกลยุทธ์ในการเป็นผู้นำของหัวหน้าสายตรวจสถานีตำรวจท้องที่เยว 3 กองกำกับการ 1 กองบังคับการตำรวจท้องที่เยวพบว่าการจัดการเชิงกลยุทธ์ในการเป็นผู้นำของหัวหน้าสายตรวจสถานีตำรวจท้องที่เยว 3 กองกำกับการ 1 กองบังคับการตำรวจท้องที่เยว ควรดำเนินการดังนี้

1. มีสายตรวจตำรวจท่องเที่ยว ออกดูแลรักษาความปลอดภัยและให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยวบริเวณแหล่งท่องเที่ยวสำคัญตามแผนการตรวจ

2. จัดเจ้าหน้าที่ลามาแปล อาสาสมัคร
ช่วยเหลือนักท่องเที่ยว รวมทั้งอาสาสมัครมิตร
รักต่างแดน (โดยเฉพาะในภาษาที่ขาดแคลน)
ออกให้บริการนักท่องเที่ยว

3. นำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพ ลดค่าใช้จ่าย

และระยะเวลาในการทำงาน ปรับปรุงกระบวนการทำงานโดยนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ เพื่อลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน ทรัพยากร และงบประมาณ ตลอดจนพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศให้ทันสมัย ครบถ้วน ครอบคลุมทุกสถานที่ตำรวจท่องเที่ยว รวมทั้งพัฒนาระบบการสืบสวนให้มีความทันสมัย สามารถนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้ในการสืบสวนจับกุมผู้กระทำความผิด รวมทั้งมีการพัฒนาบุคลากรด้านการสืบสวนให้มีความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการสืบสวนใหม่ ๆ และพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อให้บริการนักท่องเที่ยวได้อย่างมีคุณภาพ

4. นำเทคโนโลยีต่าง ๆ มาใช้ ที่ผ่านมา เคยเปิดตัว “ทัวร์วิส บัณฑิต แอปพลิเคชัน” ผ่านระบบออนไลน์ นักท่องเที่ยวสามารถสื่อสารขอข้อมูลด้านการท่องเที่ยว หรือร้องขอความช่วยเหลือจากตำรวจท่องเที่ยวได้โดยตรง จะทำให้ตำรวจท่องเที่ยวมีศักยภาพมากขึ้น

5. ประสานการปฏิบัติกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในลักษณะการบูรณาการ โดยมี กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และสำนักงาน ตำรวจแห่งชาติ ควบคุมกำกับดูแลให้เป็นไปตาม นโยบายของรัฐบาล

6. จัดทำแผนยุทธศาสตร์กองบังคับการ
ตำรวจท่องเที่ยว ซึ่งเป็นแนวทางการปฏิบัติ
ราชการในระยะปานกลางของ กองบังคับการ
ตำรวจท่องเที่ยว ให้มีความสอดคล้องกับ
นโยบายรัฐบาล ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว

7. จัดระบบรักษาความปลอดภัย โดยเน
พาพะระบบสายตรวจออกปฏิบัติหน้าที่ในแหล่ง
ท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่สำคัญ เช่น สายตรวจจรดยนต์

สายตรวจรถจักรยานยนต์ สายตรวจรถจักรยาน
สายตรวจเรือยนต์ และสายตรวจเดินเท้า โดย
เน้นการปรากฏกายของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

8. เสริมสร้างความเชื่อมั่นด้านความ
ปลอดภัยเพื่อให้นักท่องเที่ยวมั่นใจในการมา
ท่องเที่ยวในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น โดยใช้สื่อ
ประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ ตั้งแต่พนักงานท่องเที่ยวเดิน
ทางเข้ามาทางด่านตรวจคนเข้าเมือง เช่น แผ่น
พับข้อมูล, โปสเตอร์, Spot โฆษณา, สื่อสิ่งพิมพ์,
วิทยุ, โทรศัพท์ ฯลฯ ซึ่งเป็นการประชาสัมพันธ์
ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์แก่นักท่องเที่ยว รวมทั้ง
การแจ้งเตือนและการระมัดระวังอันตรายที่อาจ
เกิดขึ้น ให้นักท่องเที่ยวได้รับทราบข้อมูลและ
สามารถป้องกันตนเองได้ในเบื้องต้น

9. อบรมชี้แจงแนวทางปฏิบัติแก่
ผู้ได้บังคับบัญชาในความรับผิดชอบเพื่อทราบ
และถือปฏิบัติก่อนออกปฏิบัติหน้าที่ทุกครั้ง

10. ปรับปรุงโครงสร้างองค์กรควรเพิ่ม
หน่วยที่ทำหน้าที่สืบสวนสอบสวน “ความผิด
ซ้ำซาก” เฉพาะที่เกิดแก่นักท่องเที่ยวเพื่อเพิ่ม
ประสิทธิภาพในการดูแลนักท่องเที่ยว และ
ควบคุมอาชญากรรมที่ส่งผลต่ออุตสาหกรรม
ท่องเที่ยว จะเป็นการปรับโครงสร้างที่เพิ่ม
ประสิทธิภาพภาคปฏิบัติงานให้เข้าถึงพื้นที่ และ
ใช้งบประมาณได้อย่างคุ้มค่า

11. พัฒนาตนเองให้มีศักยภาพในการ
ทำงานให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาระบบการ
รักษาความปลอดภัยและให้บริการนักท่องเที่ยว
ให้มีความเป็นเลิศในเอเชีย ตามเป้าหมายหลัก
ของ บก.ทท.ตามแผนงานกองบังคับการตำรวจ
ท่องเที่ยว

จากการศึกษาแนวทางในการพัฒนาภาวะ
ผู้นำเชิงกลยุทธ์ของหัวหน้าสายตรวจสถานี
ตำรวจท่องเที่ยว 3 กองกำกับการ 1 กองบังคับ
การตำรวจท่องเที่ยว พบว่ามีแนวทางในการ
พัฒนาภาวะผู้นำเชิงกลยุทธ์ของหัวหน้าสาย
ตรวจสถานีตำรวจท่องเที่ยว 3 กองกำกับการ 1
กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว ดังนี้

1. ปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีทำงาน
โดยคำนึงถึงความสำเร็จของงานเป็นที่ตั้ง รู้จักใช้
ความสามารถของลูกน้องให้เป็นประโยชน์มาก
ที่สุด มีความสัมพันธ์กับผู้ใต้บังคับบัญชาที่ดี ไม่
ใช้อำนาจกดขี่บังคับ พยายามให้ทุกคนมีส่วน
ร่วมในการวางแผนงาน ปรับปรุงงานให้ดีขึ้น มี
ความคิดริเริ่มและความร่วมมืออยู่เสมอ ปูน
บำเหน็จรางวัล ยกย่องและให้เกียรติ
ผู้ใต้บังคับบัญชาไม่แย่งเอาผลงานหรือความดี
ความชอบมาเป็นของตน ตรงกันข้ามจะต้อง
แสดงให้เห็นผู้บังคับบัญชาและผู้อื่นทราบด้วยว่า
ผลงานที่ดีขึ้นนั้นเป็นของใคร นอกจากการให้
คุณแล้ว การให้โทษผู้ใต้บังคับบัญชาก็เป็นเรื่อง
สำคัญ เมื่อทำผิดก็ต้องลงโทษ จะต้องลงโทษ
ผู้กระทำความผิดอย่างสมเหตุสมผล ไม่ใช่
อารมณ์และจะต้องยุติธรรมถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว ทุก
คนจะมีขวัญกำลังใจในการทำงาน รัก
หน่วยงานและผู้บังคับบัญชา มีความสามัคคีและ
มีความรู้สึกเป็นเจ้าขององค์กรร่วมกัน

2. สร้างบรรยากาศในการทำงานมีความ
ไว้วางใจซึ่งกันและกัน การสื่อสารระหว่างบุคคล
และระหว่างกลุ่มเกิดประสิทธิผลและเกิดผลลัพธ์
ใหม่ ๆ ที่สร้างสรรค์ โดยเกิดจากการที่
ผู้ใต้บังคับบัญชาสามารถแสดงความคิดเห็นและ
ศักยภาพของตนได้อย่างอิสระ โดยผู้นำต้องสร้าง

สถานะที่จะกระตุ้นการสร้างเสริมและปลดปล่อย
ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความสามารถพิเศษ
เฉพาะตัว ความสามารถ และศักยภาพที่มีอยู่ใน
บุคคลทุกคน

3. สร้างความมั่นใจให้แก่พนักงานที่เกี่ยวข้อง
สถานการณ์ความปลอดภัยต่าง ๆ พร้อมเข้า
พูดคุย และทักทายกับพนักงานที่เกี่ยวข้องอย่างเป็น
กันเอง เพื่อไม่ให้นักท่องเที่ยวตระหนกตกใจเมื่อ
เห็นเจ้าหน้าที่จำนวนมาก

4. กำหนดโครงสร้างการบริหาร การ
บังคับบัญชาให้ชัดเจน กำหนดสายการบังคับ
บัญชา อัตราและตำแหน่งกำลังพลให้ชัดเจน
กำหนดอำนาจหน้าที่และสิทธิประโยชน์ในการ
ใช้จ่ายเงินงบประมาณในการปฏิบัติหน้าที่ให้
ชัดเจนและเพียงพอ กำหนดให้มีหน้าที่ในการ
เสนอแผนงานและงบประมาณตามความจำเป็น
และเหมาะสม กำหนดแนวทางในการทำงาน
ของตำรวจท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับสภาพ
ท้องถิ่นและชุมชน ตลอดจนสอดคล้องกับ
นโยบายของสำนักงานตำรวจแห่งชาติและรัฐบาล

5. พัฒนารับรองท่องเที่ยวให้มีความรู้
ความสามารถ ตลอดจนทัศนคติที่ดีในการ
ปฏิบัติงาน ทำให้สามารถให้บริการได้อย่างมี
คุณภาพมาตรฐาน

6. พัฒนาระบบการสืบสวนให้มีความ
ทันสมัย สามารถนำเทคโนโลยีสารสนเทศมา
ประยุกต์ใช้ในการสืบสวนจับกุมผู้กระทำความ
ผิด รวมทั้งมีการพัฒนาบุคลากรด้านการ
สืบสวนให้มีความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการสืบสวน
ใหม่ ๆ

7. มีการออกตรวจตรารักษาความ
ปลอดภัยให้แก่พนักงานที่เกี่ยวข้องตามแหล่งท่องเที่ยว

เป็นประจำ และจากการที่นักท่องเที่ยวถูกเอารัด
เอาเปรียบในการซื้อสินค้า บริการ และจากการ
ถูกรังควานจากพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่ ขอทาน เพื่อ
ทำให้นักท่องเที่ยวรู้สึกปลอดภัยขณะท่องเที่ยว

อภิปรายผล

การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น
อยู่ภายใต้แรงกดดันและสถานการณ์ที่มีความ
ยากลำบากและมีความบีบคั้น และต้อง
ดำเนินงานในลักษณะการใช้ยุทธวิธีตั้งรับการ
เปลี่ยนแปลง คือการรอให้เกิดปัญหาจึงแก้ไข
หรือเรียกว่าการทำงานแบบแก้ไขปัญหาเฉพาะ
หน้าซึ่งไม่เหมาะสมกับสภาพการเปลี่ยนแปลง
ของสังคมปัจจุบัน และเป็นสาเหตุที่ทำให้การ
ปฏิบัติงานของตำรวจไม่ประสบความสำเร็จ ขาด
ประสิทธิภาพและเป็นไปอย่างล่าช้า ไม่ทันต่อ
เหตุการณ์ ส่งผลทำให้ตำรวจขาดความเชื่อถือ
และไว้วางใจจากประชาชน หากยังคงใช้ยุทธวิธี
ตั้งรับเช่นนี้จะไม่สามารถทำให้การปฏิบัติงาน
ประสบความสำเร็จได้ ดังนั้นต้องมีการเพิ่ม
ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของตำรวจด้วยการ
ปรับแนวคิด ทัศนคติ และแนวทางการ
ปฏิบัติงานให้เป็นไปในลักษณะเชิงรุก เพื่อให้มี
ความเหมาะสมกับลักษณะงานของตำรวจ และ
เป็นการพัฒนาประสิทธิภาพการทำงานให้
เป็นไปในทิศทางที่สอดคล้องและตอบสนองต่อ
ความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง ซึ่งการ
ดำเนินการเพื่อให้ประสบความสำเร็จทุกฝ่ายต้อง
ร่วมใจกัน โดยเฉพาะตำรวจผู้ปฏิบัติต้องเข้าใจ
บทบาท และหน้าที่ความรับผิดชอบของตน รวมถึง
เข้าใจสภาพการเปลี่ยนแปลงและปัญหาที่องค์กร
ต้องเผชิญ ซึ่งการบริหารของตำรวจต้องอาศัย

ความร่วมมือร่วมใจจากผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชา ฉะนั้น ภาวะผู้นำ จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการปฏิบัติงานของตำรวจให้ประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับคำกล่าวของ พงศพัศ พงษ์เจริญ (2552, หน้า 10-11, 41-43) กล่าวถึง การปฏิบัติงานของตำรวจภายใต้วัฒนธรรมการทำงานแบบเก่าว่า ผู้นำตำรวจไม่ได้ใช้ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ซึ่งมีสาเหตุสืบเนื่องมาจากการปกครองบังคับบัญชาตามสายงานที่ต้องรอรับคำสั่งตามสายงานจากผู้บังคับบัญชาระดับบน ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติงานตามวิสัยทัศน์ของตนได้อย่างชัดเจน และขาดการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานจากผู้ใต้บังคับบัญชารวมทั้งไม่มีการกระจายอำนาจในการปฏิบัติงานเพื่อให้ผู้ใต้บังคับบัญชาได้มีโอกาสปฏิบัติงานในหน้าที่ความรับผิดชอบของตนได้อย่างเต็มที่ตามความสามารถของตน และส่งผลให้การแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติงาน ไม่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างทันทั่วถึง ต้องรอรายงานให้ผู้บังคับบัญชาฟังหรือรอให้ปัญหาเกิดขึ้นก่อน จึงมีคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว นอกจากนี้ ผู้บังคับบัญชายังไม่ได้ให้ความสำคัญกับการสื่อสารระหว่างผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชาที่จะทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชาได้รับทราบถึงความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงวิธีการปฏิบัติงานภายใต้วัฒนธรรมรูปแบบเดิมซึ่งไม่สามารถก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดแก่การปฏิบัติงานของตำรวจได้

กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว มีหน้าที่ให้ความช่วยเหลือ อำนวยความสะดวก และให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว โดยมีพันธกิจในการสร้างความเชื่อมั่นด้านความปลอดภัยในชีวิต

และทรัพย์สินแก่นักท่องเที่ยว สอดคล้องกับภาระหน้าที่ของตำรวจท่องเที่ยวกรีก ที่มีภาระหน้าที่ในการให้ความเชื่อมั่นว่ากฎหมายสำหรับนักท่องเที่ยวมีผลบังคับใช้ในทุกพื้นที่ที่นักท่องเที่ยวอาศัยอยู่ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ดำเนินธุรกิจและสื่อมวลชน และคอยตรวจตราดูแลเรื่องต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริการที่ดีเยี่ยมและปลอดภัยสูงสุดแก่ผู้มาเยือน เช่นเดียวกับงานหลักของตำรวจท่องเที่ยวประเทศเนปาลที่ให้ความเชื่อมั่นว่าไม่มีพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่มาชวนซื้อของ ขอทานหรือเด็กข้างถนนมาทวงใจระหว่างการท่องเที่ยวหรือเดินทาง และตรวจตราตามแหล่งท่องเที่ยวเป็นประจำทุกวัน ซึ่งกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยวมีสายตรวจตำรวจท่องเที่ยว ออกดูแลรักษาความปลอดภัยและให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยวบริเวณแหล่งท่องเที่ยวสำคัญตามแผนการตรวจ รวมทั้ง จัดระบบรักษาความปลอดภัย โดยเฉพาะระบบสายตรวจออกปฏิบัติหน้าที่ในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่สำคัญ เช่น สายตรวจจระเข้น้ำ สายตรวจรถจักรยานยนต์ สายตรวจรถจักรยาน สายตรวจเรือยนต์ และสายตรวจเดินเท้า โดยเน้นการปรากฏกายของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตลอดจนตำรวจท่องเที่ยวสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวผู้มาใช้บริการ สอดคล้องกับแนวคิดของ DuBrin (1998, p. 2 อ้างถึงใน มธมนต์ แคมเทอร์เรนซ์, 2554, หน้า 20) ภาวะผู้นำ กล่าวว่าเป็นความสามารถที่จะสร้างความเชื่อมั่นและการสนับสนุนให้เกิดขึ้นระหว่างบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่อการบรรลุเป้าหมายขององค์กร และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นิติดล สิงห์เวียง (2557) ศึกษา

เรื่อง การศึกษาภาวะผู้นำเชิงกลยุทธ์ต่อการ
บริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ของบุคลากร
เทศบาลนครพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก พบว่า
บุคลากรเทศบาลนครพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก
มีระดับการมีภาวะผู้นำเชิงกลยุทธ์ด้านด้านการ
สร้างความเชื่อมั่นและจริงใจอยู่ในระดับมาก
เช่นเดียวกับผลงานวิจัยของ เพลินศักดิ์ เขียน
ถนอม (2556) ศึกษาเรื่อง การศึกษาภาวะผู้นำ
การเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลต่อการกิจของ
ข้าราชการตำรวจภูธร จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
พบว่า ผลสำเร็จตามภารกิจของข้าราชการ
ตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการ
รักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน อยู่ใน
ระดับปานกลาง

กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว มีการ
ประชาสัมพันธ์ข้อมูลเตือนภัยด้านการท่องเที่ยว
และศูนย์แก้ไขปัญหามลพิษทางอากาศและ
ช่วยเหลือนักท่องเที่ยว โดยประชาสัมพันธ์ข้อมูล
ต่าง ๆ ให้นักท่องเที่ยวทราบ ให้คำแนะนำใน
การป้องกันภัยจากการท่องเที่ยว หรือช่อง
ทางการร้องเรียน ร้องทุกข์ และข้อมูลการ
เฝ้าระวังนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมา
ท่องเที่ยวในประเทศไทย นอกจากนี้การบริการ
นักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยว มีพันธกิจใน
การบริการให้ความสะดวกรวดเร็วเป็นสำคัญ จึง
ได้กำหนดมาตรฐานการบริการ โดยได้
กำหนดการบริการข้อมูลข่าวสาร ด้านการ
ท่องเที่ยว ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ให้บริการ
เช่น การบริการแผนผัง แผนที่ ที่พัก ร้านอาหาร
แหล่งท่องเที่ยว สถานที่สำคัญ เป็นต้น ซึ่งปัญหา
หรือสาเหตุที่พบของการบริการข้อมูลข่าวสาร
จากนักท่องเที่ยวชาวไทย ตลอดจนจัดหา

เอกสารด้านข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวให้
เพียงพอ และประสานไปยังหน่วยงานที่
เกี่ยวข้อง และจัดทำตราประทับสัญลักษณ์สาย
ด่วนฮอตไลน์ 1155 บนหนังสือเดินทางของ
นักท่องเที่ยว สอดคล้องกับงานหลักของตำรวจ
ท่องเที่ยวประเทศเนปาลคือการให้ข้อมูลเรื่อง
การให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว บอกกล่าว
หรือแจ้งปัญหา ร้องทุกข์ตามสถานีตำรวจหรือ
ตำรวจท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้ที่สุด และสอดคล้องกับ
ภาระงานของตำรวจท่องเที่ยวกรีกคือ ให้บริการ
ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวกรีกและ
นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และให้การช่วยเหลือ
นักท่องเที่ยวไม่ว่าเรื่องใดที่เป็นธุระของ
นักท่องเที่ยว

สิ่งอำนวยความสะดวกและสถานที่เป็นอีก
ปัจจัยหนึ่งที่รองรับและให้บริการแก่นัก
ท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ให้
ได้รับความสะดวกสบาย ขณะรอรับบริการใน
การติดต่อหรือแจ้งความร้องทุกข์ เพื่อให้
นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ
รู้สึกประทับใจและได้รับประโยชน์สูงสุดเมื่อมา
ขอรับบริการ นอกจากนี้ กองบังคับการตำรวจ
ท่องเที่ยว จัดเจ้าหน้าที่ล่ามแปล อาสาสมัคร
ช่วยเหลือนักท่องเที่ยว รวมทั้งอาสาสมัครมิตร
รักต่างแดน ออกให้บริการนักท่องเที่ยว รวมทั้ง
พัฒนาตนเองให้มีศักยภาพในการทำงานให้บรรลุ
เป้าหมายการพัฒนากระบวนการรักษาความ
ปลอดภัยและให้บริการนักท่องเที่ยวให้มีความ
เป็นเลิศในเอเชีย ตามเป้าหมายหลักของ บก.
ทท.ตามแผนงานกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว
สอดคล้องกับแนวคิดของ Gary Yukl (2002, p.
92 อ้างถึงใน รักษ์ศา พิมพ์า, 2557, หน้า 26)

กล่าวว่า ผู้นำต้องจัดหาทรัพยากรอย่างมีกลยุทธ์ เช่น ทรัพยากรมนุษย์ ทรัพยากรอื่น ๆ โดยการร่วมตัดสินใจของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และสอดคล้องกับงานหลักของตำรวจท่องเที่ยว ประเทศเนปาลคือ ปฏิบัติการช่วยเหลือให้การสืบสวนสอบสวนทันทีเมื่อมีนักท่องเที่ยวร้องทุกข์ ให้การช่วยเหลือเมื่อใดก็ตามที่นักท่องเที่ยวเดือดร้อน เปิดบริการตามสถานที่ต่าง ๆ รวมทั้งที่สนามบิน (TIA) และที่ Basantapur และสอดคล้องกับภาระงานของตำรวจท่องเที่ยวกรีกคือ สามารถติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวได้ตลอด 24 ชั่วโมง เพียงกดหมายเลข 171 หมายเลขที่พร้อมจะให้ข้อมูลและคำแนะนำโดยบริการทั้งภาษากรีก ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส และภาษาเยอรมัน เพื่อช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกโดยตรงแก่นักท่องเที่ยว

จากข้างต้นจึงสรุปได้ว่า การที่กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยวจะปฏิบัติงานให้เป็นที่ยอมรับ และได้รับความเชื่อถือจากสังคมได้นั้น ผู้นำตำรวจอาจต้องปรับเปลี่ยนทัศนคติ มุมมอง และวิธีการทำงานใหม่ โดยการหันมาให้ความสำคัญ และใส่ใจกับบุคลากรหรือผู้ใต้บังคับบัญชาให้มากขึ้น ในฐานะของทรัพยากรอันมีค่าสูงสุดที่มีผลความสำเร็จ และความรุ่งเรืองของกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว ผู้นำตำรวจคงจะไม่สามารถอาศัยความรู้ ความเข้าใจในระบบงานต่าง ๆ ของตำรวจ กฎระเบียบ ข้อบังคับ และนโยบายต่าง ๆ ที่เคร่งครัดเพียงลำพังเพื่อเป็นเครื่องมือในการบริหารงานได้ แต่อาจต้องหันมาให้ความสนใจในการปรับบทบาทภาวะผู้นำ ด้วยการเป็นแบบอย่างที่ดีเพื่อจูงใจและกระตุ้นสามัญสำนึก

ปลูกจิตวิญญาณของการเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ของผู้ใต้บังคับบัญชา สร้างแรงบันดาลใจและกระตุ้นทางปัญญา เพื่อให้มุ่งปฏิบัติภารกิจ ด้วยวิธีการและรูปแบบการทำงานที่สร้างสรรค์ เพื่อให้การดูแลบำบัดทุกข์บำรุงสุขของประชาชนอย่างเต็มกำลังความสามารถ ประกอบกับ การคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล เพื่อความสำเร็จที่จะมาพร้อมกันทั้งเรื่องงาน และเรื่องส่วนตัวของบุคลากรหรือผู้ใต้บังคับบัญชา อันเป็นแนวทางและเทคนิคต่าง ๆ ของภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง (Transformational Leadership) ที่นำไปสู่การสร้างบุคลากรที่มีคุณภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีทำงาน โดยคำนึงถึงความสำเร็จของงานเป็นที่ตั้ง รู้จักใช้ความสามารถของลูกน้องให้เป็นประโยชน์มากที่สุด มีความสัมพันธ์กับผู้ใต้บังคับบัญชาที่ดี ไม่ใช้อำนาจกดขี่บังคับ พยายามให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการวางแผนงาน ปรับปรุงงานให้ดีขึ้น มีความคิดริเริ่มและความร่วมมืออยู่เสมอ ปูนบำเหน็จรางวัล ยกย่องและให้เกียรติผู้ใต้บังคับบัญชาไม่แย่งเอาผลงานหรือความดีความชอบมาเป็นของตน ตรงกันข้ามจะต้องแสดงให้ผู้บังคับบัญชาและผู้อื่นทราบด้วยว่า ผลงานที่ดีขึ้นนั้นเป็นของใคร นอกจากการให้คุณแล้ว การให้โทษผู้ใต้บังคับบัญชาก็เป็นเรื่องสำคัญ เมื่อทำผิดก็ต้องลงโทษ จะต้องลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างสมเหตุสมผล ไม่ใช่อารมณ์และจะต้องยุติธรรมถ้าเป็นเช่นนี้แล้ว ทุกคนจะมีขวัญกับกำลังใจในการทำงาน รัก

หน่วยงานและผู้บังคับบัญชา มีความสามัคคีและมีความรู้สึกเป็นเจ้าขององค์กรร่วมกัน

2. สร้างบรรยากาศในการทำงานมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน การสื่อสารระหว่างบุคคลและระหว่างกลุ่มเกิดประสิทธิผลและเกิดผลลัพธ์ใหม่ ๆ ที่สร้างสรรค์ โดยเกิดจากการที่ผู้ใต้บังคับบัญชาสามารถแสดงความคิดเห็นและศักยภาพของตนได้อย่างอิสระ โดยผู้นำต้องสร้างสภาวะที่จะกระตุ้นการสร้างเสริมและปลดปล่อยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความสามารถพิเศษเฉพาะตัว ความสามารถ และศักยภาพที่มีอยู่ในบุคคลทุกคน

3. สร้างความมั่นใจให้แก่นักท่องเที่ยวถึงสถานการณ์ความปลอดภัยต่าง ๆ พร้อมเข้าพูดคุยและทักทายกับนักท่องเที่ยวอย่างเป็นกันเอง เพื่อไม่ให้นักท่องเที่ยวตระหนกตกใจเมื่อเห็นเจ้าหน้าที่จำนวนมาก

4. กำหนดโครงสร้างการบริหาร การบังคับบัญชาให้ชัดเจน กำหนดสายการบังคับบัญชาอัตราและตำแหน่งกำลังพลให้ชัดเจน กำหนดอำนาจหน้าที่และสิทธิประโยชน์ในการใช้จ่ายเงินงบประมาณในการปฏิบัติหน้าที่ให้ชัดเจนและเพียงพอ กำหนดให้มีหน้าที่ในการเสนอแผนงานและงบประมาณตามความจำเป็นและเหมาะสม กำหนดแนวทางในการทำงานของตำรวจท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นและชุมชน ตลอดจนสอดคล้องกับนโยบายของสำนักงานตำรวจแห่งชาติและรัฐบาล

5. พัฒนาตำรวจท่องเที่ยวให้มีความรู้ความสามารถ ตลอดจนทัศนคติที่ดีในการปฏิบัติงาน ทำให้สามารถให้บริการได้อย่างมีคุณภาพมาตรฐาน

6. พัฒนาระบบการสืบสวนให้มีความทันสมัย สามารถนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้ในการสืบสวนจับกุมผู้กระทำความผิดรวมทั้งมีการพัฒนาบุคลากรด้านการสืบสวนให้มีความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการสืบสวนใหม่ ๆ

7. มีการออกตรวจตรารักษาความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวเป็นประจำ และจากการที่นักท่องเที่ยวถูกเอารัดเอาเปรียบในการซื้อสินค้า บริการ และจากการถูกรังควานจากพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่ ขอทาน เพื่อให้นักท่องเที่ยวรู้สึกปลอดภัยขณะท่องเที่ยว

8. หน่วยงานตำรวจท่องเที่ยวควรจะวางนโยบายในการประชาสัมพันธ์ให้กับนักท่องเที่ยวได้รู้จักบทบาทและหน้าที่ของตำรวจท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง เพื่อที่สร้างความมั่นใจในความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวในการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว

9. หน่วยงานตำรวจท่องเที่ยวควรจัดทำเอกสารแผ่นพับโดยขอความร่วมมือกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและหน่วยงานข้างเคียงที่เกี่ยวข้องร่วมรณรงค์โดยใส่ข้อมูลหมายเลขฮอตไลน์ 1155 ลงในเอกสารประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยว โรงแรมที่พัก เป็นต้น แล้วนำไปแจกนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ หรือแนบเอกสารไปกับตัวพาสปอร์ตที่ใช้ในการเดินทางเพื่อประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวได้รับทราบ หากมีปัญหาหรือไม่ได้รับความสะดวก สามารถติดต่อขอความช่วยเหลือได้สะดวกรวดเร็วที่หมายเลข 1155 ตลอด 24 ชั่วโมง

เอกสารอ้างอิง

- กอบศักดิ์ มูลมัย. (2554). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียนกับประสิทธิภาพการสอนของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ชลิดา สรเมณี. (2558). เอกสารประกอบการบรรยายกระบวนวิชา PAD 7302 การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. กรุงเทพฯ: โครงการรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ภาคพิเศษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชัยเสฏฐ์ พรหมศรี. (2549). ภาวะผู้นำองค์กรยุคใหม่. กรุงเทพฯ: ธรรมการพิมพ์.
- ณัฐยา สันตรการผล. (2549). การบริหารจัดการนวัตกรรม. กรุงเทพฯ: เอ็กซ์เปอร์เนท.
- นิตติล สิงห์เวียง. (2557). การศึกษาภาวะผู้นำเชิงกลยุทธ์ต่อการบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ของบุคลากรเทศบาลนครพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ปรีชา หงส์ไกรเลิศ. (2550). บุคลิกภาพและภาวะผู้นำ. เอกสารประกอบคำบรรยายหลักสูตร ปรัชญาดุสิตบัณฑิต สาขาการจัดการ มหาวิทยาลัยสยาม.
- พยอม วงศ์สารศรี. (2540). การบริหารทรัพยากรมนุษย์. กรุงเทพฯ: สุภา.
- พยอม วงศ์สารศรี. (2545). การบริหารทรัพยากรมนุษย์. กรุงเทพฯ: สุภา.
- พงศ์พัศ พงษ์เจริญ. (2552). การเปลี่ยนแปลงยุทธศาสตร์แผนใหม่ ดำรงของไทยในอนาคต. กรุงเทพฯ: เดอะ กราฟิโก ซิสเต็มส์.
- พรธิดา วิเชียรปัญญา. (2547). การจัดการความรู้: พื้นฐานและการประยุกต์ใช้. กรุงเทพฯ: เอ็กซ์เปอร์เนท.
- เพลินศักดิ์ เขียนถอม. (2556). การศึกษาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลต่อภารกิจของข้าราชการตำรวจภูธร จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- มธมนต์ แดเทอร์เรนซ์. (2554). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบภาวะผู้นำของผู้บริหารกับความผูกพันองค์กรของพนักงานในองค์กรพัฒนาธรรม ABC. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เมธาวุฒิ พิรพรวิฑูร. (2557). เอกสารประกอบการบรรยายกระบวนวิชา PAD 6301 การจัดการทรัพยากรมนุษย์ร่วมสมัย. กรุงเทพฯ: โครงการรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ภาคพิเศษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- รภัสศา พิมพา. (2557). ภาวะผู้นำของนิสิตครูหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ. 5 ปี) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- รัตติกรณ์ จงวิศาล. (2545). ปัจจัยด้านเขาว์อารมณ์ บุคลิกภาพ และภาวะผู้นำที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการทำงานของผู้ได้บังคับบัญชา และผลการทำงานของหัวหน้างานระดับกลางในองค์กรธุรกิจ. *วารสารรัฐประศาสนศาสตร์*, 3(3), 77-111.
- วันชัย มีชาติ. (2557). *การบริหารองค์การ*. นนทบุรี: สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ.
- วิโรจน์ ก่อสกุล. (2557). *เอกสารประกอบการบรรยายกระบวนวิชา PAD 6202 การบริหารเชิงกลยุทธ์*. กรุงเทพฯ: โครงการรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ภาคพิเศษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2539). *การบริหารการตลาดยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- สมชัย ศรีสุทธิยากร. (2557). *เอกสารประกอบการบรรยายกระบวนวิชา PAD6202 การบริหารเชิงกลยุทธ์*. กรุงเทพฯ: โครงการรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ภาคพิเศษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เสนาะ ดิยาว์. (2544). *หลักการบริหาร (แก้ไขปรับปรุงใหม่)* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ธรรมศาสตร์.

ปกผนวก

รายละเอียดการเตรียมบทความเสนอการตีพิมพ์วารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา Preparation Process of The Journal of Development Administration Research

วารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา เป็นวารสารราย 6 เดือน เผยแพร่ปีละ 2 ฉบับ ฉบับปีที่ 1 มกราคม-มิถุนายน และฉบับที่ 2 กรกฎาคม-ธันวาคม จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเผยแพร่ผลงานวิจัยและผลงานวิชาการในลักษณะบทความวิจัย (Research Article) บทความทางวิชาการ (Article) และบทความปริทรรศน์ (Review Article) รวมถึงการนำเสนอผลงานวิจัยในการประชุมวิชาการ ของคณาจารย์ นักวิจัย นักวิชาการ นิสิต นักศึกษา และบุคคลทั่วไปที่สนใจ

ขั้นตอนการดำเนินงานจัดทำวารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา

1. รับต้นฉบับจากผู้สนใจตีพิมพ์บทความผ่านระบบ ThaiJo
2. กองบรรณาธิการตรวจสอบความสมบูรณ์ความถูกต้องและคุณภาพของบทความต้นฉบับ
3. กองบรรณาธิการเตรียมต้นฉบับจัดส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Reviews) ที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาที่เกี่ยวข้อง ไม่น้อยกว่าสองท่านต่อหนึ่งบทความ ทั้งนี้ ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้แต่ง (Authors) จะไม่ทราบชื่อซึ่งกันและกัน (Double-blind Peer Review) โดยบทความที่ลงตีพิมพ์ได้นั้นจะต้องผ่านความเห็นชอบจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งสองท่าน หรือสองในสามท่าน
ทั้งนี้ ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทความมีดังนี้
 - Accept Submission = รับตีพิมพ์บทความโดยไม่ต้องแก้ไข
 - Revisions Required = แก้ไขบทความโดยให้บรรณาธิการพิจารณาอีกครั้ง
 - Resubmit for Review = ผู้แต่งต้องแก้ไขบทความส่งกลับมาให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบอีกครั้ง
 - Resubmit Elsewhere = ปฏิเสธรับตีพิมพ์บทความ กรณีที่ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ขอบเขตของวารสาร และการเตรียมบทความ ทั้งนี้ ให้ผู้แต่งส่งบทความตีพิมพ์ในวารสารอื่น
 - Decline Submission = ปฏิเสธการตีพิมพ์บทความ
 - See Comments = พิจารณาข้อเสนอแนะของผู้ประเมินบทความ
4. กองบรรณาธิการส่งต้นฉบับที่ปรับแก้ไขแล้วพร้อมสรุปผลการประเมินคุณภาพต้นฉบับ และจัดส่งผู้แต่งเพื่อปรับแก้ไข พร้อมให้ชี้แจงการปรับแก้ไขกลับมายังกองบรรณาธิการ
5. กองบรรณาธิการตรวจสอบการปรับแก้ไขความถูกต้อง และรูปแบบการเขียนต้นฉบับ
6. บรรณาธิการตอบรับการตีพิมพ์และเผยแพร่ต้นฉบับดังกล่าวผ่านระบบฐานข้อมูลวารสารอิเล็กทรอนิกส์กลาง (<https://www.tci-thaijo.org>) จากนั้น จะออกหนังสือตอบรับการตีพิมพ์บทความอย่างเป็นทางการจากวารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา อีกครั้ง
7. กองบรรณาธิการรวบรวมต้นฉบับและตรวจสอบความถูกต้อง ก่อนจัดส่งโรงพิมพ์เพื่อจัดทำวารสารฉบับร่าง

8. กองบรรณาธิการตรวจสอบความถูกต้องของวารสารฉบับร่างจากโรงพิมพ์อีกครั้ง จากนั้นจึงส่งตีพิมพ์และเผยแพร่

9. กองบรรณาธิการเผยแพร่วารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา ผ่านระบบฐานข้อมูลวารสารอิเล็กทรอนิกส์กลาง (<https://www.tci.thaijo.org>) และจัดส่งวารสารฉบับตีพิมพ์ให้กับผู้ทรงคุณวุฒิผู้แต่ง และหน่วยงานอื่น ๆ เพื่อใช้ประโยชน์ทางวิชาการต่อไป

หลักเกณฑ์ในการส่งบทความของวารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา

1. บทความที่ผู้แต่งส่งมาเพื่อตีพิมพ์จะต้องเป็นบทความที่ยังไม่เคยตีพิมพ์เผยแพร่ หรืออยู่ระหว่างการเสนอขอตีพิมพ์จากวารสารอื่น ๆ
2. เนื้อหาในบทความต้องไม่คัดลอก ลอกเลียน หรือไม่ตัดทอนจากบทความอื่นโดยเด็ดขาด (การละเมิดลิขสิทธิ์ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้แต่งเท่านั้น)
3. ผู้แต่งต้องเขียนบทความตามรูปแบบที่กำหนดไว้ในระเบียบการส่งบทความวารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา
4. การพิจารณาบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา จะพิจารณาเฉพาะบทความที่ได้รับการประเมินให้ตีพิมพ์เผยแพร่จากผู้ทรงคุณวุฒิเท่านั้น
5. กรณีมีข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิผู้แต่งต้องปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และชี้แจงการแก้ไขต้นฉบับดังกล่าวมายังกองบรรณาธิการ

รายละเอียดการเตรียมบทความเสนอเพื่อตีพิมพ์

วัตถุประสงค์ของการจัดพิมพ์วารสาร

ด้วยหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ได้มีการเผยแพร่ผลงานวิชาการในรูปแบบของวารสาร เพราะเป็นว่าจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาความรู้ทางวิชาการและเป็นสื่อกลางแลกเปลี่ยนข่าวสารสาระสำคัญ ประสบการณ์ ด้านการวิจัยต่าง ๆ แก่นักวิชาการและบุคคลทั่วไปที่สนใจ จึงได้จัดทำวารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยจัดทำเป็นวารสารราย 6 เดือน (ปีละ 2 ฉบับ) ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน และฉบับที่ 2 กรกฎาคม-ธันวาคม ซึ่งมีการเผยแพร่ทั้งในรูปแบบวารสารตีพิมพ์เป็นรูปเล่มและลักษณะวารสารอิเล็กทรอนิกส์

ขอบเขตของผลงานที่ตีพิมพ์

วารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา (The Journal of Development Administration Research, ISSN :1905-2219) พิจารณาตีพิมพ์บทความวิจัยด้านการบริหารการพัฒนา โดยบทความที่ได้รับการตีพิมพ์จะต้องไม่เคยได้รับการตีพิมพ์หรือกำลังพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารใดมาก่อน บทความที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารนี้จะได้รับการประเมินจาก ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาที่เกี่ยวข้อง (Peer Review) อย่างน้อย 2 ท่าน

หลักเกณฑ์ในการชำระค่าตีพิมพ์วารสารราชภัฏวชิร

ค่าตีพิมพ์วารสารราชภัฏวชิร ภาษาไทยเรื่องละ 3,000 บาท ภาษาอังกฤษเรื่องละ 5,000 บาท จ่ายเมื่อได้รับแจ้งจากกองบรรณาธิการว่ารับพิจารณา ก่อนส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความ โดยจะมีการพิจารณาเบื้องต้นจากกองบรรณาธิการว่าบทความตรงกับสาขาของวารสารหรือไม่ (โดยส่งบทความในระบบการรับบทความในเว็บไซต์ของวารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา

การส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา

ผู้แต่งต้องส่งบทความผ่านทางระบบออนไลน์เท่านั้น โดยการสมัครสมาชิก (Register) วารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา ในระบบฐานข้อมูลวารสาร อิเล็กทรอนิกส์กลาง (<https://www.tci-thaijo.org/>) เพื่อขอรับ Username และ Password แล้วคลิกที่ปุ่ม Log In เพื่อเข้าสู่ระบบ ในกรณีที่เป็นการสมัครสมาชิกของวารสารแล้ว กรุณาเข้าสู่ระบบ log in และดำเนินการส่งบทความโดยดูตัวอย่างการส่งบทความได้ที่ ขั้นตอน การ SUBMISSION

บทนำ

[illegible]

วัตถุประสงค์การวิจัย

1.
2.

การทบทวนกรรม

[illegible]

วิธีดำเนินการวิจัย

[illegible]

ผลการวิจัย

.....

.....

.....

.....

.....

[illegible]

This image shows a full page of primary-ruled paper. It features ten sets of horizontal dotted lines, each set consisting of three dots. These lines are evenly spaced across the page, providing a guide for letter height and placement. The background is white, and there are no margins or other markings present.

[illegible][illegible]

วันที่รับ

...../...../.....

ฉบับที่ตีพิมพ์

.....

การประเมินบทความวิจัย เพื่อลงพิมพ์ในวารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา

1. ประเภท บทความวิจัย

.....

1.1.ชื่อ (ผู้ยื่นบทความ).....

1.2.สถาบัน/มหาวิทยาลัย.....

1.3.สถานที่สามารถติดต่อได้.....

.....

เบอร์โทร.....E-Mail.....

2. ข้อมูล วันที่ได้รับบทความ

3. ชื่อผู้รับบทความ

4. วัน ที่ส่งคืนบทความประเมิน.....

5. บทความที่ลงพิมพ์ในวารสารไม่เคยตีพิมพ์ในวารสารฉบับใดมาก่อน

6. กองบรรณาธิการจะไม่เปิดเผยแบบประเมินต่อผู้เขียนบทความ แต่อาจพิจารณาส่งข้อวิจารณ์และ
ข้อเสนอแนะให้รับไปแก้ไข

7. บทความที่ได้รับการตีพิมพ์มีเกณฑ์การประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ค่าเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 3.00

กรุณาประเมินทุกข้อหาโดยทำเครื่องหมาย ✓

หลักเกณฑ์การประเมิน					
	ดีมาก (5)	ดี (4)	ปานกลาง (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
7.1 ความคิดสร้างสรรค์					
7.2 คุณค่าในเชิงวิชาการ					
7.3 ความถูกต้องเชิงวิชาการ					
7.4 ความสมบูรณ์ของเนื้อหาและโครงสร้าง					
7.5 ภาษาที่ใช้ในการเขียน					
7.6 ลักษณะวัตถุประสงค์ สมมุติฐาน ความชัดเจน					
7.7 ผลการวิจัย สรุปและอภิปราย					
7.8 การอ้างอิงถูกต้องตามหลักวิชาการ					

8. ข้อเสนอแนะต่อบทความ

.....

.....

.....

.....

9. ผลสรุปการพิจารณาบทความ

- ☐ 1. รับผิดชอบบทความโดยไม่ต้องแก้ไข (Accept Submission)
- ☐ 2. แก้ไขบทความโดยให้บรรณาธิการพิจารณาอีกครั้ง (Revisions Required)
- ☐ 3. ผู้แต่งต้องแก้ไขบทความส่งกลับมาให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบอีกครั้ง (Resubmit for Review)
- ☐ 4. ปฏิเสธรับผิดชอบบทความ กรณีที่ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ขอบเขตของวารสาร และการเตรียมบทความ ทั้งนี้ ให้ผู้แต่งส่งบทความตีพิมพ์ในวารสารอื่น (Resubmit Elsewhere)
- ☐ 5. ปฏิเสธการตีพิมพ์บทความ (Decline Submission)
- ☐ 6. พิจารณาข้อเสนอแนะของผู้ประเมินบทความ (See Comments)

10. ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ประเมินบทความ

10.1.....

10.2.....

10.3.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมินบทความ
(.....)
วันที่.....